SUZANNE DYE

Povar a aminti rilor

Traducerea şi adaptarea în limba română de

MĂDĂLINA PURAN.

ALCRIS

Capitolul 1

La cei treizeci de ani ai săi, T.J. Mocollan era, fără îndoială, unul dintre cei mai buni avocaţi din ţinut si lucrul acesta nu mai trebuia dovedit. Cu faţa aspră ca o mască si cu ochii între- deschisi, asculta plictisit pledoaria colegului său mai tânăr. Nu obişnuia să se încurce cu astfel de cazuri - pentru el banale - dar acceptase de această dată, la insistenţele unui vechi prieten care-l cunoştea pe Tony Leyden, clientul său care avusese ghinionul de a se îndrăgosti „de cine nu trebuie“. Un zâmbet ironic îi apăru în colţul gurii. Neruşinata se afla acum în sală şi avea să plătească pentru tot ce făcuse.

Jocelyn îl privi atent, cântărindu-i umerii laţi, puternici, coapsele lungi şi bine clădite ce se puteau ghici prin stofa elegantă, fină, a costumului. Era genul de om pe care-l observai dintr-o mulţime; nu era frumos, chiar dimpotrivă, dar avea acel aer viril, acea vigoare masculină, care-l făceau aparte. Jocelyn se înfioră la gândul că îşi pusese toate speranţele, toată încrederea ei în omul acesta. începuse chiar să regrete că acceptase procesul şi că făcuse imprudenţa de a se lăsa pe mâinile juraţilor.

Apoi, Mocollan începu să vorbească si Jocelyn realiză cu stupoare că portretul meschin ce se contura treptat era al ei, chiar al ei. Auzea ca prin vis cum încerca s-o apere avocatul, dar îi răsuna limpede în urechi vocea rece, calculată a lui Mocollan, răstălmăcind fiecare gest, fiecare vorbă a ei în favoarea LUI. Tony părea acum îndrăgostitul inocent înşelat de o frivolă al cărei singur scop erau banii. Când îi întâlni privirea, Jocelyn începu să înţeleagă ce i se întâmplă: primea doi ani de închisoare si, în plus, discursul moralist si plicticos al judecătorului despre cum va trebui să se comporte în viitor.

In cele din urmă, Jocelyn înţelese de ce Mocollan se purtase cu ea în felul acesta. Făcând-o în egală măsură responsabilă de banii furaţi, pedeapsa lui Tony se putea reduce simţitor. Işi pierdu atunci controlul; începu să vorbească fără sens şi să insulte figura aceea rece şi crudă în care-şi pusese toate speranţele.

- Mincinos nemernic! N-o să-mi scapi! Vei plăti chiar dacă mă va costa viaţa!

Işi amintea apoi, cum fusese târâtă din camera de judecată şi în faţă îi apăru privirea sticloasă, dispreţuitoare a lui Mocollan. Se simţea ca un animal sălbatic, închis într-o cuşcă prea strâmtă, fără putinţă de scăpare.

*

Josey Smith îşi privi prietena cu ochii mici, severi.

- Aşadar, totul a fost o farsă. O glumă de-ale

tale şi de-ale lui Annie. Şi ca de obicei, nu regreţi nimic, nu-i aşa?

Erau prietene de şase ani. La douăzeci şi cinci de ani, Josey era cu patruzeci de ani mai tânără ca Maud Lorrimer, dar asta nu avea nici o importanţă, cel puţin pentru Josey, care considera prietenia lor nemuritoare. O întâlnise într-un moment- cheie al vieţii ei, când Maud o salvase practic din ghearele morţii. De aceea, Josey ştia că nici într-o sută de ani n-ar fi putut s-o răsplătească pentru binele făcut, dar acum, Maud întrecuse orice măsură.

- Nu regret nimic, absolut nimic, îi răspunse aceasta sec. Asta te-a făcut să vii, nu-i aşa?

Avea dreptate; Annie o sunase de urgenţă spunându-i că domnişoara Maud suferise un atac de cord şi fusese dusă la spital. Atât şi nimic mai mult.

Apoi, Josey încercă să găsească pe cineva care să-i poată spune mai multe, dar, surprinzător, Maud putea să vorbească şi s-o asigure că se simte mult mai bine, deşi Thorne insistase că trebuie să se pensioneze şi să se retragă într-un azil. Josey o cunoştea bine pe Maud, ştia că pentru ea, munca însemna viaţă, şi se mira că Thorne nu cunoştea acest amănunt la fel de bine ca şi ea. Se hotărî, deci, ca îndată ce va putea, să ia primul avion spre Hilton Head.

Pe drum, Josey îşi stăpâni cu greu indignarea la adresa lui Thorne, nepotul lui Maud. Cum

îndrăznea el să amenințe că o va duce într-un azil, departe de oameni şi de lume? Şi tocmai pe Maud, cea mai drăguță ființă din lume, sufletul tuturor petrecerilor, cum se putea una ca asta? Totul se spulberă însă, în clipa în care Josey o găsi pe Maud nu în ghearele morții cum s-ar fi aşteptat, ci stând liniştită pe terasa însorită, cu un Martini în față. Dacă n-ar fi fost atât de epuizată, cu siguranță Josey s-ar fi supărat.

- M-au ținut doar peste noapte sub obervație, explică scurt Maud.

- Şi presupun că nici Thorne n-a spus nimic despre azil, am dreptate? o întrebă ironic Josey.

Maud o privi cu ochii mari, strălucitori.

- Intreabă-l singură, va fi aici la sfârşitul săptămânii. Dar ia loc, te rog, descalță-te şi toarnă-ți ceva de băut. Dacă nu m-aş fi grăbit puțin, cu siguranță ai fi fost încă în Atlanta, făcând inventarul cărților lui John, pentru avocatul ăla, al lui. O, Doamne, chiar îmi va lipsi băiatul ăsta!

Josey oftă adânc, îşi azvârli pantofii şi se cufundă într-unul din fotoliile de lemn roşcat de pe terasă, sub soarele palid de noiembrie.

- Şi mie, adăugă ea simplu. De aceea am venit atât de repede când am auzit că ai făcut un atac de cord. Cu el lucrurile s-au petrecut atât de repede. A muncit până în ultima zi; parcă simțea că o să moară. Şi până la urmă tot n-a reuşit să termine. Acum editorul lui caută pe cineva care să poată scrie ultimele capitole.

- Ai fi putut s-o faci şi tu, zâmbi Maud.

- Nu, eu nu sunt istoric, spuse Josey. Şi oricum, nu cred că editorul lui ar fi de acord.

Cu un gest simplu îşi adună părul la spate, lăsându-l apoi să cadă pe umeri în valuri de lumină roşie. Nu pentru prima dată, Maud se minună de frumuseţea ei. Fiecare trăsătură a fetei era perfecţiune pură - pometii, nasul, buzele catifelate, ochii strălucitori din spatele genelor lungi şi dese, toate păreau desenate de mâna unui pictor iscusit. Maud se întoarse brusc şi spuse hotărât:

- Mâine te duc la cumpărături. Şi de data asta, eu voi alege hainele.

Josey o privi amuzată.

- Văd că te-ai însănătoşit numaidecât! spuse ea ironic.

Maud nu intră în joc.

- Ei, nu zici nimic? Nu mă refuzi? Nu-mi interzici să cheltuiesc banii pe tine?

- Nu este nevoie să cheltuieşti nimic, răspunse fără chef Josey. Am banii mei acum. Pot să-mi cumpăr singură hainele de data aceasta.

- A, da, sigur, banii de la John. Cincizeci de mii, nu-i aşa? Mă bucur că ai început să-i foloseşti!

Josey o privi cu tristeţe.

- Păstrez doar o mie pentru mine. Restul sunt pentru pensia anuală a bătrânei Maggie. A lucrat pentru John timp de patruzeci şi cinci de ani şi apoi au dat-o afară.

- Cred că John s-ar bucura să te audă vorbind, şopti Maud, deşi înclin să cred că i-ar fi plăcut la fel de mult să-ţi rămână ţie banii. A simţit că tu eşti

cea care-i meriţi. Dar, ia spune-mi, ce zic verişoarele lui despre toate acestea?

Josey schiţă o uşoară grimasă.

- O mulţime. M-au acuzat, printre altele, că aş fi fost amanta lui. Şi nu înţeleg de ce! John a fost întotdeauna ca un tată pentru mine. Iar acum, vor ca Maggie să nu primească nimic, după atâţia ani în care i-a fost fidelă ca un câine.

- Bestiile! spuse Maud printre dinţi. Au luat casa, ce mai vor acum?

- Vor totul, Maud, dar mai bine să nu mai discutăm despre ele acum, încheie Josey pe care amintirea celor două bătrâne o umplea de dezgust. La înmormântarea lui John scotociseră toată casa şi adunaseră tot ce era mai de valoare. Şi chiar ai nevoie de mine, Maud? Eşti sigură că nu inventezi tu o slujbă fiindcă ştii că-mi caut de lucru?

- Bineînţeles că nu. Chiar am nevoie de tine!

- Şi Thorne? El ce părere are despre asta?

Maud o privi cu inocenţă.

- Thorne? De când îmi ordonă mie Thorne cum să-mi conduc afacerile?

- De când te ştiu, răspunse blând Josey. In ciuda faptului că n-a muncit o singură zi în viaţa lui, pare destul de priceput la a-ţi da sfaturi. Ştii că a cumpărat acest teren pentru tine, că ţi-a construit casa şi a plătit apartamentul tău din Atlanta. Mai ştiu că îi ceri părerea ori de câte ori ai vreo problemă în afaceri, sau când vrei să schimbi ceva, oricât de mic. Dar nu înţeleg de ce faci toate acestea.

Maud clipi des, ridicând sprâncenele.

- Vezi tu, draga mea, el este bărbat.

Reacţia fu cea aşteptată.

- Maud Lorrimer, eşti cumva feministă? Da, este bărbat, dar de aici nu rezultă în mod automat că este şi inteligent. Ba, din câte mi-ai spus chiar tu, din greşeală, ce-i drept, este mai degrabă un neisprăvit.

- Ti-am spus eu ceva? întrebă Maud vădit încurcată. Eu doar am menţionat ceva despre o femeie din viaţa lui, pe care o cam tachina într-o vreme.

- Intr-o vreme? Hai, fii serioasă, Maud! Thorne a fost toată viaţa lui un afemeiat, iar tu ştii acest lucru la fel de bine ca şi mine.

- Da, avea oarecare tendinţe, dar a fost demult, în tinereţe.

- Ha, ha!

- Josey, draga mea, trebuie să înveţi să-ţi înfrângi prejudecăţile, spuse cu blândeţe Maud. Nepotul meu este un gentleman perfect şi un remarcabil om de afaceri. Va petrece Crăciunul cu noi şi vreau să vă împrieteniţi. Dar cum se poate una ca asta, când tu ai asemenea gânduri murdare despre el? Şi în plus, nu crezi că este complet greşit să-ţi formezi o părere despre o persoană pe care n-ai cunoscut-o niciodată? De unde ştii adevărata faţă a lui Thorne, când tu ai refuzat sistematic să-l întâlneşti?

Josey oftă.

- Iartă-mă dacă greşesc, Maud, dar îmi aduc bine aminte cum îmi spuneai că trebuie să-l evit pentru că nu este o persoană de încredere.

- Eu? Ti-am spus eu aşa? E ridicol! Maud se ridică brusc. Vino acum să-ţi despachetezi lucrurile. Vreau să văd ce probleme ai cu hainele, înainte de a merge la cumpărături. Şi să nu uit, Josey, draga mea, pantofii aceştia trebuie pur şi simplu aruncaţi.

într-un fel avea dreptate, dar călătoria din Atlanta până în Javannah şi apoi cele treizeci de minute de mers cu autobuzul de pe coasta de sud a Carolinei până aici pe insulă, toate acestea nu contau pentru Maud. Thorne era acum favoritul principal, deşi Josey îşi amintea foarte limpede că întotdeauna fusese un motiv de îngrijorare pentru Maud.

Oricum, ideea de a-l întâlni îi displăcea profund lui Josey, chiar dacă îşi dădea seama că greşeşte, judecându-l înainte de a-l fi cunoscut.

Josey nu intenţionase să lucreze pentru Maud, mai degrabă fusese atrasă într-o cursă, pentru că Maud era genul de om care obişnuia să se implice în vieţile altora, luându-le problemele asupra ei, ori de câte ori putea. Era o veşnică peţitoare şi avea întotdeauna omul potrivit pentru Josey - cuceritor, foarte arătos şi întotdeauna îndrăgostit mai mult de propria persoană decât de cei din jur. Acesta era probabil şi portretul lui Thorne Lorrimer, după cum se obişnuise deja Josey.

Maud o chemase intenţionat pentru a-l cunoaşte pe Thorne şi nicidecum fiindcă fusese bolnavă. Totul era numai un pretext, dar Josey realizase prea târziu acest lucru.

In drum spre camera ei, Josey zăbovi o clipă să arunce o privire asupra casei. De pe terasă puteai admira oceanul în toată splendoarea lui şi arhitectura casei. Podelele din lemn negru contrastau în cu pereţii albi şi luminoşi ai camerelor. Salonul comunica discret cu sufrageria printr-un şemineu modern şi foarte elegant ce se deschidea spre ambele camere. Fără îndoială arhitectul lui Maud făcuse treabă bună, îmbinând ingenios utilul cu plăcutul.

Sus, Annie lăsase deschisă fereastra camerei lui Josey, de unde se putea vedea cel mai bine oceanul. Briza pătrundea uşor înăuntru, umflând perdeaua şi răscolind aşternuturile. Josey respiră adânc. Ştia că va fi fericită aici. Iubea la nebunie marea, îi amintea de copilărie, de părinţi, şi de vacanţele petrecute împreună pe coasta Guy.

Nisipul era de un galben strălucitor, iar marea foarte albastră - nimic din răceala obişnuită a Atlanticului. întotdeauna închiriau un fel de colibă, cu scrânciob şi nişte scaune de lemn pe verandă. Seara, ea şi tatăl ei mergeau pe dig să cumpere îngheţată şi să privească băieţii şi fetele dansând desculţi pe nisipul fierbinte, în ritmurile săltăreţe ale muzicii.

Erau minunate acele zile. Soarele strălucea mereu iar părinţii îi zâmbeau cu bunătate. Aceasta

era, poate, cea mai frumoasă amintire a lui Josey.
*

Deşi nu îi convenea prea mult, Josey ascultă sfatul lui Maud cu privire la haine. De altfel, nici nu era prea complicat - Maud ştia întotdeauna ce i se potriveşte cel mai bine, iar Josey dorea să-şi schimbe puţin înfăţişarea. Demult, purtase haine scumpe, se machiase, mergea chiar şi la petreceri... Apoi, toate acestea dispăruseră brusc şi îi luase ceva vreme ca să-şi revină.

Cinci ani lungi lucrase ca secretară a lui John, ascunzându-se de sine, de lume. Acum, însă, era pregătită să înceapă o nouă viaţă, de data asta mult mai prudentă.

Dar, a trăi din nou nu însemna a fi de acord cu Maud şi cu veşnicele propuneri pe care i le făcea. Acum, Maud nu avea de lucru la nici unul dintre romanele sale, ceea ce explica atenţia deosebită pe care i-o acorda lui Josey.

Trecând peste toate reţinerile, Josey se hotărî totuşi să accepte invitaţia la cină a unui tânăr pe care-l cunoscuse în avion. Brian Marsden era dentist şi locuia în Savannah, dar venea des în Hilton Head la părinţii lui. Tânărul îi plăcea lui Josey pentru că părea complet inofensiv şi, chiar dacă n-o recunoştea adeseori, uşor de controlat.

Intâlnirea, deşi plăcută, fusese la fel de neinteresantă ca Brian însuşi. Dacă l-ar fi cunoscut, Maud ar fi zâmbit cu ironie, dar, din păcate, acesta era singurul gen de relaţie pe care Josey putea să-l accepte. Cel puţin la ora actuală.

In timpul cinei, Brian îi povesti ceva despre insula pe care se aflau şi unde, spunea el, istoria vorbea la tot pasul. Situată la mijlocul drumului între Charleston şi Beaufort, găzduia o mulţime de oraşe vechi, pline de relicve şi rezervaţii istorice. Insula fusese bântuită de piraţii care erau stăpânii oceanului şi ai uscatului şi care îşi îngropaseră comorile în nisip. Căpitanul Kidal, Barbă-neagră, Annie Bouney - toate aceste nume îi aminteau de universul magic al copilăriei.

A doua zi de dimineaţă, când se întorcea de la o lecţie de tenis la clubul lui Maud, Josey îşi dădu seama că s-a întâmplat ceva deosebit. Coborî grăbită din maşină şi-l zări pe Theodore spălând cu grijă un Mercedes argintiu şi foarte elegant.

Theodore, ca şi Annie, lucra pentru Maud de ani de zile şi la fel ca şi în cazul fetei, slujba lui nu era una anume - făcea câte puţin din toate; lucra în grădină, o ajuta pe Annie la treburile casnice sau găsea întotdeauna ceva de reparat. Păstra maşina lui Maud în condiţii excelente, dar aceasta nu era a ei.

Josey îl privi plină de uimire şi de gânduri rău-prevesti- toare. Theodore o mustră uşor când o zări.

- Grăbiţi-vă, domnişoară Josey! Vă caută de ceva timp. Domnul Thorne a sosit acum o oră.

- Şi te-a şi pus deja la muncă! râse Josey.

Theodore o privi dezamăgit.

- Oare ce vă face să credeţi că mă deranjează acest lucru? Dumnealui este întotdeauna politicos,

îmi mulţumeşte şi îmi dă bacşiş ori de câte ori îi fac o mică favoare.

Şi de ce să nu-i dea? Mai ales că îşi permite, gândi Josey urcând agale treptele. Prima persoană pe care o întâlni fu Annie. Micuţă, rumenă în obraji, cu părul argintiu strâns într-un coc, ducea spre dormitor un braţ de rufe proaspăt spălate. Se opri şi o privi cu uimire pe Josey.

- Unde aţi fost? Domnişoara Maud este îngrijorată. A tot întrebat de dumneavoastră.

- De ce?

- Cred că vrea să-l cunoaşteţi pe domnul Thorne, zise Annie urcând grăbită spre dormitor.

Când în sfârşit Maud o zări în capul scărilor, n-o mai întrebă unde fusese; racheta de tenis şi costumul vorbeau în locul ei. Se mulţumi să-i spună în câteva cuvinte:

- Vreau să-l cunoşti pe Thorne.

- Dar nu trebuia să ajungă atât de curând, nu-i aşa?

- A sunat aseară, târziu, şi a spus că vine azi, adăugă Maud. Du-te şi piaptănă-te!

Deşi avea părul în dezordine, Josey şi-l aranjă uşor cu mâna.

- E în bibliotecă, mai spuse Maud, arătându-i drumul. Şi-a adus şi o secretară cu el; o femeie foarte drăguţă - Miss Pettigru. Din păcate, însă, Thorne mi-a spus că trebuie să-şi termine mai întâi treaba înainte de a putea sta de vorbă cu noi, aşa că, te rog, nu zăbovi prea mult!

- Să-şi termine treaba? se miră Josey.

- Da, cred că îi voi lăsa lui biblioteca luna aceasta dacă rămâne aici, continuă ea încântată.

In faţa uşii, Maud mai privi o dată nasul bronzat, faţa uşor pistruiată şi buclele zglobii ale lui Josey. Dezlegă tricoul înnodat în jurul mijlocului fetei şi-l azvârli pe un scaun.

- Te vei descurca! spuse Maud zâmbind. Acum, vino să-l cunoşti pe Thorne.

Capitolul 2

Josey o urmă în tăcere. Cuvintele lui Maud sunau ciudat în urechile ei.

- Thorne ,va trebui să te opreşti puţin ca s-o cunoşti pe Josey!

Fata se trezi într-o cameră ce părea destinată exclusiv studiului. Biroul de lângă fereastră, de obicei frumos ordonat, era acum plin de hârtii şi dosare, iar locul din faţa maşinii de scris era ocupat de o femeie sobră, fără vârstă. Scaunul gol din faţa biroului o făcu pe Josey să-şi dea seama că Thorne se află chiar în spatele ei. Părea că se plimbă în timp ce dictează.

- Se poate să mai aştepţi un pic, Maud? Vocea îi era gravă şi puţin obosită. Vreau să termin corespondenţa de astăzi.

Josey deschise ochii mari şi realiză cu stupoare că vocea lui îi suna foarte familiar în urechi. Da, cu siguranţă el era omul pe care-l ura cu toată fiinţa ei. Cândva, ar fi fost în stare chiar să-l ucidă, însă asta se petrecuse demult, pe vremea când nu învăţase încă să-şi înfrângă pornirile.

Se întoarse încet, aşteptându-se din clipă în clipă să fie recunoscută de bărbatul din faţa ei. El nici n-o privi măcar, dar Josey era sigură acum că nu se înşelase. Nu era Thorne Lorrimer, aşa cum crezuse, ci Thorne Jordan Mocollan, nepotul lui Maud.

O asemenea coincidenţă era greu de crezut că s-ar fi putut întâmpla şi totuşi... Se schimbase, desigur. Incărunţise, iar liniile feţei erau acum mai adâncite, dând figurii un aer sever şi cinic totodată.

O privi grăbit şi fără interes.

- Se poate să mai aştepţi un pic, Maud? repetă el.

- Bineînţeles, dar m-am gândit că poate ţi-ar plăcea s-o cunoşti mai întâi pe Josey. Amândoi m-aţi auzit vorbind unuia despre celălalt, dar nu v-aţi văzut niciodată. O secundă, te rog. Josey, acest tânăr domn este nepotul meu, Thorne Mocollan, iar aceasta este miss Pettigru, secretara lui. Ea este Josey Smith.

Josey simţi că se sufocă, înghiţi nodul din gât dar nu putu spune nimic. Thorne schiţă un zâmbet plictisit, apoi se întoarse către Maud.

- Am rezervat o cameră la Hilton pentru miss Pettigru. Ar putea Theodore s-o ducă acolo după ce termină de scris corespondenţa? Să zicem într-o oră!

- Desigur, dragul meu.

Josey o urmă ca hipnotizată pe Maud. Chiar n-o recunoscuse? Era posibil ca totul să fi fost o farsă? Cu siguranţă aceasta era cea mai mare greşeală a vieţii ei - se împrietenise cu mătuşa duşmanului său de moarte. Ii venea să urle de indignare, iar gândul acesta o înnebunea.

- Ce-i cu tine? Eşti foarte palidă! întrebă îngrijorată Maud.

Josey o privi încurcată.

- Maud, cum de mi-am făcut eu o impresie total greşită despre nepotul tău?

- Total greşită?

- Da, mă rog... ştii, credeam că e altfel. Chiar şi numele lui... Şi aveam impresia că n-a muncit nici măcar o singură zi în viaţă.

Maud se îmbujoră.

- Ei bine, cred că şi eu am contribuit puţin la formarea acestei impresii.

- Dar de ce?

- Ca să vă ţin la distanţă unul de celălalt. Josey, draga mea, Thorne a fost de la început puţin mai rezervat în privinţa ta. Aproape l-am făcut să creadă că faci totul pentru bani, altfel de ce te-ai fi împrietenit cu o persoană atât de în vârstă ca mine? Ştiam că, dacă te-ar cunoaşte, şi-ar schimba imediat părerea, dar eu, din contră, nu voiam să te cunoască. Tu erai vulnerabilă în perioada aceea şi cum Thorne are lipici la femei, se putea să cazi fără să vrei în cursă. Vezi tu, Josey, el nu are scrupule şi cred că acest lucru n-ar fi corect faţă de tine. Nu este un insensibil, dar pur şi simplu... m-am temut pentru tine, încheie scurt Maud.

Josey ascultase în tăcere. I se părea că Maud exagerase în ceea ce-l privea pe Thorne şi “lipiciul lui la femei”. Adevărul era, însă, că multe femei îl

găseau atrăgător.

- Crezi că acum sunt mai puţin vulnerabilă? Sau el nu mai este atât de cinic?

- In privinţa lui, mă îndoiesc. Dar tu eşti acum puternică. Nu-ţi mai poate face nici un rău. Te vei descurca, sunt sigură de asta.

- Mulţumesc pentru încredere, încheie scurt Josey.

Se despărţi de Maud şi plecă spre camera ei. Intră în baie şi începu să-şi şteargă faţa cu un prosop umezit, încercând zadarnic să-şi domolească greaţa ce o cuprinsese. Dacă ar fi ştiut Maud! Era posibil oare s-o mai accepte ca secretară, ca prietenă a ei, în cazul în care ar fi ştiut cine se ascunde cu adevărat sub numele fals pe care-l purta? Poate că Maud ar fi trecut peste toate acestea, dar cu nepotul ei lucrurile stăteau altfel.

Oare de ce n-o ascultase mai atent pe Maud când îi vorbea despre el? Cu siguranţă i-ar fi observat fotografia în ziar sau numele lui, în legătură cu un caz anume, i-ar fi părut cunoscut.

Un lucru era sigur însă - nu mai putea rămâne în casa lui Maud nici măcar o secundă. Era îngrozitor gândul că Thorne ar fi putut-o recunoaşte. Ştia că în acel moment n-ar fi ezitat s-o trimită din nou după gratii. Işi dădea acum seama că toate gândurile ei de răzbunare fuseseră

prosteşti: Mocollan le-ar fi putut folosi chiar împotriva ei la un eventual proces.

Abia acum, Josey conştientiză cât de mult greşise - plecase din Atlanta după moartea părinţilor ei, crezând că frumuseţea şi talentul o vor ajuta să devină celebră. Toţi prietenii ei de pe atunci o asiguraseră că Jocelyn Stewart va ajunge o mare cântăreaţă. Aşadar, cu puţinii bani pe care-i avea, Josey plecase spre Atlanta. Toate visurile ei se spulberaseră însă, în momentul în care îşi dădu seama cât de repede se duc banii într-un oraş mare. Cheltuia mult pe haine şi pe lecţiile de canto, pe farduri şi alte nimicuri femeieşti. în scurtă vreme rămăsese fără nici un bănuţ.

Cam în aceeaşi perioadă îl cunoscuse pe Tony Leyden, un tânăr care părea în permanenţă dispus să-şi risipească toată averea numai pe ea - cadouri, flori, cine romantice, îi achita chiar şi chiria.

Mai târziu, Josey avea să-şi dea seama că toate acestea aveau un preţ.

- Să te ia naiba, scorpie! Crezi că am cheltuit atâţia bani pentru tine doar ca să te ţin de mână? Ai idee cât m-au costat chiria şi toate cadourile pe care le-ai primit? strigase ameninţător Tony într-o noapte.

- Dar nu ţi-a cerut nimeni s-o faci! îi răspunsese Josey îngrozită de propria-i naivitate. Se simţea cu

atât mai umilită cu cât îşi dădea seama că Tony avea pe undeva dreptate. Uite, îţi voi plăti absolut totul cât de repede voi putea, dar cred că cel mai bine ar fi să nu ne mai vedem după aceea.

El îi ceruse apoi iertare şi-i smulsese promisiunea de a se mai întâlni şi a doua seară. De dimineaţă, pe când se pregătea să plece la slujbă, îl zărise în pragul uşii cu o cutie în mână.

- Aş vrea să păstrezi tu caseta asta cu lucruri de-ale mele, aici la tine în apartament, îi explicase el în câteva cuvinte. Menajera mea este cam curioasă şi nu vreau să-mi umble printre amintiri.

- In regulă, spusese ea fără nici o bănuială.

Seara, când poliţia sosise, ştiau exact unde să caute. Susţineau că Tony ar fi furat de la şeful său mii de dolari, pe care-i găsiseră la ea, în cutie. Mai târziu, Josey avea să afle că Tony o implicase în această poveste de la bun început.

Avocatul ei din oficiu, tânăr şi neexperimentat, nu crezuse nici un cuvânt din cele spuse de ea.

- Ştii că Tony Leyden l-a angajat pe T. J. Mocollan ca avocat? o întrebase el pregătindu-se de plecare după o scurtă întrevedere.

- Ce este Mocollan? se interesase ea cam posomorâtă.

- Nu ce - cine! T. J. Mocollan este poate cel mai bun avocat din ţinut. Vocea îi era plină de admiraţie. Nu este genul lui să preia astfel de

cazuri, dar cred că este vorba de o chestiune personală. Prietenul dumitale a fost foarte precaut, domnişoară Stewart.

- Nu este prietenul meu, spusese Josey printre dinţi.

- Nu cred să-ţi fie de prea mult folos, dar ca să ne facem treaba bine, te rog să nu-l jigneşti pe Leyden. Orice acuzaţie ar putea fi folosită împotriva ta.

Când îl văzuse pe Mocollan, Jocelyn se simţise pentru întâia dată încrezătoare. Il sorbise din ochi cerce tându-i cu privirea zâmbetul rece şi ochii pătrunzători ce urmăreau aparent fără interes cazul expus de avocatul ei. Ii zâmbise galeş, dar în hainele ieftine şi uzate pe care le purta nu prezenta, probabil, nici un interes pentru el.

Tony îi evitase de la bun început privirea, doar că acum, el nu mai însemna absolut nimic pentru ea. Nu-l găsea demn nici măcar de ura ei.

Ceea ce nu ştia însă Josey, era faptul că Tony fusese de-a dreptul şocat de apariţia ei cu care se mândrise cândva. Luxul, strălucirea - toate dispăruseră ca prin farmec. Ochii îi erau trişti şi goi, iar trupul, altădată provocator, devenise acum numai piele şi os. îi venea să strige la gândul că avocatul lui s-ar fi putut întreba ce văzuse el oare la o asemenea femeie.

Jocelyn îşi petrecuse primele săptămâni după

gratii într-o apatie totală, era profund marcată de felul în care Mocollan se purtase, contrar aşteptărilor ei. Când îşi mai venise cât de cât în fire, începuse să trăiască numai cu gândul răzbunării. Devenise un deţinut model care încerca să-şi şteargă din memorie toate amintirile - fie bune, fie rele, trăind ca o legumă.

Mânca doar pentru a trăi, fără să-i pese cum arată, apoi învăţase să bată la maşină ca să-şi poată găsi de lucru, şi îl ura în continuare pe Mocollan.

Când coşmarul închisorii luase sfârşit, Jocelyn se hotărî să-şi schimbe numele şi să-şi continue viaţa fără să privească înapoi. Altă soluţie nu exista - poate doar sinuciderea.

într-o zi, intrând într-o cafenea, se pomenise în faţa lui Maud Lorrimer, la una dintre mese, povestindu-i toate greutăţile prin care trecea pentru a-şi găsi de lucru. Se prezentase ca Josey Smith şi aflase apoi că Maud scria romane de dragoste sub pseudonimul Frances Flower. Josey îşi aminti ulterior că citise câteva dintre ele.

Numele şi-l schimbase în mod deliberat. “Smith” se numise mama ei înainte de căsătorie, iar “Josey” i se spusese încă din clipa în care venise pe lume. Dar nu-şi schimbase doar numele, se schimbase ea însăşi, nu mai era Jocelyn Stewart cea naivă şi credulă, era Josey Smith, mai puternică acum, independentă şi mult mai sceptică

în privinţa bărbaţilor.

-Am eu un prieten, un fost profesor care s-a pensionat şi doreşte să publice nişte cărţi. Ceva istoric, despre vechea Georgie, sau cam aşa ceva. Are nevoie de o secretară să-l ajute. Crezi că te descurci?

-Slujba aceasta nu presupune... Vreau să zic... nu trebuie să am studii superioare?

Maud o privi ridicând sprâncenele.

-Şi ce dacă? Trebuie doar să minţi un pic şi asta-i tot! Doar un pic, adăugă ea convingător.

Mai târziu, Maud avea să recunosc' faptul că făcuse toate acestea pentru că citise în horoscop ceva despre o prietenie de lungă durată ce avea să înceapă chiar în acea zi.

Josey îl ajutase pe John să publice patru romane istorice, masive. Bătrânul se stinsese din viaţă când tocmai îl termina pe cel de-al cincilea.

Capitolul 3

Josey îşi privi chipul în oglindă. Cu toate că era încă foarte palidă, nimeni n-ar fi bănuit că trecuse printr-un asemenea şoc.

Se simţea mai bine acum. Ce lucru minunat e timpul! gândi ea, realizând cât de mult se schimbase în toţi aceşti ani. De ce îi fusese oare atât de frică? Ea îl recunoscuse pe Mocollan, dar cu siguranţă el nu avea nici cea mai vagă bănuială cu privire la identitata ei. Şi asta, cu siguranţă, pentru că se schimbase enorm. Numai era atât de dornică de răzbunare; amintirea o durea încă, dar cei şase ani petrecuţi alături de John o făcuseră să vadă lumea cu alţi ochi.

Işi amintea acum foarte limpede că văzuse nu de mult poza lui Mocollan într-un ziar, alături de Eve Sanders, una dintre organizatoarele balului de caritate la care participaseră. Ochii îi căzuseră atunci direct pe fotografie, nu mai fusese în stare să citească rândurile ce o însoţeau.

Eve Sanders era fiica unui celebru judecător şi fosta soţie (a patra, a cincea?) a lui Dolph Sanders, sportivul multimilionar. Era, bineînţeles, o femeie frumoasă, dar la o privire mai atentă, aroganţa i se putea citi pe chip. Dar, cu siguranţă, pentru Thorne, Eve era alegerea cea mai potrivită.

Josey zâmbi la gândul că Maud văzuse în ea o pereche potrivită pentru nepotul ei. Niciodată nu s-ar fi putut îndrăgosti de un astfel de bărbat, gândi

ea aplecându-se în faţa oglinzii pentru a se ruja. Nu mai voia să plece acum; până la urmă Thorne nu avea să rămână decât trei zile. Josey putea aştepta până atunci să vadă cum decurg lucrurile.

Câteva minute mai târziu, când Annie bătu uşor la uşă, Josey îşi revenise aproape complet. Bucătarul era bolnav şi ar fi fost nevoie de ajutor la pregătirea cinei. Avea puţin timp liber domnişoara Smith? Bineînţeles, se bucură Josey pentru care gătitul era cu adevărat o delectare.

Târziu, spre seară, pe când Josey era ocupată cu realizarea unui aranjament floral într-o cămăruţă de lângă bucătărie, Thorne îşi făcu apariţia în pragul uşii. Arăta mai bine acum, mai puternic dar şi mai periculos. îşi schimbase costumul sobru cu o pereche de blugi mulaţi ce-i scoteau în evidenţă coapsele bine clădite şi alura atletică.

- Sunteţi gata pentru o plimbare, domnişoară Smith? Cred că a venit timpul să ne cunoaştem mai bine. Zâmbi, arătându-şi dinţii puternici de lup tânăr.

Ea se încruntă uşor, ridicând sprâncenele.

- Eh, chiar aşa?

- Ia-ţi un impermeabil, sau ceva mai gros, şi să mergem la o scurtă plimbare.

- Chiar acum? Nu cred că va ploua.

Josey apucă totuşi o pelerină veche şi cam uzată ce atârna într-un cuier şi care-i aparţinea probabil lui Annie, şi-l urmă fără să rostească nici

un cuvânt. In buzunar găsi o eşarfă pe care şi-o legă sub bărbie, încercând zadarnic să-şi ascundă mâinile tremurânde. Ieşiră prin spate şi traversară gazonul spre plajă.

Cerul era plumburiu şi Josey înţelese atunci de ce i se sugerase impermeabilul. Copacii din apropierea plajei se contorsionau în bătaia vântului, iar în spatele lor, valuri uriaşe izbeau ţărmul spărgându-se în mii de fărâme de spumă. Ajunşi pe plajă, vântul îi lovi cu atâta putere încât nasturii impermeabilului se rupseră, iar eşarfa lui Josey îi acoperi în întregime faţa. Se opri brusc şi întrebă fără să-l privească în ochi.

- Ce voiai să-mi spui?

- Te-am adus aici ca să putem discuta în linişte. Nu cred că-ţi doreai să fim auziţi. Mă înşel cumva?

Josey îşi muşcă nervos buza.

- Dar... avem ceva strict confidenţial de discutat?

- Da, este vorba despre Maud.

Josey răsuflă uşurată.

- Este cu adevărat bolnavă? întrebă ea cu voce gâtuită.

- Bineînţeles că nu, îi răspunse el răstit. Vrei să spui că nu ţi-ai dat seama că se preface?

- Nu, spuse Josey uimită de sinceritatea lui. Dar de ce spui că se preface? Poate chiar i-a fost rău şi a crezut că moare, mai ales după ce a aflat de John Trescott. Şi în plus, aşa e ea. O durere de cap este pentru ea o tumoare, iar un simplu leşin îi pare un

atac de cord.

- Nu este nevoie să-mi povesteşti mie cum stau lucrurile cu Maud, domnişoară Smith. O cunosc la fel de bine ca şi tine, numai că eu ştiu care este diferenţa între real şi imaginar. Am vorbit cu doctorul ei în spital, şi am impresia că a înscenat această mică "tragedie".

- Chiar aşa?

- Da, şi asta pentru a mă aduce pe mine aici. Zâmbi oarecum stânjenit. O cam neglijasem în ultima vreme. Dar adevăratul scop a fost acela de a te vedea *pe tine* aici.

- Poate că ai dreptate, spuse ea şovăind, dar...

- Ştiu! continuă el tăios. Insula aceasta nu e stilul tău, nu poate să-ţi ofere toate acele distracţii după care tânjeşte inima ta, am dreptate?

Josey clipi indignată. Nu era naivă, ştia că Mocollan este un individ fără scrupule, dar nu se aştepta s-o atace atât de grosolan. încercă să-l privească în ochi.

- Atunci poate îmi spui tu de ce am rămas!

- Pentru că ţi-a oferit o recompensă: pe mine.

Era cu siguranţă nebun, gândi Josey.

- Chiar crezi că acesta a fost motivul?

- Mai mult ca sigur. Râse dispreţuitor.

- Am impresia că-ţi cam face plăcere să te flatezi singur, domnule Mocollan.

- Nicidecum, cunosc genul tău de femeie.

- Pentru o persoană care mă ştie doar de cinci

minute, este puţin cam dificil să vorbească despre “genuri”.

- Nu fi naivă, domnişoară Smith. Ştii cu siguranţă că scumpa mea mătuşă mi-a vorbit ani de zile despre tine. Cel mai adesea ca despre o soţie model. Când a dat cu ochii de mine în spital, şi-a dat seama că întâlnirea noastră va fi inevitabilă şi a încetat.

- Nu cred nici un cuvânt! murmură Josey. Maud n-ar fi în stare de aşa ceva, continuă ea tot şoptit, dar în adâncul sufletului ştia că nu are dreptate. Nu-i făcuse şi ei Maud acelaşi lucru?

O privi ironic.

- Domnişoară Smith, de ani de zile fac tot posibilul ca să te evit. Am lipsit de la zeci de petreceri doar la gândul că vei fi acolo. Te surprinde acest lucru, nu-i aşa?

Josey izbucni în râs, amuzată de felul în care Maud izbutise să-i ţină departe unul de celălalt.

- Mă bucur că ţi se pare amuzant.

Josey îşi stăpâni cu greu râsul.

- Scuză-mă, dar nu e ceea ce crezi.

- Fii sigură de asta. Eşti drăguţă să-mi explici?

- Cred că iei totul prea în serios, domnule Mocollan. Dar poţi continua să aplici metodele dumitale; văd că au dat roade până acum.

O privi din nou, cu ochi mici, tăioşi.

- Nu fi ipocrită! Vocea îi era atât de aspră încât

Josey se cutremură.

- Vreau să pleci până mâine dimineaţă, cel mai târziu. Mătuşa mea ţine prea mult la tine; nu vreau să abuzezi de încrederea ei.

Josey trase adânc aer în piept.

- Ce te face să crezi că aş abuza de ea?

-Trecutul tău! îi răspunse Thorne. Ai uitat că am ascultat-o pe Maud vorbindu-mi despre tine ani întregi? Din toate poveştile ei am reţinut un lucru esenţial: eşti genul de femeie frivolă pe care îl dispreţuiesc profund. Se opri brusc. Şi în plus, ai reuşit să profiţi şi de John.

- Ce vrei să spui? întrebă uimită Josey.

-Am trecut recent pe la casa familiei Trescott, încercând să discut cu tine despre situaţia lui Maud, poate chiar să cooperăm în acest sens. Le-am întâlnit acolo pe surorile Trescott, care mi-au cerut părerea ca avocat şi după ce le-am ascultat, am fost nevoit să recunosc faptul că nemulţumirea lor era pe deplin justificată. Erau singurele lui rude, dar el ţi-a lăsat ţie toată averea. Cincizeci de mii, nu-i aşa? Venitul lor este atât de mic, încât probabil îşi vor pierde şi casa. Cum te bucuri de aceşti bani ştiind că vin de la nişte bătrâne care vor rămâne curând fără adăpost, domnişoară Smith?

Josey fu îngrozită de aceste răstălmăciri, dar o eventuală explicaţie ar fi putut părea o încercare

de a se dezvinovăţi şi nu dorea să-i ofere lui Mocollan această satisfacţie.

- Nu-mi închipuiam că eşti genul de bărbat care apleacă urechea la bârfele unor bătrâne, spuse ea, cât se poate de calm.

Josey observă cu uimire că răpsunsul ei nu-i plăcu deloc lui Thorne.

- Ca avocat trebuie să ascult fel de fel de oameni, pe care nu este neapărată nevoie să-i şi admir personal, încercă el o explicaţie. Le-am spus atunci că nu au nici o şansă. John era liber să-şi lase moştenire toată averea amantei lui, dacă aşa dorea.

Devenise grosolan, chiar vulgar. Josey îl privi îngrozită în timp ce abia mai putea vorbi de furie.

- Sper că n-ai de gând să-i spui şi lui Maud asemenea măgării! Avea o părere foarte bună despre John şi nu cred că i-ar plăcea să audă calomniile tale.

- Nu am nici cea mai vagă intenţie de a-i face lui Maud asta.

- Ar fi bine! Pentru că vei afla cu uimire că ştie totul despre testamentul lui John, ba mai mult, e de acord cu el.

- Ai făcut o mişcare inteligentă, nu pot să nu recunosc. Bravo, domnişoară Smith!

- Iar dumneata ai greşit prosteşte! continuă cu răceală Josey. Insultându-mă în felul acesta m-ai

convins să rămân, nu să plec. Şi acum, la revedere domnule Mocollan!

Se întoarse, dar Thorne îi prinse mâna şi i-o strânse cu putere.

- Nu te grăbi, n-am terminat!

Josey îşi trase mâna încercând să se elibereze din strân- soare, dar nu izbuti.

- Mai bine ai pleca, domnişoară Smith. Nu ai ce căuta aici. într-un oraş mare, cu banii şi înfăţişarea dumitale, ai putea avea parte de o căsătorie pe cinste, dacă vrei. Nu toţi bărbaţii sunt la fel de pretenţioşi ca mine, adăugă el cu hotărâre.

- Te rog să-mi dai drumul! spuse ea cu indiferenţă.

Thorne o eliberă, ducându-şi mâna spre buzunar.

- Foarte bine! Cât vrei ca să dispari în cel mai scurt timp?

- Domnule Mocollan, încerci cumva să mă mituieşti? întrebă ironic Josey.

- Chiar aşa!

- Şi crezi că banii tăi mă vor convinge s-o părăsesc pe Maud?

- Da, în cazul în care preţul este suficient de mare, continuă el. Cât vrei?

După o scurtă pauză, Josey continuă pe acelaşi ton.

- Hm, să zicem încă 50.000, ca să-mi rotunjesc

suma. îl privi apoi cu ochi mari, aşteptându-i replica.

- Cred că ai luat-o razna sau eşti mai lacomă decât îmi închipuiam! Glumeşti, nu-i aşa? întrebă el ameninţător.

- Eşti atât de inconsecvent, domnule Mocollan! zâmbi ea.

- Vrei cumva să mă şantajezi? Te sfătuiesc să nu încerci aşa ceva pentru că vei sfârşi după gratii!

Josey se trezi cu palma pe obrazul lui. Fusese o reacţie spontană ce se declanşase în mintea ei când cuvântul “închisoare” fusese pronunţat. Josey ura violenţa, dar comportamentul vulgar al lui Mocollan întrecuse orice măsură. Privea acum fascinată urmele albe ale degetelor ei pe faţa lui.

- Căţea nemernică! spuse el aproape urlând, cu gura schimonosită de furie. Mai încearcă o dată şi vei regreta!

Josey îşi ridică privirea şi spuse dispreţuitor.

- Ştiu foarte bine ce urmăreşti de fapt, ipocritule! Ti-e o frică de moarte că Maud ar putea schimba testamentul în favoarea mea.

Faţa lui Mocollan se întunecă, iar ochii îi scăpărau scântei.

- Deci asta era! După ce l-ai jecmănit pe John eşti acum pe urmele lui Maud. Dar, nici o grijă, am să te distrug eu mai întâi!

Josey se aplecă din nou spre el să-l lovească, dar de data asta Mocollan îi prinse mâna şi i-o

răsuci cu putere la spate, obligând-o să îngenuncheze.

-Ti-am spus să nu mai încerci pentru că vei regreta! Cere-ţi scuze!

Ea îl privi cu ură.

- Să te ia naiba, nemer...! Urlă apoi de durere căci Mocollan îi strânse degetele ca într-o menghină. D... dă-mi drumul! se smuci ea cu furie.

El o eliberă încet.

- Să nu te joci cu mine, domnişoară Smith! continuă el. Nu-ţi voi permite să-i faci vreun rău lui Maud. Ştiu totul despre tine! Mi-a povestit în ce hal erai când te-a cunoscut şi cum te-a recomandat lui John pentru că mureai de foame. Blestemată fie clipa aceea! Nu ştia atunci nimic despre tine, doar că intraseşi în viaţa ei ca o vagaboandă, ca o mâţă ipocrită!

Ea îl privi cu ochii mici de furie. Nu-i mai păsa de nimic; toate amintirile îi apăreau acum în faţă, mai dureroase ca niciodată.

- Nu mi-e teamă de ameninţările tale şi n-o voi părăsi pe Maud ca să-ţi dau ţie satisfacţie. Eşti un mincinos, un laş ipocrit şi un avocat de două parale. Ar fi trebuit să fii dat afară din barou.

- Reputaţia mea ca om al legii este de necontestat, continuă el arogant, aşa că, ţine-ţi gura!

- Reputaţia ta e praf în vânt, dacă-ţi tratezi clienţii în felul în care l-ai tratat pe... unul din

prietenii mei! urlă Josey cu vocea gâtuită de emoţie.

El o privi încruntat.

- Ce vrei să spui? Despre ce prieten este vorba? Trebuie să-mi dai o explicaţie... !

Deşi în culmea furiei, Josey fu extrem de precaută.

- Nu trebuie să-ţi explic nimic! îl privi ea cu îndrăzneală.

- Ba trebuie! încerci acum să mă şantajezi din nou, sau arunci vorbe în vânt?

- O, nu! Nu în vânt! continuă tăios Josey. Ştiu din propria-mi experienţă că eşti un nemernic care foloseşte orice metodă pentru a răstălmăci adevărul. Dar, nici o problemă, pot lupta şi eu la fel de murdar, doar sunt o mâţă ipocrită, nu-i aşa?

- Eşti o isterică!

Ochii ei aruncau săgeţi de foc, iar părul bogat îi ieşise de sub eşarfă în bătaia vântului.

- M-ai rănit şi ai pus la îndoială dragostea mea pentru Maud. Dar nu-i nimic. Lucrurile nu vor rămâne aşa. O mâţă ipocrită nu stă niciodată întinsă pe podea să-i facă pe plac stăpânului. în cazul în care nu ai înţeles mesajul meu, n-am să-ţi ofer ocazia să te atingi de mine! Se întoarse brusc şi o luă la goană prin nisip.

începuse să plouă şi stropii i se amestecau cu

lacrimile, dar Josey nici nu observase. în scurtă vreme, silueta ei dispăru îndărătul copacilor.

Capitolul 4

„De ce ai făcut asta, Maud?”

Josey se repezi spre camera lui Maud de îndată ce fu în casă. Nici măcar nu-şi scosese pelerina de ploaie. Maud se spălase pe cap şi-şi usca acum părul cu un prosop. în cele din urmă o privi pe deasupra ochelarilor, cu ochi mici şi curioşi.

- Ei, cum a mers? întrebă ea.

- Dacă a mers? Tocmai am avut o partidă de box cu nepotul tău. L-am pălmuit, iar el aproape mi-a rupt braţul.

- înseamnă că a mers! continuă încântată Maud.

- Fii serioasă! Eu şi Thorne ne urâm ca şoarecele cu pisica. Mi-a cerut să plec - de fapt mi-a poruncit - şi nu m-ar mira să fi plecat chiar el dacă eu n-am făcut-o.

-A, nu, nu va pleca! E prea încăpăţânat! continuă amuzată Maud. Mi-a promis că rămâne de sărbători, şi aşa va face. Măcar să te sfideze, dacă nu pentru altceva. S-ar putea să încerce să mă convingă să scap de tine, dar eu voi plânge şi voi avea palpitaţii...

- Nu poţi să-l duci de nas aşa uşor, adăugă Josey.

- Bineînţeles că nu, spuse calmă Maud, apoi continuă din ce în ce mai încântată. Se va înfuria cumplit!

- E cu totul altceva! Dar ce i-ai povestit tu

despre mine? Din câte am înţeles de la el, ai încercat să mă arunci în braţele lui ca pe o posibilă soţie. De ce?

- Mi s-a părut cea mai bună metodă de a vă ţine la distanţă, şopti Maud. Nu-i place să fie hărţuit.

- Mulţumesc frumos, spuse răutăcios Josey. Nu crezi că era mai bine să ne spui fiecăruia adevărul? Şi acum de ce vrei să ne împingi unul spre celălalt? Maud, tu pui ceva la cale?

- Da, recunoscu Maud. Ochii îi erau albaştri şi strălucitori.

- Dacă te referi la căsătorie, mai bine ia-ţi adio! Nu voi fi soţia mult-iubitului tău nepot, chiar de-ar fi ultimul bărbat de pe Pământ. îl dispreţuiesc! Ba nu... îl urăsc!

Maud chicoti.

- Plec mâine, Maud. Mă întorc la Atlanta.

Maud îşi scoase ochelarii şi o privi insistent.

- Nu, Josey, te rog să rămâi! spuse ea pe un ton plângăreţ.

- îmi pare rău, Maud, dar nici măcar de dragul tău nu voi mai rămâne în această casă alături de el.

- Ba da, pentru că îmi eşti datoare, Josey Smith!

Urmă o scurtă pauză.

- Da, aşa este, dar nu m-am gândit niciodată că aştepţi ceva în schimbul ajutorului pe care mi l-ai dat. Şi totuşi...

Maud zâmbi.

-în regulă, sunt o nemernică pentru că fac acest lucru. Sau cel puţin aşa crezi tu, adăugă Maud. Dar înseamnă mult pentru mine să rămâi aici să-i ţii piept lui Thorne şi să nu te laşi intimidată. Pun pariu că vei fi mai tare ca el!

- Nu cred că aceasta este calea cea mai bună pentru a-l face să mă ia de soţie, spuse Josey sec.

- Dar nu am vrut să spun că trebuie să te căsătoreşti cu el, păru surprinsă Maud. Tu şi Thorne? Ar fi ca şi cum ai încerca să amesteci uleiul cu apa. Toată presiunea pe care am exercitat-o asupra lui când eram în spital a fost ca să mai înveselesc un pic atmosfera, să creez o intrigă. Nu, Josey, tot ce-ţi cer este o mică favoare. Vreau să-l faci să se descotorosească de o scorpie cu care s-a încurcat nu de multă vreme.

- O scorpie? repetă uluită Josey. Vrei... vrei să spui... o femeie?

- Da, poţi spune şi aşa, dar oricum e o scorpie.

- Şi asta presupne să iau locul scorpiei şi în patul lui? întrebă sarcatic Josey.

- O, Doamne, nu! o privi îngrozită Maud. Vreau doar să-i pui nişte sare pe coadă. Până acum ai fost o provocare pentru Thorne. Nu este obişnuit ca o femeie să-l refuze. Ochii lui Maud străluceau ciudat. Femeia despre care îţi vorbesc este extrem de posesivă şi sper ca tocmai acest lucru să producă separarea dintre ei. Haide, Josey, e o

nimica toată! Mai ales pentru tine care-l urăşti atât; nici nu te vei sinchisi de el.

- Nu prea îmi place, spuse Josey fără entuziasm.

- Dar, unde ţi-e spiritul combativ, draga mea? o întrebă Maud.

- Cred că l-am lăsat pe plajă, zâmbi Josey.

Maud o privi cu aceiaşi ochi strălucitori.

-Josey, draga mea, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te fac să suferi. Ai încredere în mine! Femeia despre care îţi spuneam, Eve Sanders, este aici. A venit cu el de dimineaţă şi stă la un hotel. Aproape că m-a obligat s-o invit la cină, deşi i-am dat de înţeles că nu era binevenită. Pare destul de inteligentă şi mai ales foarte insistentă, aşa că mă tem că se va căsători cu el.

- Până acum a reuşit totuşi să rămână burlac.

- Da, însă femeia asta pare să-l domine. Dolph Sanders n-a avut nici o intenţie să se însoare cu ea, dar s-a trezit în faţa faptului împlinit. Ştie că nu pot s-o înghit şi-i face plăcere să mă înţepe spunându-mi că, după căsătorie, îl va lua pe Thorne de lângă mine. După o scurtă pauză continuă pe un ton plângăreţ. Josey, nici n-ai idee cât de mult se schimbă în prezenţa ei. Când se află lângă ea, întotdeauna mă tratează mai rece, mai distant.

Josey o privi cu compasiune. înţelegea durerea lui Maud. Dar astfel de lucruri nu le considera de competenţa ei.

- Maud, eu nu sunt genul de “femeie fatală”. Dintre noi două, eu aş pierde cu siguranţă.

-Josey, dintre tine şi Eve eu aş paria oricând pe tine, spuse hotărâtă Maud. Tu nu va trebui să te lupţi cu ea, ci cu Thorne.

- De ce? păru încurcată Josey.

- Să zicem că e un experiment, eşti de acord? Fii sinceră cu el şi lasă lucrurile să vină de la sine. Thorne nu trebuie să ştie că îţi este frică de el, ţine minte acest lucru.

„Ce psiholog bun e Maud!” gândi Josey în timp ce urca treptele spre camera ei. Bineînţeles că dacă ar fi ştiut adevărul despre ea, toate planurile lui Maud s-ar fi spulberat. I se părea ciudată şi caraghioasă ideea de a-i despărţi pe cei doi făcând-o geloasă pe Eve, râzându-i în nas.

Josey îşi dădea seama că, dacă Mocollan ar fi recunoscut-o, ea s-ar fi întors după gratii. Diferenţa era că de data asta nu-i mai era frică de el.

Intrând în cameră observă cu uimire că nu era goală. Mocollan stătea lângă patul ei, privind cu atenţie o fotografie a lui Maud alături de John; Josey le-o făcuse anul trecut în grădină, iar zâmbetele din privirile lor parcă intrau adânc în fiinţa ei.

Mocollan aşează fotografia cu multă grijă la locul ei, ca şi când prezenţa sa acolo, în camera lui Josey, era perfect normală. îşi schimbase hainele ude cu nişte pantaloni largi, marinăreşti, şi o

cămaşă deschisă la culoare. Părul des şi negru strălucea ud în lumina lămpii. O privi uimit ca şi când o vedea pentru prima dată.

- Frumoasă privelişte! spuse el arătând spre fereastră. Maud chiar îşi doreşte să rămâi aici. Din camera mea poţi vedea numai casa verde a vecinului din faţă.

Josey păru că nu pricepe aluzia.

- Ce cauţi aici? întrebă ea tăios şi ochii îi căzură pe un sertar deschis. îmi umbli prin lucruri?

- Te aşteptam!

- Şi te distrai cotrobăind prin sertare! răbufni Josey. Ce vrei să găseşti? Scrisori de dragoste de la John?

Un zâmbet răutăcios înflori pe buzele lui Thorne.

- Cam aşa ceva. Sau, mai degrabă, căutam o explicaţie pentru ceea ce mi-ai zis pe plajă.

Josey îl privi în ochi fără a schiţa nici o mişcare.

- Te-a uimit faptul că nu am acceptat mită?

- Nu, mă referem la acel atac asupra integrităţii mele personale.

-A, da? continuă Josey pe acelaşi ton. Te-a deranjat cumva?

- Ştii al naibii de bine că da; nici unui avocat nu i-ar plăcea să i se spună că este corupt.

- N-am zis că ai fi corupt, domnule Mocollan, deşi nu este o idee tocmai rea. Cred că am folosit cuvântul “mincinos” adăugă ea mai încet. Ştiu că

minciuna este un lucru obişnuit printre avocaţi, mai ales când sunt în joc interesele personale, dar mie îmi pare inuman să bagi un om nevinovat după gratii, doar pentru a-l scoate basma curată pe celălalt, care îţi este prieten.

El o ascultă cu atenţie.

- Nu am văzut aproape niciodată un inculpat nevinovat, domnişoară Smith. Poliţia face de cele mai multe ori treabă bună. Dar nu aceasta este problema; eu apăr oamenii, nu îi acuz şi, din câte îmi dau eu seama, tu vorbeşti de nişte acuzaţii. Am impresia că mă confunzi cu altcineva. Şi, să nu uit! Limbajul tău este de-a dreptul... fermecător! continuă ironic Thorne.

- Nici tu nu te-ai lăsat mai prejos, domnule Mocollan, m-ai insultat grosolan!

-încetează cu acest “domnule Mocollan”! Este prea formal pentru doi oameni care se urăsc de moarte.

Josey îl privi mirată.

- Şi cine este acest inculpat misterios? continuă el. Un tată, un frate... ?

- Nu este nevoie să-ţi dau explicaţii!

- Dar eşti sigură că există cu adevărat? întrebă el zeflemitor.

- De ce crezi că n-ar exista?

Thorne o privi în ochi.

- Ar putea fi o mică strategie prin care să-mi atragi atenţia asupra ta.

- Chiar nu poţi să înţelegi că nu-mi pasă de atenţia ta? se enervă Josey. Am aflat totul despre tine cu multă vreme în urmă! Te-am dispreţuit atunci, la fel ca şi acum, aşa că păstrează-ţi atenţia pentru Eve Sanders, iubita dumitale, continuă ironic Josey.

- Eve Sanders? şopti Thorne. Deci Maud ţi-a vorbit despre ea.

- Da, însă te asigur că nu vreau să te cuceresc. Problema ta, Thorne Mocollan, eşti chiar tu, spuse Josey foarte sigură pe ea. Orice femeie pe care o întâlneşti este pentru tine o posibilă parteneră şi în mod automat ai impresia că o poţi transforma în amantă. Poate că te va şoca, dar eu sunt o excepţie. Nu mă atragi câtuşi de puţin şi singurul lucru pe care-l doresc de la tine este să pleci din camera mea şi să mă laşi în pace pentru totdeauna!

Faţa lui Thorne se întunecă brusc şi acelaşi zâmbet zeflemitor îi apăru în colţul gurii.

- Te înşeli amarnic, draga mea! M-ai provocat şi nu pot să trec aşa uşor peste acest lucru, mai spuse el batjocoritor. Dar mai bine să vedem cum te descurci.

Josey îşi aminti cuvintele lui Maud şi conştientiză faptul că făcuse o greşeală. Era însă prea târziu. Thorne o luase în braţe şi era gata s-o sărute, o strângea la piept cercetându-i cu atenţie faţa speriată. Se apropiase atât de mult de ea,

încât Josey îi putea simţi răsuflarea caldă în timp ce el îi şoptea încet la ureche:

- Nu cred nimic despre inculpatul misterios de care îmi vorbeşti şi sunt de asemenea foarte sceptic în ceea ce priveşte repulsia ta faţă de mine. Am impresia că îţi doreşti al naibii de tare să fac dragoste cu tine!

- înfumurat nemernic...! îşi trase capul pe spate şi-l privi cu ură. Da, căzuse într-o cursă!

Thorne n-o sărută de la bun început. Cântărind-o cu privirea, mâinile lui îi mângâiară pieptul rotund şi catifelat. Josey respiră adânc atunci când degetele lui strânseră cu putere vârful delicat şi sensibil al unuia dintre sâni. Vru să se smucească din nou, dar îşi dădu seama că nu avea nici o şansă

- Thorne nu s-ar fi oprit, ba dimpotrivă.

- Foarte drăguţ! şopti el tot ironic.

Josey îi simţea acum respiraţia sacadată şi mirosul loţiunii de ras amestecat cu cel sărat şi umed al oceanului. în cele din urmă, buzele lui îi atinseră gura, care i se deschise involuntar şi o sărută îndelung, apăsat.

Josey mai fusese de multe ori sărutată, dar niciodată de un bărbat atât de sigur pe el, pe farmecul lui personal. Fiecare fibră din corpul ei începu să vibreze, când Thorne o eliberă brusc şi îi spuse încet:

- Să închidem uşa!

Ea se trase înapoi roşie în obraji, cu părul în dezordine. Se simţea atât de umilită! încercă să rostească ceva ca să nu mai vadă bucuria aceea sălbatică din ochii lui.

- îmi pare rău, dar nici de dragul lui Maud nu aş fi de acord să mă seduci! zise ea încurcată.

- Vrei să spui că ţi-a cerut Maud acest lucru? Un fior de gheaţă îi coborî pe şira spinării şi Josey bolborosi aproape ininteligibil.

- Nu... nu chiar aşa. E cu...

- Atunci, nu putem s-o dezamăgim pe Maud, nu-i aşa? o întrerupse el cu un alt sărut, complet diferit de primul. îi strivi buzele cu dinţii lui, forţând-o să deschidă gura.

Josey încercă să se elibereze, dar se simţi imobilizată de braţele care o strângeau din ce în ce mai tare, de buzele lui calde şi umede. Mâine va avea cu siguranţă vânătai, gândi Josey, dar ceva din străfundurile fiinţei îi şopti că trebuie să înceteze a se mai lupta şi să aştepte în linişte ca Thorne să-i dea drumul.

- Te urăsc, Thorne Mocollan! spuse ea cu furie, când în cele din urmă fu eliberată.

El o privi ironic.

- Nu prea cred! îi apucă bărbia, obligând-o să-l privească în ochi. Spune-i lui Maud că în ceea ce mă priveşte, totul a mers foarte bine, continuă el,

tot ironic. Te doresc şi nu eşti o excepţie aşa cum ai crezut. Nici pe departe! Pot să te am oricând poftesc şi chiar să-ţi demonstrez că îţi va plăcea. Dar asta se va întâmpla atunci când voi hotărî eu, nu când zice Maud sau când ai tu chef. Când voi hotărî eu, Josey Smith, vei fi amanta mea!

- Poate pe lumea cealaltă! şopti Josey.

- Da, vom fi un cuplu fermecător! Dar mai întâi povesteşte-i lui Maud ce ţi s-a întâmplat, ca să nu se mai joace altă dată cu focul! Se întoarse brusc şi ieşi din cameră.

Cu paşi nesiguri Josey intră în baie, îşi scoase rochia şi răsuci robinetul duşului. Se simţea mai bine acum sub jetul cald ce îi cădea pe corp, pe faţă. îşi mai recăpătase ceva din spiritul combativ, dar ştia că nu va mai fi niciodată femeia mândră de până atunci. Crezuse că a devenit invulnerabilă, că nimic n-o va mai putea schimba, dar Thorne Mocollan îi dovedise contrariul în doar câteva minute. O făcuse conştientă de propria-i senzualitate atât de brutal, chiar umilitor, şi acest lucru o marcase profund. Nu trebuia să-i povestească nimic lui Maud pentru că avea s-o rănească prea mult. Nu, trebuia să lupte singură acum, chiar singură.

Se întoarse în dormitor şi îmbrăcă cea mai veche rochie pe care o avea. Şi-o cumpărase în perioada în care începuse să lucreze la John; o rochie scurtă, din catifea maro, la care ataşase un

guler de dantelă ce fusese al bunicii. Nu avea nici cea mai vagă idee că rochia, care i se potrivea perfect cu ochii şi cu părul brun-roşcat, o făcea să arate ca un înger, ca o fiinţă din altă lume.

Capitolul 5

Când Josey intră în salon, Thorne şi Eve stăteau alături pe o canapea micuţă de lângă fereastră. El o privi cu mult interes printre pleoapele întredeschise, iar Josey putu să observe cât de elegant era în costumul negru de seară.

- Bună seara, Josey! zise el încet. Aş vrea s-o cunoşti pe Eve Sanders. Eve, ea este Josey Smith, secretara lui Maud!

- Bună, rosti indiferentă Eve.

Josey observă că o privea cu ochi mici, bănuitori şi cu un zâmbet arogant în colţul gurii. Se aplecă puţin să-i dea lui Thorne paharul gol şi un decolteu superb ieşi la vedere.

- îmi umpli paharul, *iubiţel?*

Faţa lui Thorne nu se clinti, dar Josey îşi dădu seama că nu-i făcea deloc plăcere să i se spună “iubiţel”.

- Mai întâi s-o servim pe Josey, spuse el scurt. Ce vrei să bei? o întrebă.

- Un şpriţ, te rog!

- Un şpriţ? Ce e asta? întrebă Eve ridicând sprâncenele.

- Vin alb cu sifon, explică Thorne.

- A, un fel de şampanie a săracilor! continuă ironic Eve.

Josey nu reuşi să-şi dea seama dacă intenţionase s-o
rănească, sau totul fusese din greşeală. Nu se

putea citi nimic pe faţa frumoasă, dar rece ca de piatră, a lui Eve. Probabil că acel simţ al posesiei, gelozia de care îi vorbise Maud, o avertizau subtil pe Josey să stea departe de Thorne.

De fapt, Eve fusese profund şocată de apariţia lui Josey. Auzise ceva despre o secretară a lui Maud, dar îşi imaginase o femeie mult mai în vârstă, în nici un caz nu şi-o închipuise pe Josey atât de tânără şi de frumoasă.

Purta o rochie mulată din mătase albastră, ce-i contura frumos corpul şi lăsa la vedere un gât subţire şi delicat. Cerceii încrustaţi cu diamante, colierul şi ceasul scump din aur, rămase probabil de la fostul soţ, Dolph Sanders, îi dădeau un aer elegant, dar cam ostentativ pentru o cină în familie. Părea foarte sigură de frumuseţea ei şi era convinsă că tot acest fast îl va ţine pe Thorne alături de ea pentru totdeauna.

Dolph o dezamăgise profund. Era un multimilionar alcoolic şi afemeiat, iar căsnicia lor fusese pentru Eve o umilire. îl dorea acum pe Thorne, bărbatul viril, conştient şi sigur de bărbăţia lui, pe care nu trebuia să şi-o mai dovedească prin numeroase alte aventuri.

Ştia că Maud o urăşte şi avea de gând să scape de ea, imediat după căsătoria cu Thorne. Dar acum se mişca prudent şi era hotărâtă să rămână la Hilton Head cu Thorne, chiar dacă asta presupunea să îndure insultele şi răutăţile lui Maud. Fusese foarte inspirată că venise în această seară. Arma

secretă a lui Maud părea să fie chiar Josey.

Thorne nu se mai aşează pe canapea ci se cuibări într-un fotoliu. Eve îşi subţie buzele încercând o scurtă conversaţie, apoi se ridică brusc pentru a se aşeza din nou, de data asta însă pe braţul fotoliului lui Thorne, cuprinzându-i gâtul cu braţele.

- Dragul meu, te rog să nu lucrezi până târziu în seara asta. E prima noastră noapte aici şi vreau să mă duci devreme la hotel. Promit că n-o să te reţin prea mult! spuse ea, şoptindu-i ceva la ureche.

El o privi nepăsător.

- Scuze, draga mea, dar am o mulţime de lucruri de terminat în seara asta. După cină am să-l rog pe Theodore să te conducă la hotel.

- Atunci de ce mi-ai spus că vrei să cinăm împreună, dacă ştiai că trebuie să lucrezi?

- Din câte-mi aduc aminte, tu ai insistat! îi răspunse indiferent Thorne. Te-am avertizat de la bun început că aceasta va fi o călătorie de afaceri pentru mine, dar tu ai vrut să vii zicându-mi că ai o mulţime de prieteni pe insulă, cu care te vei distra de minune!

Eve zâmbi maliţios, întorcându-se către Josey.

- Ce anume faci pentru domnişoara Lorrimer? întrebă ea brusc.

Josey îşi concentră toată atenţia asupra ei.

- Bat la maşină scrisorile lui Maud şi manuscrisele, de îndată ce îmi va îngădui acest lucru.

- Şi când îţi va permite acest lucru? o îngână amuzată Eve. Vrei să spui că nu-ţi dă voie să te atingi de cărţile ei?

Josey întâlni privirea lui Thorne, după care spuse ca hipnotizată:

- Nu încă.

Spre surprinderea ei, Thorne îi luă apărarea.

- Maud are nevoie de ea, Eve! spuse el ferm.

- Chiar aşa? întrebă linguşitor Eve. Eu cred că pentru domnişoara Smith viaţa aici este o lungă vacanţă din care, surprinzător, îi vin o mulţime de bani.

Thorne râse, dar Eve era mulţumită. Aruncase o sămânţă şi aştepta acum să încolţească. Ştia că lui Thorne nu i-ar fi plăcut ca cineva să profite de mătuşa lui.

întorcându-se din nou spre Josey, începu s-o descoasă: ce studii avea, ce experienţă în muncă, dar în viaţa personală? Josey îi răspunse în câteva cuvinte, sesizând ironia.

- Şi părinţii tăi? continuă Eve. Au fost de acord să pleci de acasă şi să trăieşti cu John Trescott la vârsta pe care o aveai?

- Muriseră când am plecat eu.

- A, în Atlanta sau...?

- Vin dintr-un orăşel din Alabama, Medlar’s Mill se numeşte, domnişoară Sanders.

- Ai fost independentă foarte de timpuriu, nu-i aşa? Sau n-ai fost independentă? continuă ea cu subînţeles.

Josey o privi uşor încruntată şi, trăgând adânc aer în piept, întrebă amabil.

- Ia să vedem, *domnişoară Sanders!* Sunteţi văduvă sau divorţată?

- Sunt divorţată, dar nu cred că este treaba ta.

- A! râse Josey. Mi-ar plăcea la nebunie să aud mai multe detalii. Eraţi incompatibili din punct de vedere sexual? De ce? Câţi bani aţi primit la divorţ?

Thorne chicoti înfundat.

- Crezi că eşti amuzantă, dar te înşeli! izbucni înfuriată Eve. întrebările tale sunt maliţioase, chiar stupide ţinând cont de locul pe care-l ocupi aici. Thorne trebuie să ştie totul despre tine, despre viaţa şi pregătirea ta, chiar dacă...

- Deja ştiu totul cu privire la viaţa şi pregătirea lui Josey Smith, o întrerupse el cu voce gravă. Eşti prea grijulie, Eve, nu este nevoie să vorbeşti în numele meu. Când voi avea nevoie de tine în acest sens îţi voi spune, dar până atunci, vezi-ţi de treaba ta!

Eve se posomorî dintr-o dată. Thorne n-o repezise niciodată de când se cunoscuseră, dar acum gelozia îi întunecase minţile şi o făcuse să uite de bunele maniere. Era hotărâtă ca de acum încolo să se poarte cât mai frumos cu putinţă.

- Bună seara, dragii mei! Mă aşteptaţi de mult?

Era Maud care părea foarte mulţumit de ceea ce vedea. Purta o rochie elegantă, de seară, pantofi cu tocuri foarte înalte şi intrase în cameră

fluturând între degete un portţigaret. Maud care nu fumase niciodată! Josey privi uluită bijuteriile scumpe ce îi împodobeau din abundenţă gâtul şi mâinile. Deşi toţi o admirau, Eve fu prima care spuse:

- Ce bijuterii frumoase, domnişoară Lorrimer!

Maud păru foarte încântată, dar Josey se simţea stânjenită. îmbrăcată astfel, Maud părea vulgară, dar ce punea oare la cale?

Thorne o însoţi până la scaun, apoi spuse pe un ton glumeţ:

- Ca întotdeauna târziu, Maud, dar, ca întotdeauna, aşteptarea a meritat!

- Târziu? întrebă Maud. Am crezut că este tocmai momentul potrivit.

- Nu, adăugă Thorne. Theodore aşteaptă cu cina de mai multă vreme.

- Va trebui să mai aştepte, continuă Maud uşor ironic. Nu vom lua masa până când nu deschidem o sticlă de şampanie să propunem un toast. Dă-ne tuturor ceva de băut, *iubiţel!*

Iubiţel? Josey pricepu aluzia. Probabil că Annie îi relatase lui Maud conversaţia lor, iar acum totul era folosit împotriva lui Eve. Inteligentă mişcare!

Eve se aplecă puţin să admire bijuteriile lui Maud.

- Toate vor fi ale lui Josey, într-o bună zi, spuse ea graţios.

Eve zâmbi cu răutate.

- Nu crezi că ar fi un pic... nedrept pentru

viitoarea soţie a lui Thorne?

- Bineînţeles că nu, draga mea, răspunse fără ezitare Maud, ocolind privirea ameninţătoare a lui Josey.

- Mai mult ca sigur îţi vei schimba părerea de o sută de ori până atunci, spuse vesel Eve. Pot să-ţi admir brăţara?

Maud îi întinse mâna ostentativ şi începu să povestească ceva despre o iubire pasională trăită de doi tineri în deşert.

- N-am auzit niciodată povestea asta spusă mai bine ca acum! rosti cu admiraţie Thorne.

- Apropo de poveşti! continuă Maud. Sticla aceasta de şampanie mi-a fost dăruită de un bărbat cu care am petrecut două săptămâni minunate la Paris. Apoi ne-am despărţit pentru că el era căsătorit. Totul s-a petrecut acum douăzeci şi cinci de ani, dar, de atunci, primesc o duzină de sticle din cea mai bună şampanie, în fiecare an. Maud suspină îndelung, apoi continuă: Dar, destul despre trecut! Viitorul contează acum! Ridică paharul: Pentru viitorul lui Thorne şi al lui Josey, care vor fi foarte fericiţi împreună!

- Chiar aşa? întrebă tăios Eve.

- Ştii, draga mea, aşa prezic astrele!

- Şi cine ţi-a spus ce prezic astrele, domnişoară Lorrimer?

- Doamna Zelda, astrologul meu, zâmbi amabil Maud către Eve, care fierbea de mânie. Tot ea mi-a spus că vede o căsătorie minunată în vieţile lor.

- Foarte posibil, dar asta nu înseamnă că se vor căsători unul cu celălalt. Eu aş fi concediat-o în locul tău, dommnişoară Lorrimer. Este o incompetentă!

Josey îl privi pe Thorne. Faţa îi era crispată şi-şi pierduse orice urmă de veselie.

- Nu sunt de acord cu dumneata, domnişoară Sanders! spuse cu răceală Maud.

Ochii lui Eve scăpărau scântei.

- Nici nu trebuie să ne ostenim prea mult ca să ne dăm seama cine ţi-a făcut cunoştinţă cu astrologul dumitale, spuse cu subînţeles Eve.

- Nu fi absurdă, Eve! rosti plictisit Thorne. Maud o cunoaşte pe Zelda de douăzeci de ani, influenţa lui Josey la acea vreme era cam mică, nu crezi? Se ridică brusc, luând-o de braţ pe Maud. Gata cu glumele şi ironiile, Maud! E ora mesei, mi-e foame!

Josey observă că era extrem de furios. Provocată de Maud, Eve se purtase prosteşte şi avea să plătească scump pentru asta în faţa lui Thorne.

în sufragerie, masa era frumos decorată cu şerveţele brodate pe margini, farfurii de porţelan alb, sfeşnice de argint şi pahare de cristal. O coroniţă de trandafiri roşii, aşezaţi în mijlocul mesei, dădea o eleganţă aparte întregului aranjament. Lumânările ardeau încet, aruncând lumini şi umbre pe faţa lui Thorne. Josey îl privi o dată sau de două ori, apoi nu-şi mai ridică ochii din farfurie. Nu avea ce căuta acolo, ştia bine acest lucru. Eve

conducea întreaga discuţie, care era în principiu centrată asupra ei şi a lui Thorne, cu vagi referiri la Maud care tăcea ostentativ. Josey bănuia că pune din nou ceva la cale.

De îndată ce masa luă sfârşit, Josey îşi ceru scuze şi se retrase în camera ei. Nimeni nu scoase nici un cuvânt.

După o noapte cu somn agitat şi plin de vise obositoare, Josey se trezi în zori mai ostenită decât se culcase. Abia reuşi să se ridice din pat pentru a intra în baie.

Când coborî, o găsi pe Maud singură în salon.

- Bună dimineaţa! spuse aceasta veselă. Ai dormit bine?

- Destul de bine, răspunse prudent Josey.

- Ce părere ai despre seara trecută?

Josey aşează şervetul pe genunchi.

- Te superi dacă îmi beau mai întâi cafeaua? întrebă ironic Josey.

- Deloc! Maud îi aşează ibricul în faţă şi împinse pâinea în prăjitor. Acum, spune-mi, ce părere ai?

- Sincer? Cred că a fost un dezastru, continuă simplu Josey. Nu e prea frumos ca o gazdă să-şi bată joc de musafirii ei.

Maud râse zgomotos.

- Am fost nevoită să mă comport aşa pentru binele lui. Şi fii sigură că a mers! Trebuia să afle odată ce căţea are lângă el!

Josey îşi unse cu grijă o felie de pâine cu unt.

- Chiar aşa?

- O, Josey, tu nu trebuia să te afli acolo aseară. După plecarea ta s-a declanşat, de fapt, întreaga poveste!

Josey o privi uimită.

- Ce vrei să spui?

- După ce ai spus că pleci, Eve s-a arătat foarte mulţumită de faptul că te-ai retras la timp, demonstrând astfel că îţi cunoşti lungul nasului!

- Dumnezeule! şopti Josey. Dar e stupid!

Maud zâmbi.

- Thorne s-a înfuriat rău de tot. Bineînţeles, era deja nervos din cauza mea.

- Fii atentă, Maud! E cu ochii pe tine. Ştie exact ce vrei să faci.

- Sigur că ştie, continuă amuzată Maud. El nu e prost; ştiam că aşa se va întâmpla. Dar ai văzut că m-am purtat frumos în timpul mesei. N-a putut să mai dea vina pe mine când Eve a spus prostia aceea!

- Şi ce s-a întâmplat apoi?

- Thorne a pus-o la punct în stilul lui ironic şi distant. Ea a început să plângă, dar n-a reuşit să-l impresioneze, deşi a folosit toate metodele pe care numai o femeie le cunoaşte, inclusiv sexul. Ochii lui Maud străluceau. Cred că au uitat apoi de mine, continuă ea, dar i-aş fi spus că a făcut cea mai mare greşeală vorbindu-ţi atât de urât.

- Era geloasă, Maud, iar tu ai ştiut acest lucru şi ai regizat totul.

- Mai bine zis, şi-a dat singură arama pe faţă...

Oricum, a plecat de pe insulă. A dus-o înapoi la Atlanta astăzi, în zori.

- Poate nu se va mai întoarce nici el, spuse Josey.

- Prostii! continuă Maud, dar îngrijorarea i se citea pe chip.

*

Toată săptămâna Josey fu extrem de ocupată, dar acest lucru nu o deranja deloc, dimpotrivă, era fericită că Maud îi găsea mereu ceva de făcut, ca să nu se mai gândească astfel la nimic.

Miercuri după-amiază, Brian era liber şi o invită la o plimbare cu barca. La insistenţele lui Maud, Josey acceptase, deşi fără prea mult entuziasm.

în larg totul era minunat, dar când îl văzu pe Brian atât de fericit, privind-o în ochi cu dragoste, Josey îşi dădu seama că nu va reuşi niciodată să-l folosească drept panaceu al tuturor durerilor ei. Şi-ar fi dorit din toată inima ca prezenţa lui s-o excite câtuşi de puţin, să simtă cum îi fierbe sângele în vene alături de el. Cum să faci dragoste - şi încă pentru prima dată!

- cu un bărbat de care nu eşti îndrăgostită şi pentru care nu simţi aproape nimic? Lui Josey, o astfel de experienţă îi părea de-a dreptul stupidă şi traumatizantă.

înainte de a se despărţi, Brian îşi ceru scuze că n-o putea conduce acasă pentru că trebuia să se ocupe de barcă şi o invită la cină în aceeaşi seară. Josey acceptă bucuroasă.

Când văzu Mercedesul argintiu al lui Thorne parcat în faţa casei lui Maud, Josey îşi dădu seama de ce fusese atât de neliniştită în ultima săptămână - în adâncul sufletului, îşi dorise ca el să se întoarcă.

Capitolul 6

Josey se aranjă cu multă grijă pentru întâlnirea cu Brian din acea seară; îmbrăcă o rochie foarte elegantă, decoltată mult la spate şi cu un mic volan desupra genunchilor. îşi pieptănă îndelung părul strălucitor, apoi aplică pe pleoape un fard sidefiu şi un ruj în aceeaşi nuanţă pe buze. Dintr-o dată, Josey îşi dădu seama, că nu pentru Brian se aranja atât de frumos, ci pentru Thorne - şi ar fi dorit ca el s-o vadă arătând cât mai bine, să-l ştie gelos pentru faptul că ieşea cu alt bărbat.

îl găsi în salon, privind-o cu indiferenţă în timp ce cobora scările.

- Bună! spuse rece Josey. Ştiam că te vei întoarce.

- Ieşi în oraş?

- Da, încercăm un nou local care tocmai s-a deschis pe plajă, *A cincea dimensiune.*

- Petrecere frumoasă!

Toată seara Josey fu agitată şi nu pricepu nimic din tot ce-i povestea Brian cu atâta entuziasm. Cerceta cu privirea fiecare colţişor al încăperii şi, dintr-o dată, privirea îi fu atrasă de o tânără pereche care tocmai se aşeza la o masă lângă ringul de dans - Thorne şi o fată superbă, altă blondă! Unde le găsea oare pe toate? Se întrebă Josey, cuprinsă de emoţie. Se întoarse tremurând către Brian, fără să-l privească în ochi.

- Eu... putem să plecăm? Sunt cam obosită; cred că am stat prea mult la soare astăzi!

Cât de naivă fusese! gândi Josey în timp ce se ridicau. îi spusese lui Thorne unde se va duce în speranţa că va veni şi el, dar nu putea fi calmă văzându-l cu altă femeie. Se înroşise şi murea de ruşine la gândul că Thorne îşi dădea seama de toate acestea şi râdea probabil mulţumit în sinea lui.

A doua zi de dimineaţă, o întrebă dacă nu doreşte cumva să-l însoţească la Charleston. Pentru că Josey nu se grăbea să-i răspundă, Thorne continuă indiferent:

- Eu am de lucru toată ziua la un caz, aşa că vei sta singură până după-amiază.

- Du-te, Josey, interveni Maud. Am comandat o rochie prin telefon şi trebuie să treacă cineva s-o ridice!

Josey nu observă nimic suspect în ochii lui Thorne, aşa că acceptă invitaţia.

*

Pe drum ascultară muzică, dar el tăcu tot timpul. Când ajunseră pe Ashley River întrebă dintr-o dată:

- Unde a zis Maud că se află magazinul acela?

Josey îi spuse adresa exactă.

- Se pare că vom fi aproape, şi eu am treabă tot pe-aici. Voi parca maşina chiar aici, în stradă. Se opri la jumătatea distanţei dintre magazin şi biroul

de avocatură. Ne vedem diseară în acelaşi loc. Să zicem pe la cinci. Cred că ai suficient timp să ridici rochia şi să te plimbi puţin, spuse Thorne uitându-se la ceas.

- Şi cum rămâne cu maşina?

- Voi plăti probabil o amendă, râse el.

Josey îl privi depărtându-se cu servieta în mână, observând cum atrăgea privirile femeilor ca un magnet. Zâmbi ironic şi porni spre magazin. Luă rochia în câteva minute, pentru că totul era deja pregătit, şi se hotărî apoi să caute ceva şi pentru ea.

Ochii îi căzură pe o rochie cu croială clasică, din crep ivoriu, cu un umăr gol şi foarte decoltată la spate. Părea ceva extrem de comun acolo, pe umeraş, dar cu siguranţă foarte sexy îmbrăcată de persoana potrivită. Materialul se mula frumos pe piept, iar în partea de jos, fiind uşor transparent, lăsa la vedere linia fină a coapselor. Lui Josey croiala i se păru cam îndrăzneaţă, dar de mare efect. Se dezbrăcă nervoasă şi o cumpără imediat cu gândul că, probabil, nu avea s-o îmbrace niciodată.

Thorne îi dăduse nişte chei de rezervă, aşa că se întoarse la maşină, deschise portbagajul şi, după ce aşeză pachetele înăuntru, plecă să se plimbe. Mai avea timp la dispoziţie şi se gândi că ar fi interesant să meargă spre Buttery. O luă în josul străzii admirând arhitectura caselor vechi şi

grădinile ce le înconjurau. Unele erau ascunse în spatele gardurilor înalte din cărămidă galbenă, ce lăsau la vedere doar frunzele palmierilor uriaşi, altele erau mici, cu multe azalee în faţă şi cu unul sau doi copaci străjuind aleile.

Ajunse la Buttery, chiar în portul Charleston, de unde se vedea insula Fort Sumter şi, chiar în faţa ei, Atlanticul. Josey ar fi luat cu plăcere una dintre bărcile de agrement ce plecau de la debarcader şi înconjurau insula, dar, uitându-se la ceas, îşi dădu seama că era târziu şi porni înapoi.

Thorne o aştepta rezemat de maşină, cu ochii pe jumătate închişi din pricina soarelui. Inima începu să-i bată cu putere, îi era teamă, dar în acelaşi timp o atrăgea prezenţa lui - sentimente contradictorii pe care Josey nu şi le putea explica. Se apropie încercând să pară indiferentă şi-i zâmbi politicos.

- Sper că nu m-ai aşteptat prea mult!

- Nu, deloc! răspunse el distrat, privind-o insistent. N-ai vrea să luăm masa împreună?

- Nu... dar... nu trebuie să ne întoarcem? întrebă Josey.

- Maud nu m-ar ierta niciodată dacă te-aş aduce înapoi flămândă. Ce-ţi place ţie? Mâncarea chinezească, italiană, fructele de mare?

- Te las pe tine să alegi, spuse ea sec.

- Atunci, fructe de mare!

Găsiră un restaurant drăguţ de partea cealaltă a podului. Era o clădire interesantă în formă de vapor, cu rampe înguste, balustrade şi hublouri. Interiorul era decorat în stil marinăresc, cu odgoane şi catarge vechi ce atârnau până deasupra capetelor mesenilor.

Se strecurară la locurile lor, dar Thorne privi suspicios în jur.

- Mă tem că, în afară de toate aceste decoraţiuni, nu mai este nimic altceva de capul lui. Vrei să mergem în altă parte?

Josey nu răspunse. Privea uluită în jur, atentă la fiecare detaliu. Dintr-o dată, se auziră sunând sirenele şi un căpitan micuţ de lemn coborî pe nişte sfori să ţină cârma chiar în mijlocul meselor.

- Am înţeles, rămânem! zâmbi Thorne îngăduitor şi oarecum resemnat.

Josey comandă supă de crab, specialitatea casei, iar Thorne un cocteil din fructe de mare, ambele excelente. Aflară în curând că astfel de preparate erau întotdeauna foarte gustoase aici, iar Josey se destinse treptat pe măsură ce Thorne părea şi el mai relaxat. Deasupra lor, sforile se puseră în mişcare antrenând după ele păpuşa de lemn care începu să danseze, dar Josey nu observa nimic de data aceasta. Discutară îndelung despre muzică, piese de teatru, cărţi preferate, dar mai ales despre Charleston. Thorne era membru al Trustului Naţional pentru restaurarea caselor vechi

şi cunoştea foarte multe amănunte despre aceste locuinţe. Lui Josey îi plăcuse oraşul şi dorea să afle lucruri interesante despre căsuţele de lângă port, astfel că, discuţia fu binevenită pentru ea.

La sfârşit, când Josey părea complet relaxată, Thorne o privi în ochi şi o întrebă ridicând uşor sprâncenele:

- Ai vrea să vizitezi Drayton Hall înainte de a pleca spre casă?

Ochii ei străluciră.

- Este departe de aici?

- Doar la câteva mile. E o casă-muzeu ce aparţine Trustului Naţional. Cred că se vizitează astăzi.

- Şi eu care credeam că avocaţii reci şi calculaţi nu sunt deloc interesaţi de arhitectură.

Ieşiră pe autostrada mărginită de stejari bătrâni şi nu se opriră decât în faţa casei. Singuratică, aproape austeră, părea coborâtă dintr-o altă lume. Josey o privi cu emoţie.

Se alăturară unui grup de vizitatori pentru a asculta explicaţiile ghidului. Thorne îi spusese deja că muzeul era gol, dar chiar şi aşa, fără mobilier, atmosfera era deosebită. Casa aparţinuse aceleiaşi familii până în momentul când intrase în proprietatea Trustului Naţional, drept pentru care, efectele malefice ale civilizaţiei n-o afectaseră în nici un fel. Nu era electrificată, nu avea canalizare şi fusese zugrăvită doar de două ori de-a lungul

istoriei - ultima dată în 1865. Pentru studenţii de la arhitectură, casa era cu siguranţă o nepreţuită sursă de informaţii.

Când ghidul povesti despre balurile somptuoase ce aveau loc în fiecare săptămână în saloanele mari, la lumina lumânărilor, Josey aproape îi văzu cu ochii minţii pe acei oameni elegant îmbrăcaţi, dansând graţios şi sorbind din cupe de cristal.

Thorne se aplecă puţin spre ea şi-i şopti la ureche:

- Dacă priveşti cu atenţie, îi vei zări pe Scarlett şi pe Rhett.

Ea îl privi distrată.

- Ştiu că sunt naivă, dar mă fascinează poveştile de acest gen.

La plecare, Thorne o întrebă din nou:

- Să înţeleg că ţi-ar fi plăcut să trăieşti în acele timpuri?

- Nici gând! spuse hotărâtă Josey.

- Mă uimeşti, cele mai multe femei simt nostalgia vremurilor bune de altădată!

- Cred că nu-şi dau prea bine seama ce vorbesc, spuse ironic Josey. Viaţa a fost prea aspră cu femeile din acele timpuri, pentru a mai putea vorbi de întoarcere în trecut.

- Aspră? se miră Thorne. Eraţi aşezate pe un piedestal! Admirate, mângâiate, protejate, iubite!

- Pentru femeile care au trăit aici - tot ce se poate, continuă sarcastic Josey, arătând spre

Drayton Hall. Dar toate celelalte duceau o viaţă de mizerie: un copil în fiecare an, sclave umile ale soţilor lor. Mai degrabă voi, bărbaţii, tânjiţi după acele vremuri. Atunci eraţi în vârf, iar acum într-o cădere continuă, în raport cu femeia, bineînţeles.

- Aceasta este problema cu voi, feministele. Nu aveţi simţul umorului, zâmbi Thorne în timp ce se îndreptau spre parcare. Deschise portiera şi aşteptă până când Josey intră şi se aşeză pe scaunul din faţă. Voi, femeile, continuă el, vreţi să fiţi şi poliţişti şi muncitori constructori ai unei lumi noi, dar în acelaşi timp să beneficiaţi şi de un tratament preferenţial din partea bărbaţilor.

Porni motorul cu acelaşi zâmbet ironic în colţul gurii.

- Cât despre egalitatea cu bărbaţii, chiar dacă v-aţi fi născut cu sute de ani înaintea noastră, tot noi ne-am fi dovedit superioritatea.

- Te referi la superioritatea fizică sau la cea psihică? întrebă dulce Josey.

- Psihică, bineînţeles. Superioritatea noastră fizică este evidentă şi nu mai trebuie demonstrată.

Josey râse ascuţit.

- Ce păcat că toate aceste ipoteze interesante ale tale nu pot fi testate! spuse ea chicotind.

- Şi de ce nu? râse el batjocoritor. Să luăm, spre exemplu, micul conflict dintre noi!

Josey se înfioră; conversaţia lor prietenească intrase pe un tărâm nou, periculos.

- Sau vrei să-l numeşti “război”?

Josey îşi umezi buzele cu vârful limbii şi râse nervos.

- Mai degrabă l-aş numi o prostie fără sens!

- Chiar crezi că nu vei fi a mea până la urmă? întrebă calm Thorne, ca şi când conversaţia lor era una academică.

Josey fierbea de furie.

- Sunt sigură că nu va fi aşa. Tot ce trebuie să fac este să şoptesc un singur cuvânt la urechea domnişoarei Sanders!

- Prea târziu, zâmbi Thorne. Eu şi Eve nu mai suntem prieteni intimi.

- La propunerea ei, sau a ta?

- Nu te priveşte pe tine, domnişoară Smith! continuă amuzat Thorne. Ai grijă, nu-mi plac femeile prea posesive!

- Cu alte cuvinte, te-ai plictisit de ea aşa cum te plictiseşti de toate amantele tale, mai devreme sau mai târziu, izbucni Josey. Maud mi-a spus de altfel că, în cazul tău, durata medie a unei relaţii este de patru - şase luni!

- O compătimeşti cumva? păru surprins Thorne. Nu s-ar fi crezut!

- Era geloasă! răspunse abrupt Josey. Şi cam nesigură pe ea. Din cauza asta s-a întâmplat totul!

Thorne ridică din umeri.

- Eve ştia foarte bine despre ce este vorba şi eu nu-i făcusem nici o promisiune. S-a terminat şi cu

asta, basta!

- S-a terminat cumva pentru că nu ţi-a mai plăcut în pat?

El o privi amuzat.

- N-a fost vorba despre asta. Hai să zicem că nu mi-au mai plăcut anumite aspecte ale personalităţii ei!

- Chiar aşa? Ce aspecte? întrebă dulce Josey.

- întreab-o pe Maud, mârâi scurt Thorne.

Josey îl privi cu suspiciune.

- Ştii că Maud a pus al cale despărţirea ta de Eve?

Pe faţa lui Thorne apăru o grimasă.

- Nu a fost prea greu să-mi dau seama!

- Şi să înţeleg că vrei să ai o relaţie cu mine, după ce ai aflat că nu am avut nici o intenţie să te seduc? Ai uitat că am fost amanta lui John? continuă înfuriată Josey.

Thorne îşi încreţi uşor fruntea, semn că vorbele ei nu-l lăsaseră indiferent.

- Nu-mi place să comentez relaţiile anterioare ale partenerelor mele, spuse el încercând să pară indiferent. Bineînţeles, aştept aceeaşi discreţie şi din partea lor.

Josey râse dispreţuitor:

- Şi ce aştepţi atunci de la o soţie? întrebă ea contrariată.

- Aş fi un prost să aştept ceva de la o soţie, motiv pentru care nu mă voi căsători niciodată!

spuse aspru Thorne.

- Ştii ceva, domnule Mocollan? Eşti de-a dreptul dezgustător. încerci să mă seduci chiar sub acoperişul casei mătuşii tale!

- Cum crezi că s-ar simţi Maud dacă ar afla toate acestea? Ea este o romantică incurabilă - crede în iubiri, în dragoste la prima vedere şi în finaluri fericite pentru orice poveste de amor. îşi va face iluzii crezând că ne vom căsători. Dar noi doi suntem realişti. Pentru noi contează doar ce auzim, vedem sau simţim - ce simţi tu, de exemplu, când te sărut şi-ţi mângâi sânii, ce văd eu când te privesc în ochi. Restul sunt prostii şi nu voi apela niciodată la trucuri ieftine ca să te aduc în patul meu. Chiar crezi că încerc să te seduc? Nu, nouă ne este scris să fim împreună!

Josey îl privi uimită. Vorbele lui îi plăceau, dar o îngrozeau totodată. îşi acoperi urechile cu ambele mâini.

-Taci! spuse ea aproape strigând. Nu vreau să-ţi mai ascult prostiile. Nici nu ştii cât te urăsc în clipa asta!

Thorne nu-i răspunse, dar o coti brusc pe un drum lăturalnic în stânga autostrăzii. Opri motorul, se întoarse către ea şi începu să-i mângâie uşor sânii. Inima ei bătea cu putere, vrând parcă să-i părăsească pieptul.

El o privi în ochi şi-i şopti apoi la ureche:

- Crezi că trupul tău poate minţi? Asta înseamnă ură? Sau poate asta?

Cu buze fierbinţi îi sărută gâtul, obrajii, pleoapele. Josey simţea crescând în ea dorinţa şi ar fi vrut să i se împotrivească, sau cel puţin să pară indiferentă, dar corpul n-o mai asculta.

- Eşti atât de dulce! îi şopti el, descheindu-i bluza.

N-o sărută, dar mâinile lui îi dezmierdau pielea catifelată cu mişcări tandre şi sigure. Un vânt călduţ pătrundea înăuntru prin geamul deschis al maşinii; Josey încercă să se mişte, dar picioarele parcă nu-i mai aparţineau. Thorne o ţintui în scaun cu un sărut apăsat, apoi o eliberă brusc şi o privi cu acelaşi zâmbet ironic înflorit în colţul gurii.

- Lasă-mă în pace! strigă ea.

- Te-am lăsat deja, răspunse el ridicând uşor din umeri.

Josey îşi dădu seama de ridicolul situaţiei.

- împacă-te cu ideea, Josey! Noi doi vom fi împreună. Ştii acest lucru la fel de bine ca şi mine!

- Nu!

- Te doresc mai mult decât orice pe lume şi e valabil şi pentru tine, adăugă amuzat Thorne.

- Nu voi face niciodată dragoste cu tine! spuse cu încăpăţânare Josey.

- Ba da, şi încă foarte curând, dar nu “sub acoperişul lui Maud”. Te voi avea într-un loc sigur, unde să mă pot bucura în tihnă de corpul acesta frumos şi atât de singur! îi atinse încet faţa cu

degetele. Eşti a mea, Josey, aşa că nu te mai întâlni cu băiatul acela drăguţ, da? Este pe jumătate îndrăgostit de tine şi ar fi păcat să-l dezamăgeşti când tu eşti deja a mea!

Porni motorul şi reintrară pe autostradă Josey întoarse capul şi privi o vreme pe fereastră. Apoi adormi.

Capitolul 1

Thorne nu-şi ţinu promisiunea, deşi rămase la Maud toată săptămâna. Era foarte ocupat cu rezolvarea unui proces care se desfăşura în Charleston, drept pentru care, petrecu mai multe nopţi în oraş. Când se întorcea la Maud stătea toată ziua în bibliotecă, iar Josey nu-l mai întâlnea decât foarte rar, la ora cinei.

Refuzase două întâlniri cu Brian pe motiv că era ocupată. Şi era într-adevăr ocupată. Dacă Maud nu-i găsea ceva de lucru, muncea în grădină alături de Theodore. împreună, îngrijeau florile şi gazonul din faţa casei, iar într-o zi, Josey află cât de mult îi plăcea să plivească rondurile de trandafiri - distrugând rădăcinile adânci ale pirului trăia senzaţia că distruge acele sentimente dinlăuntrul fiinţei sale pe care nu le mai putea controla acum.

Nu avea de gând să-l lase pe Thorne Mocollan s-o seducă. Nu mai era o gâsculiţă naivă şi nici un robot pe care să-l controleze el. Devenise acum o femeie puternică şi independentă care îşi putea croi singură drumul în viaţă. Cu siguranţă Thorne o atrăgea foarte mult, iar Josey ştia acum că din aceeaşi cauză reacţionase atât de violent, cu ani în urmă, la acel proces. Ea crezuse că bărbatul frumos care-i inspira atâta încredere avea s-o ajute, dar dimpotrivă - el o trădase. Josey nu ştia atunci că Thorne îşi făcea doar meseria.

Refuzase întâlnirea cu Brian pentru că nu putea să-l privească în ochi şi să se gândească la Thorne. Dar aceasta trebuia să fie ultima slăbiciune pe care şi-o mai îngăduia, îşi spuse Josey fără prea multă convingere.

în aceeaşi zi, pe când Maud şi Josey beau nişte cocteiluri înaintea mesei, Thorne intră pe nesimţite în salon, se aruncă într-un fotoliu şi le privi cu un zâmbet obosit.

- Mâine mă întorc la Atlanta, Maud! îmi pare rău că nu pot să amân, am nişte obligaţii acolo. Hai, nu fi supărată!

Aceasta încercă să zâmbească.

- O să te întorci?

- Da, bineînţeles, continuă el zâmbindu-i cuceritor lui Josey. Voiam s-o invit în seara asta pe Josey la cină. Trebuie sărbătorită victoria - am terminat cazul la care lucram.

- Ai câştigat, Thorne? întrebă nerăbdătoare Maud.

- Mai întrebi?

Iată, deci, momentul în care Thorne plănuise s-o seducă - în plină zi, în perioada cuprinsă între sfârşitul procesului şi reîntoarcerea la amanta lui din Atlanta. Josey se simţea strivită la mijloc asemeni unei bucăţi de şuncă între două felii de pâine. Ştia însă ce avea de făcut, iar când Thorne o privi insistent pentru un răspuns, Josey îi râse în nas.

- îmi pare rău, dar am alte planuri. Am aranjat deja o întâlnire cu Brian.

- Hmm, da, păcat! Pe cine aş mai putea găsi acum, în ultimul moment? întrebă el dezamăgit. Nu vrei să-l iei şi pe Brian şi să fiţi amândoi invitaţii mei?

Acum zâmbea ameninţător, iar Josey îi simţea nelinişstea în voce.

- Eşti foarte drăguţ, dar preferăm să fim singuri; cred că ştii cum este.

- Da, ştiu! spuse Thorne şi privirea i se întunecă de furie.

De îndată ce avu o clipă de răgaz, Josey urcă direct în
camera ei şi-i telefonă lui Brian la casa părinţilor lui. Era foarte bucuros că se pot întâlni în cele din urmă. Se hotărâră să meargă la film.

Era plăcut să te întâlneşti cu o persoană ca Brian - întotdeauna vesel şi atât de sincer! După film se opriră la o cafea într-un bar din apropiere, apoi Brian o conduse acasă. Josey intenţionase să-l roage s-o lase peste noapte la un hotel, dar se gândi că Maud ar putea fi îngrijorată şi renunţă la idee.

Lumina din salon era aprinsă când ajunseră în faţa casei. Josey se pregătea să coboare, când uşa se deschise şi vocea lui Thorne se auzi clar în liniştea nopţii:

- Grăbeşte-te, domnişoară Smith! Ştii că te-am

aşteptat toată seara, spuse el apărând în cadrul uşii.

Faţa îi era umbrită, doar silueta i se putea ghici în lumina palidă din verandă.

- Intră! Vreau să discutăm!

Josey se opri în faţa scărilor şi spuse hotărât.

- Dar eu nu vreau să discutăm nimic! Sunt obosită şi merg la culcare.

- Nici o problemă! Oricum voiam să încheiem această seară în pat.

Ceva din vocea lui îi spuse lui Josey că vorbea serios. Nu avea de ales - mergea în salon sau în dormitor - altă soluţie nu exista. Josey îl urmă privindu-l cu ură.

- Ştiam că asta vrei, de aceea am ieşit cu Brian!

Thorne o privi amuzat; ochii îi străluceau ciudat.

- Vrei să amâni momentul, dar este inutil, ştii asta. Credeam că ţi-am spus că nu trebuie să te mai vezi cu băiatul acela.

- De când îmi spui tu mie ce să fac?

- Ştii de când, Josey, adăugă el tandru, dar ameninţător în acelaşi timp. Să nu se mai întâmple!

Josey dădu uşor capul pe spate.

- Mă văd cu cine am chef!

- Nu atâta vreme cât eşti a mea.

- Nu sunt a ta! spuse Josey cu vocea gâtuită de furie. în cel mai rău caz sunt a lui Brian, aşa cum s-a întâmplat în seara asta!

El o privi cu un zâmbet îngheţat.

- Căţea nemernică! Minţi cu neruşinare!

- Ce te face să crezi că mint? continuă sec Josey. Nu te-am vrut pe tine ci pe Brian, asta-i tot.

O cuprinse în braţe şi o sărută sălbatic pe gură; o săltă apoi ca pe un fulg şi o aşeză pe canapea în timp ce cu o mână îi descheia nasturii. Din spatele genelor negre şi dese, ochii lui scânteiau ameninţător; îi demonstrase că a lupta cu el însemna de fapt a pierde. îi mângâie vârfurile sânilor cu mişcări lente, senzuale. Josey încercă să-l împingă, dar din nou, corpul n-o mai asculta.

- Nu, Thorne! îngăimă ea.

- Nu-ţi place deloc ce-ţi fac? întrebă Thorne, sărutând-o din nou, mai apăsat. Nu-ţi place?

- Ba da.

- Cât de mult?

Josey clipi şi spuse abia şoptit:

- îmi... place foarte mult!

- Vrei să continuăm?

- Da, murmură ea.

- Eşti atât de frumoasă! şopti el blând. Pielea ta e ca mătasea şi buzele sunt dulci ca mierea. Când te înfiori îţi simt sânii înflorind în palma mea - ca acum. îmi tulburi minţile, frumoasa mea! Se ridică puţin şi-şi trecu degetele prin părul ei des şi inelat, apoi o privi în ochi. Ascultă-mă bine! Eu sunt Thorne, omul pe care tu spui că-l urăşti atât de mult. Se poate, dar eu sunt cel care te face să te

simţi femeie cu adevărat. Ţine minte asta până săptămâna viitoare! îi mângâie faţa îmbujorată. N-o vom face acum, ţi-am mai spus - prima dată va fi într-un loc sigur, nu în casa lui Maud.

O privi din nou cu zâmbetul lui distant şi puţin ironic în timp ce se îmbrăca şi încerca să se ridice clătinându-se pe picioare. O luă de braţ şi o ajută să-şi încheie bluza, apoi o conduse până la uşa dormitorului. în prag se întoarse şi o privi în ochi.

- Pe curând! Şi, nu uita: să nu încerci să fugi cât sunt plecat! Dacă-mi faci probleme s-ar putea să nu-ţi mai placă ce va urma, adăugă el.

Dar Josey chiar voia să fugă. Ideea i se contura din ce în ce mai clar în minte când, a doua zi dimineaţa, află că Maud se simţise rău toată noaptea.

- Nu m-a lăsat să-i spun domnului Thorne înainte să plece, se văită Annie. Zicea că nu vrea să-i strice programul.

Maud contactase un virus - mai rar - după cum îi explică doctorul lui Josey. Boala nu putea să dureze mai mult de douăzeci şi patru de ore, dar avea să-i lase trupul secătuit de vlagă şi foarte sensibil.

- Nu mai este o femeie tânără, o avertiză medicul pe Josey. Are o sănătate de fier, dar o boală ca aceasta trebuie supravegheată. Este bine că v-aţi nimerit şi dumneavoastră pe aici. Menajera nu iese niciodată din cuvântul ei.

Se hotărî, aşadar, să rămână până când Maud se va însănătosi complet. în aceeaşi seară, Josey găti bradul pe care Theodore îl aşezase în mijlocul salonului. Brian sosi pe neaşteptate, aşa că Josey îl rugă să aşeze nişte ornamente pe crengile mai înalte ale bradului.

înainte de a pleca, Brian o întrebă dacă i-ar face plăcere să petreacă împreună seara de sâmbătă, când părinţii lui organizau o petrecere cu ocazia Crăciunului. Josey acceptă bucuroasă, dar numai în cazul în care Maud se va fi însănătoşit până atunci.

- Trec miercuri pe aici să vedem dacă domnişoara Lorrimer se simte mai bine, în regulă?

*

- Cât de serioasă e treaba cu băiatul ăsta? o întrebă Maud sâmbătă la prânz.

Avea motive serioase, căci Brian trecuse aproape zi de zi pe acolo, de fiecare dată cu un cadou mic pentru ea şi cu ceva mai special pentru Josey. îl privise cu atenţie şi observase că era îndrăgostit-lulea. Maud îşi punea în mod firesc întrebarea dacă Josey era conştientă de acest lucru.

- Nu e prea serioasă, zâmbi Josey înfigând furculiţa într-o bucăţică de grapefruit. Suntem doar prieteni, Maud, ştii asta. Totuşi, tipul e drăguţ!

- Drăguţ?! chicoti Maud. Drăguţ înseamnă prost. Tu ai nevoie de un bărbat care să trezească femeia sensibilă şi senzuală din tine.

Josey izbucni în râs.

- E vreun citat din cărţile tale?

Maud îşi atinse uşor vârful nasului.

- Ai nevoie de o poveste de dragoste, Josey Smith! Şi nu cu Brian, chiar dacă el este îndrăgostit de tine. Ţi se pare corect să te vezi cu el atâta vreme cât nu ai gânduri serioase? Nu, Josey, trebuie să te îndrăgosteşti de o persoană romantică, senzuală, ca Thorne de exemplu!

- Drăguţ, şi eu care credeam că vrei doar să-l scapi de Eve Sanders, spuse Josey.

- Da, însă eu am visat întotdeauna că tu şi Thorne vă veţi îndrăgosti. La început voiam să mă ţin la distanţă, dar, după moartea lui John, am ştiut că momentul mult-aşteptat a sosit. Am întrebat-o pe Zelda şi mi-a confirmat că astrele sunt în favoarea voastră.

- Ce bine era să nu-ţi fi spus nimic despre ziua mea de naştere! zise enervată Josey.

- Nu te poţi împotrivi Destinului, draga mea! Vouă vă este scris să fiţi împreună, am simţit acest lucru de când v-aţi întâlnit pentru prima dată. Plutea ceva în aer... iar tu te-ai albit la faţă, probabil din pricina unei scăderi a tensiunii arteriale.

- Maud, tu chiar ai imaginaţie! râse Josey. Nu-mi scăzuse tensiunea, eram palidă pentru că jucasem tenis două ore.

- Dragostea plutea în aer.

- Plutea dispreţul, ca să citez şi eu din romanele tale. Iar scumpul tău nepot m-a convins din prima clipă că ai procedat corect ţinându-ne la distanţă unul de celălalt.

Maud chicoti din nou.

- Ura este doar cealaltă faţă a iubirii, draga mea. Chiar nu poţi face nimic împotriva destinului, Josey!

- Las-o baltă, Maud! spuse ea aproape exasperată. Nu voi deveni amanta lui Mocollan, doar ca să vă fac pe plac ţie şi Zeldei Kominsky!

Maud o privi uimită.

- Amanta lui? Josey, draga mea, eu vorbeam despre căsătorie!

- Ha, ha! râse amuzată Josey. Acesta este cel mai caraghios lucru pe care l-am auzit vreodată. Thorne mi-a destăinuit că n-are de gând să se însoare niciodată.

- Chiar aşa? întrebă îngrijorată Maud. înseamnă că aţi discutat deja...

- Las-o baltă, Maud! Nu sunt un personaj din romanele tale şi nu vreau să te amesteci în viaţa mea personală.

- Dar, Josey, când Thorne ţi-a spus acest lucru nu ştia că...

Josey apucă mâna fragilă a lui Maud.

- Uite cum stau lucrurile, draga mea, spuse ea blând. Tu mă cunoşti; sunt genul de fată cuminte, care vrea să se căsătorească, să aibă o familie. Dar

până acum nu am avut nici o relaţie mai serioasă şi pot spune chiar că sunt virgină. La nouăsprezece ani am trecut printr-o experienţă dureroasă ce m-a făcut să dispreţuiesc profund bărbaţii. Thorne este ultimul om cu care aş vrea să am de-a face. Tu singură ai spus că trebuie să stăm departe unul de celălalt. Nimic nu s-a schimbat de atunci. Suntem aceiaşi oameni care se resping reciproc.

-Josey, trebuie să-ţi doreşti să faci ceva în viaţă.

- Draga mea, îl urăsc pe omul acesta! spuse Josey, apoi continuă după o scurtă pauză. îl urăsc, dar este atât de puternic, atât de dur!

- Poţi să îmblânzeşti orice bărbat, Josey.

- Dar nu şi pe el! Las-o baltă, Maud!

- Nu, n-o las baltă până nu-ţi explic ce e cu Thorne. Poate că dacă l-ai cunoaşte ai înţelege mai bine situaţia. îmi pare şi acum rău pentru ce s-a întâmplat cu sora mea mai mică, trebuia să fi fost mai atentă cu ea. Părinţii noştri au murit de mult, iar eu am răsfăţat-o din cale-afară. Când mi-am dat seama ce făcusem, era prea târziu. Dinah se purta urât cu toată lumea, devenise lacomă, avară, egoistă. Căsătoria cu Jordan Mocollan mi s-a părut cel mai bun lucru pentru ea; Jordan avea bani, era mai în vârstă şi, am crezut eu, o va putea controla. în ziua nunţii, însă, i-a făcut cea mai neruşinată propunere: Dinah voia banii lui Jordan şi libertatea ei în schimbul unui fiu.

Josey trase adânc aer în piept.

- La două săptămâni de la naşterea lui Thorne, continuă Maud, Dinah l-a părăsit şi nu l-a mai văzut niciodată timp de douăzeci de ani. A avut trei soţi şi a murit apoi în Franţa, într-un accident de maşină, împreună cu noul ei iubit. Am fost şocată să aflu că nici unul dintre prietenii ei nu aflase că Dinah avea un copil.

Josey îl compătimea acum pe Thorne. Se gândi la mama ei care murise la fel, într-un accident de maşină. Diferenţa era, însă, că Josey avea amintiri minunate legate de părinţii ei.

- Micul Thorne a fost un copil singuratic şi sensibil, crescut de Jordan într-o atmosferă sumbră, austeră. în casa lor nu exista nici o femeie, chiar şi servitorii erau tot bărbaţi. Din păcate, Thorne a învăţat de mic să dispreţuiască femeile şi nu poate fi învinuit pentru acest lucru. Când avea în jur de paisprezece ani, l-am cunoscut prin... ă... nişte prieteni comuni şi de atunci am rămas nedespărţiţi.

- Şi tatăl lui n-a aflat?

- Ba da, spuse îngândurată Maud, dar şi-a dat seama că eram inofensivă şi nu s-a opus întâlnirilor noastre. Vezi, Josey, Jordan şi-a iubit fiul, l-a învăţat tot ce-a fost mai bun pentru el, dar, din păcate, Thorne s-a îndrăgostit de Diana.

Josey trase din nou aer în piept.

- Da, aceasta a fost tragedia. Thorne a devenit un bărbat furmos, un demon cu chip de înger care

atrăgea femeile ca un magnet. Din fericire, însă, avea o minte ascuţită şi foarte multă putere de muncă, ceea ce l-a ajutat mult în viaţă. La terminarea Facultăţii de Drept, Jordan ar fi dorit ca tânărul Thorne să lucreze în firma lui, dar nu s-a întâmplat aşa. Thorne şi-a luat viaţa în propriile mâini, înfruntându-l pe Jordan, care l-a ameninţat cu dezmoştenirea. Era pentru prima dată când ieşea din cuvântul tatălui său. Prietena lui Thorne de pe atunci a luat totul în serios şi, auzind cuvântul “dezmoştenire” l-a părăsit. Nu cred că Thorne a fost prea afectat, dar evenimentul i-a dat pe moment apă la moară lui Jordan şi a zdruncinat încă o dată încrederea lui Thorne în femei. Când mai târziu, Diana a încercat să se împace cu el, a fost respinsă brutal şi umilită până la lacrimi.

Josey se scutură cuprinsă de fiori. Da, o emoţionase profund povestea lui, dar nu putea să-i arate acest lucru. Era ca şi când s-ar fi aruncat singură în gura lupului.

Adevărul era, însă, că Thorne avea puterea să trezească femeia din ea, aşa cum îi spusese Maud. Dar, pentru binele ei, nu trebuia să-i stea în cale. Dacă putea...

Capitolul 8

Seara, în timp ce se îmbrăca pentru petrecere, Josey îşi aminti cuvintele lui Maud în legătură cu Brian. Oare avea dreptate? Chiar se îndrăgostise de ea? Josey ar fi dorit ca Maud să se fi înşelat; ştia ce înseamnă să fii doar folosit, iar Brian era mult prea drăguţ ca să merite aşa ceva.

Rochia pe care Josey voia s-o îmbrace era foarte delicată - de un roz-pal, cu mâneci subţiri, transparente, închisă până la gât, cu dantelă spumoasă pe poale. Exact ce-i trebuia lui Brian pentru a-l face să audă clopoţei de nuntă!

Josey o azvârli în dulap şi începu să caute în grabă altceva. Dădu peste rochia cumpărată din Charleston şi care, gândi ea, avea să-i spulbere lui Brian acea imagine de mireasă virgină pe care şi-o crease despre ea. O îmbrăcă în grabă, îşi aplică un fard strălucitor pe pleoape, un ruj vişiniu pe buze şi încălţă apoi nişte sandale cu toc foarte înalt. Arăta minunat! îl va speria cu siguranţă pe Brian, dar acesta se va lămuri o dată pentru totdeauna că nu se potriveau deloc unul cu celălalt. O femeie îmbrăcată astfel avea nevoie de un alt gen de bărbat; în nici un caz de unul ca Brian.

Maud o privi uluită, apoi zâmbi uşor, cu subînţeles.

- Frumoasă rochie! Dar se potriveşte numai cu un anumit gen de bărbaţi. Continuă apoi, ridicând uşor tonul: Brian este aici şi te aşteaptă.

- Ce zici de un cocteil, Brian? întrebă amabil Maud în timp ce intrau în salon. Brian o sorbi din ochi pe Josey şi abia reuşi să lege câteva cuvinte ca răspuns pentru Maud.

- N... nu cred că avem timp, domnişoară Lorrimer. Trebuie să trecem să-i luăm pe mama şi tata.

- A' merg şi părinţii tăi cu voi? întrebă cu falsă inocenţă Maud.

- Da, întotdeauna petrecem noaptea de Ajun la clubul nostru, împreună cu mai mulţi prieteni - muzică veche, dans, cam asta...

- Ce frumos! îmi plac bărbaţii care mai fac încă tot felul de lucruri cu părinţii lor. Nu-i aşa, Josey? întrebă zâmbind Maud.

Josey îi aruncă o privire ameninţătoare şi se întoarse apoi spre Brian:

- Crezi că rochia aceasta este prea... îndrăzneaţă? întrebă ea privindu-l în ochi. Dacă vrei... pot s-o schimb.

- Nu, nu, în nici un caz! spuse el repede, ajutând-o să-şi pună şalul de mătase pe umerii goi. Toţi bărbaţii mă vor invidia, spuse el galant.

- De asta poţi fi sigur! spuse Maud zâmbind ironic.

Josey se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz ca şi când nu
pricepuse aluzia.

Clubul era plin de lume şi Josey se destinse în câteva minute. Stăteau la masă împreună cu

părinţii lui Brian şi cu ceilalţi invitaţi, iar Josey observă în scurtă vreme că mama lui evita cu grijă să-i privească spatele şi umerii goi. Cu toate acestea, părea o femeie drăguţă, chiar prietenoasă, pe care cu siguranţă Maud ar fi găsit-o “cam plicticoasă”.

în timp ce dansau, Brian o ţinea uşor de mijloc încercând să-i atingă spatele cât mai puţin. Era şocat de Josey care făcea furori în rândurile invitaţilor şi printre ceilalţi meseni din club. Doamnele mai în vârstă şuşoteau indignate, în timp ce soţii lor doreau toţi să danseze cu Josey. Masa familiei Marsden era cea mai populară din tot localul.

într-o scurtă pauză a orchestrei, Josey şi Brian se ridicară de la masă şi-şi croiră drum prin mulţime către bar. Când ajunseră în dreptul uşii, o voce familiară îi răsună în urechi lui Josey.

- Bună, draga mea, ţi-a fost dor de mine?

Era Thorne, care o luă de mijloc şi o trase spre el cu un gest sigur şi ameninţător în acelaşi timp.

Pe faţa ei apăru uimirea. Ridică privirea şi întâlni figura aspră a lui Thorne. Se aştepta ca ea să protesteze şi era pregătit să-i facă o scenă, chiar acolo, în mijlocul mulţimii. Josey încercă să pară indiferentă.

- Bună, Thorne! spuse ea calm. Mă bucur că te văd. Nu eram prea convinsă că te vei întoarce, dar Maud va fi bucuroasă când te va vedea, sunt sigură! adăugă ea politicos, aşteptând cu sufletul la gură reacţia lui Thorne.

- Ştiai foarte bine că mă voi întoarce pentru tine! spuse el ironic, uimit de felul în care Josey încerca să îndrepte lucrurile. Parcă aranjasem totul în noaptea dinaintea plecării mele, mai spuse el încet.

Josey înghiţi nodul ce i se pusese în gât, apoi privi ruşinată spre Brian, care amuţise de uimire. Simţi mâna lui Thorne coborându-i sugestiv pe spate către mijloc şi fiecare nerv din corpul ei vibra. încercă să se desprindă, dar ochii lui Thorne parcă spuneau: "încearcă numai şi ai să vezi ce se va întâmpla!"

- Nu cred că voi doi vă cunoaşteţi, spuse Josey printre dinţi, făcând în grabă prezentările.

Mâna lui Thorne pe spatele ei o înnebunea, iar el ştia atât de bine ce face!

- Vrei cumva să petrecem noaptea cu toţii împreună? întrebă ea în culmea disperării, fără să-şi dea seama că făcuse o greşeală.

Ochii lui Thorne scăpărară, iar mâna lui îi strânse dureros mijlocul.

- Eşti o împieliţată mică, nu-i aşa? spuse el calm, atât de aproape încât Josey îi auzi bătăile inimii. Ştii că eşti a mea! Se întoarse spre Brian. Cred că vrea să mă facă gelos, Marsden, pentru că, dacă lucrurile stau altfel, e de rău. Dacă aflu că cineva îi dă târcoale, îl omor cu mâna mea.

Vocea îi suna ameninţător şi Brian abia reuşi să rostească:

- E... eu... n-am... n-am ştiut nimic despre a... asta!

- Eşti un mare mitocan! se smuci furioasă Josey. Şi un mincinos pe deasupra! Cum îndrăzneşti să spui că suntem amanţi? Nu-l asculta, Brian!

Thorne se întoarse spre el.

- Scuză-mă, Marsden, trebuie s-o duc pe Josey acasă. E puţin cam nervoasă şi a început s-o lase memoria. Ai observat cum s-a poticnit când a fost vorba să pronunţe cuvântul “amanţi”? întotdeauna păţeşte aşa când minte.

Brian îi privi neajutorat.

-îţi arăt eu ţie cine este nervoasă, nemernicule! se bâlbâi Josey.

- N-ai vrea să ne continuăm discuţia acasă? Nu de alta, dar e mai puţină lume decât aici, spuse Thorne, amintindu-i unde se aflau. Barul era plin de oameni care îi priveau cu interes, deşi nimeni nu ridicase tonul. Brian era roşu ca un rac, iar Josey ştia că Thorne ar fi mers până în pânzele albe doar ca să-l umilească. îl privi ruşinată şi-i spuse abia şoptit.

- Brian, dragul meu, te rog să le ceri scuze părinţilor tăi pentru mine. Se pare că Thorne vrea să discute ceva cu mine între patru ochi.

- Fii atent, Marsden, cred că nu mai este nevoie să-ţi reamintesc faptul că Josey este iubita mea!

în timp ce îşi aşteptau hainele de la garderobă, Thorne o cercetă cu privirea din cap până-n picioare şi-i spuse admirativ.

- îmi place rochia, scumpo! Dar de aici încolo, să n-o mai îmbraci decât pentru mine. Ai înţeles?

Ochii ei scăpărară scântei.

- Nu mă voi îmbrăca niciodată pentru tine! Eşti dezgustător!

- Vrei să spui că pentru mine te-ai dezbrăca? întrebă amuzat Thorne. Dă-mi voie să nu te cred, eşti prea nervoasă acum şi nu înţeleg de ce! Nu mă aşteaptai în seara asta?

- Şi de ce te-aş fi aşteptat? se răsti Josey în timp ce mergeau spre parcare.

Thorne zâmbi din nou.

- Draga de Maud. Datorită ei te-ai distrat pe cinste cu Brian Marsden zilele acestea!

- Nu cred că te priveşte ce-am făcut eu!

- Te înşeli, drept pentru care, în seara asta vom lămuri lucrurile.

Ajunseseră la maşină. Thorne se aşeză la volan.

- Ne vom plimba pe faleză pentru că la Maud nu putem fi nici o clipă singuri şi avem foarte multe de discutat.

Josey se înfioră. îl dorea prea mult ca să se mai teamă. Şi, în plus, nu spusese el că ar face dragoste cu ea numai într-un pat?

- Nu te pot opri, spuse ea încet, aproape complet relaxată.

- Ai dreptate! zâmbi el mulţumit în timp ce pornea motorul.

O cuprinse în braţe în clipa în care scoase cheile din contact, şi o sărută atât de apăsat încât Josey crezu că i se taie respiraţia.

- Toată săptămâna nu m-am gândit decât la

tine, spuse el, acoperind-o cu sărutări.

Dorinţa plutea între ei ca adierea unui vânt de primăvară. Josey se trezi în braţele lui, tremurând şi rostind vorbe fără înţeles. Corpul ei răspundea la fiecare atingere, ca un arc întins până la refuz. Thorne îi sărută înfometat gâtul, umerii goi şi-i mângâie încet, cu mişcări senzuale sânii rotunzi şi înfioraţi. Josey îi descheie cămaşa şi-i atinse uşor sfârcurile care se întăreau sub mângâierea ei. Era la fel de excitat ca şi ea, gândi mulţumită Josey şi-l sărută frenetic pe piept.

El îi prinse mâinile şi o ridică pe genunchii lui.

- Nu te mişca! Trebuie să vorbim, iubita mea! Doamne, Dumnezeule! Respiră din nou, şi mai adânc. Maud va trebui să-şi caute altă secretară începând chiar din acest moment.
Cred că va lucra mai întâi cu asistenta care a îngrijit-o în spital şi care ştia să bată la maşină. Maud a plăcut-o foarte mult!

Josey îl ascultă în tăcere.

- Ce tot spui? întrebă ea nedumerită.

- Te vei întoarce cu mine la Atlanta după Crăciun. Nu ştiu cum voi răbda până atunci, dar tu ai dreptate - nu te pot seduce sub acoperişul lui Maud. Va trebui să închiriez o cameră la hotel, unde ne vom retrage ori de câte ori va fi nevoie. Ca de exemplu în seara asta! Se opri o clipă, apoi continuă cu vocea tremurată. Nu mai pot aştepta nici o secundă! Te doresc atât de mult! O voi suna pe Maud să-i cer scuze.

Josey începu să-şi tragă nervos rochia peste umerii goi, încercând zadarnic să şi-i acopere.

- Ai înnebunit? întrebă ea. Nu merg la nici un hotel cu tine, nici în seara asta, nici altă dată! E de necrezut! spuse nervoasă Josey. Se simţea acum frustrată, umilită. Ai dat buzna la club peste noi, mi-ai stricat întâlnirea cu Brian şi acum îmi spui că trebuie să-mi las slujba şi să părăsesc oraşul! Nici nu mă gândesc.

- Ba te gândeşti! zâmbi răutăcios Thorne şi furia i se ghicea în voce. îi cuprinse faţa între palme. Ştii că te pot convinge şi încă foarte uşor. Nu-mi va lua decât un minut!

Faţa ei era roşie ca focul.

- Poate, însă doar aici în maşină! Nu am de gând să merg cu tine la un hotel, să aştept până semnezi registrul şi apoi să te însoţesc în cameră ca o prostituată. Până vei fi terminat toate acestea eu voi fi plecat de mult! Şi de data asta nu-mi va fi ruşine să mă dau în spectacol în faţa recepţionerului sau a oamenilor care s-ar afla prin preajmă. Voi pleca şi nu mă vei mai vedea niciodată!

El se lăsă pe spate, cu ochii pe jumătate închişi. Părea că vorbele ei nu-l lăsaseră indiferent căci după ce Josey termină, spuse fără ezitare:

- în regulă, încăpăţânată mică, vrei să trăieşti cu mine în Atlanta? Şi îţi repet: *să trăieşti* cu mine. Te vreau în patul meu seara, la culcare, şi a doua zi dimineaţa când mă trezesc. Şi, ţine minte, n-am

mai spus aceste cuvinte altei femei până acum!

- Vrei cumva să mă cumperi? întrebă ea rece.

- Am sperat că voi putea - cu vorbe frumoase şi bineînţeles cu multe bijuterii, blănuri, maşini luxoase. Vor fi toate ale tale în schimbul acestui cap frumos care vreau să fie al meu pentru o perioadă mai lungă.

Josey îl privi uluită, mai degrabă umilită decât nervoasă.

- Ce te face să crezi că sunt de vânzare? întrebă ea cu un zâmbet amar pe buze.

- Toate femeile sunt de vânzare! răspunse el sec.

- Toate femeile pe care le cunoşti tu! în privinţa mea te-ai înşelat! continuă ironic Josey Eşti cel mai josnic om pe care l-am cunoscut vreodată, Thorne Mocollan! Chiar crezi că poţi face orice cu banii tăi nenorociţi?

- N-am întâlnit niciodată o femeie care să nu poată fi cumpărată pentru un preţ mai mare sau mai mic, spuse cinic Thorne, iar vocea lui o făcu pe Josey să se înfioare.

- Ţi s-a întâmplat vreodată ca în cercul tău de prieteni buni să dai peste o astfel de femeie? întrebă nervoasă Josey.

- Să înţeleg cumva că preţul tău este mai... ridicat? De altfel trebuia să-mi fi dat seama după experienţa de pe plajă!

- Da, chiar aşa! spuse ea dulce. Preţul meu este căsătoria!

Josey fu surprinsă că, de data asta, era luată în serios.

- Eu... eu nu cred în căsătorie, spuse tăios Thorne.

- îmi pare rău! Acesta este preţul meu şi nu poate fi negociat! rosti Josey printre dinţi. Dar nimeni nu-ţi cere să te căsătoreşti cu mine, ştii foarte bine acest lucru!

îşi strânse şalul în jurul braţelor goale şi tremură, cuprinsă de un fior. Se simţea atât de singură, atât de tristă!

- Vrei să mă duci acasă? întrebă ea îngândurată. Mi-e frig!

Thorne porni motorul, apăsă pe un buton şi un val de aer
cald pătrunse în maşină prin ventilatoare. Oare cât mai avea de gând să aştepte? se întrebă Josey. Poate până în clipa în care va reuşi s-o convingă folosind alte metode. îşi strânse din nou şalul în jurul trupului.

Thorne întoarse maşina şi se opri din nou, sprijinindu-se de volan şi privind-o în ochi.

- Căsătorie ai spus? Cât de curând? Vocea îi era clară, nu părea deloc emoţionat. Luni e bine?

Lui Josey i se tăie respiraţia.

- Vrei să spui că... mă ceri în căsătorie?

- Aceasta este dorinţa ta, şi, de fapt, s-ar putea ca lucrurile să meargă mai bine aşa.

- Stai puţin! protestă ea cam fără vlagă. N-am spus că...

- Ba ai spus, draga mea! o contrazise el cu blândeţe. Iar eu am acceptat. Mă voi căsători cu tine şi o să mă distrez grozav când îi voi spune lui Marsden acest lucru, mai zise el răutăcios. A avut mare noroc; puteam să-l calc în picioare.

- Eşti cumva gelos?

- Gelos? Eram ca o fiară! i-o tăie scurt Thorne. Dar nu te mai preface, ştii şi tu acest lucru! O luă în braţe privind-o în ochi. Sunt gata să renunţ la orice pentru a te avea, chiar şi la independenţa mea ca bărbat, dar, te avertizez - nu-ţi bate joc de sentimentele mele! Căsătoria îmi va da drepturi depline asupra corpului tău şi sper să nu uiţi asta! Nu mă căsătoresc pentru a divorţa cât mai curând; probabil îmi voi dori copii - să nu uiţi nici asta! Altfel, îţi va părea rău şi că te-ai născut, frumoasa mea soţie! Porni maşina şi continuă pe acelaşi ton: Acum, să mergem acasă!

Pe drum, Josey tremură încontinuu. Thorne întinse mâna spre bancheta din spate şi-i dădu o haină groasă, de blană.

- Pune-o pe tine! Eşti emoţionată... Ningea astăzi în Atlanta când am plecat... adăugă el drept explicaţie pentru haină.

- Uite cum stau lucrurile, spuse Josey în timp ce se încălzea în haina luxoasă a lui Thorne. Nu se poate să mă iei de soţie doar pentru că nu vreau să mă culc cu tine. Este... e stupid! Nici măcar nu ne potrivim!

El asculta indiferent, cu faţa în lumina lunii.

- Dar ce părere ai despre un contract de căsătorie? Stabilim condiţiile şi totul va fi O.K. Crezi că ţi s-ar potrivi?

- Dumnezeule! spuse ea aproape plângând, lăsându-şi capul pe spate. Nu înţelegi nimic.

- Eşti obosită, spuse el simplu. Du-te în camera ta şi încearcă să dormi! Gândeşte-te că poţi trăi ca o regină alături de mine. Şi nu uita, îţi cunosc temerile, dar cu toate acestea cred că putem avea o căsătorie fericită!

Josey urcă treptele până în camera ei ca un somnambul. îşi scoase rochia şi îmbrăcă o cămaşă de mătase.” Obosită?” Era extenuată! Nu avea la ce să se mai gândească; ştia deja răpsun- sul. Nu se putea căsători cu Thorne. Scena procesului îi apărea acum în faţă mai vie ca niciodată. O privise cu atâta dispreţ. îl urâse atunci şi amintirea acelei clipe era încă suficient de proaspătă. Şi cum să se mărite cu un bărbat care o ceruse în căsătorie doar pentru că ea refuzase să-i fie amantă?

Bineînţeles, dacă zarurile erau deja aruncate şi în ochii lui ea rămăsese acelaşi personaj frivol, dornic de îmbogăţire şi fără scrupule, Josey s-ar fi căsătorit cu el doar ca să se răzbune. Ar fi meritat acest lucru căci îi făcuse viaţa un iad! Josey îşi închipuia furia lui Thorne după ce va fi aflat întreg adevărul despre ea. Da, cu siguranţă aceasta ar fi fost răzbunarea perfectă dar, din păcate, Josey îşi dădea seama că nu ar fi putut merge până la capăt nici în cazul lui Thorne Mocollan.

îşi îngropă faţa în pernă încercând zadarnic să scape de povara amintirilor. Corpul i se zgudui de plâns. O, Doamne, cât de mult îl dorea! Fusese atât de sigură că nu se va îndrăgosti şi o voce lăuntrică îi spusese tot timpul că va avea de suferit dacă nu stă la distanţă. Oare de ce n-o ascultase? Acum totul era în zadar.

Când se trezi de dimineaţă, Josey arăta ca o moartă. Cearcăne adânci îi apăruseră sub ochi şi părul îi era răvăşit. Se zvârcolise toată noaptea şi adormise în zori.

Se târî pe scări până în salon unde află cu stupoare că, în stilul său caracteristic, Thorne îi spusese deja lui Maud că sunt logodiţi. Josey fu luată prin surprindere şi apoi mult prea contrariată ca să mai poată spune ceva. Maud o felicita zâmbind, cu lacrimi de fericire pe obraji. Nu, nu putea să-i spună că totul fusese o minciună de-ale lui Thorne! Iar el ştia acest lucru şi făcuse totul special. Josey îl privi peste umărul lui Maud şi-i şopti printre dinţi.

- Trebuie să vorbim!

- Maud, iartă-ne o clipă, te rugăm! spuse el amuzat întâlnind privirea lui Josey. Vrei să mergem în bibliotecă, iubito?

- Cum ai putut să faci aşa ceva? îl întrebă ea când uşa se închise. Ştiai că nu-i voi putea spune adevărul!

- Bineînţeles că ştiam, spuse calm Thorne. Dar totuşi, Josey, dacă eu n-aş fi forţat lucrurile, care ar

fi fost răspunsul tău?

Josey nu rosti nici un cuvânt, dar faţa vorbea în locul ei.

- Ştiam eu! Deci am făcut bine că am hotărât în locul tău!

Josey îl privi insistent.

- Dacă mă căsătoresc cu tine, am să ţi-o plătesc! izbucni ea dintr-o dată.

Thorne îi zâmbi uşor ironic.

- De ce nu! Spuneai că mă urăşti. De ce nu vrei să te căsătoreşti cu mine ca să te răzbuni pe tot răul pe care zici că ţi l-am făcut?

în regulă, tu ai vrut-o! gândi Josey. Thorne o trase către el şi o luă tandru în braţe.

- Nu-ţi fie teamă, iubito! îi şopti la ureche. Ne vom căsători. Un zâmbet neobişnuit de cald îi lumină faţa. Ştim la fel de bine amândoi cât de mult ne dorim unul pe celălalt. Ai încredere: va fi o căsnicie reuşită!

*

Trei zile mai târziu, imediat după Crăciun, vechiul lor prieten Judge Pindleton îi cununa în salonul lui Maud. Annie şi Theodore au fost singurii martori.

Ziua de Crăciun o petrecură în trei şi fu extrem de liniştită. Crenguţele de brad şi lumânările roşii aranjate frumos printre farfuriile de porţelan dădeau un aer deosebit mesei. Faţa lui Maud radia de bucurie când ciocniră pentru fericirea lor, iar Josey simţea că trăieşte cea mai fericită zi din viaţa ei. Thorne îi dăruise mătuşii lui o broşă minunată

din aur şi safire, iar Josey culese de sub brad o mulţime de cadouri - toate numai pentru ea: parfumul preferat, un bonsai de ametist, o carte pe care dorea s-o citească de multă vreme...

Josey cumpărase în ultimul moment cadoul pentru Thorne, dar, din fericire, găsise ceva deosebit care spera să-i placă. Pentru un bărbat care avea totul, Josey cumpărase un tablou micuţ dintr-o galerie de artă de pe insulă. Preţul fusese destul de ridicat, dar meritase - tabloul reprezenta un peisaj marin şi fusese pictat de un artist local. Thorne păru extrem de mulţumit.

Bineînţeles nimic nu se putea compara cu haina de blană şi nici cu inelul scump cu topaz şi diamante, care, după cum îi spusese chiar el, se potrivea atât de frumos cu ochii ei.

Josey ştia însă că, în momentul în care se vor despărţi - şi aveau să se despartă - va renunţa la toate acestea. Thorne îi spusese cândva că este lacomă şi fără scrupule, iar Josey voia să-i demonstreze că nu are nevoie de nimic de la el - nici măcar de peisajul marin pe care i-l cumpărase.

Capitolul 9

La numai douăsprezece ore de la nunta lor secretă, Josey stătea pe nisipul alb, strălucitor al unei plaje din Caraibe, privind nesfârşita întindere de apă din faţa ei. Plaja era foarte retrasă, înconjurată de stânci ce formau un golf mic şi extrem de intim.

în spatele ei se afla casa, de fapt o vilă spaţioasă, vopsită în alb, cu multă verdeaţă în jur şi cu o terasă însorită chiar în faţă. Casa era a unui prieten de-al lui Thorne şi le fusese închiriată cu tot cu servitori pentru luna lor de miere. Aranjamentul fusese făcut fără ştirea lui Josey.

Fusese prea obosită noaptea trecută pentru a realiza frumuseţea casei şi a împrejurimilor. Sosiseră foarte târziu, după miezul nopţii, din pricina unei întârzieri la aeroportul din Miami, iar Josey adormise înainte ca Thorne să se aşeze în pat.

Josey se trezise privind în jur nedumerită. Când îşi amintise unde se află, sărise din pat, îşi pusese în grabă costumul de baie, luase un prosop şi ieşise pe plajă.

îl zări pe Thorne în apă, înotând repede către mal. Ce greşeală făcuse căsătorindu-se cu el! gândi Josey în timp ce se apropia de ţărm. Dar greşise şi el, şi încă mult mai grav. Se condamnase pe viaţă în clipa când se însurase cu o femeie care stătuse după gratii şi pe care, altfel, n-ar fi dat

două parale.

Trebuia să-i spună tot adevărul până nu era prea târziu şi căsătoria nu mai putea fi anulată. Ideea îi părea lui Josey ca o condamnare la moarte.

Se ridică brusc şi privi îngrijorată în larg. Thorne nu se vedea nicăieri. începu să alerge spre terasă, unde George, cel mai în vârstă dintre servitori, aşeza masa pentru micul dejun. Josey se opri în faţa lui.

- Mâncaţi acum, doamnă?

- Nu, îl aştept pe soţul meu.

- Domnul a luat micul dejun foarte devreme şi apoi a plecat să înoate.

O, Doamne! îşi spuse disperată Josey. Chiar nu ştia nimic despre pericolul crampelor? îşi umezi nervos buzele.

- Nu-l văd nicăieri. Tu ştii unde ar putea să fie?

George ridică încet privirea şi cercetă cu atenţie golful gol.

- Cred că este în spatele stâncilor, spuse el turnând sucul de portocale în pahar şi împingând cafetiera spre Josey.

- Am cornuri calde, doamnă!

- Nu vreau nimic acum, spuse tăios Josey şi se îndreptă în grabă spre ţărm.

Scrută orizontul cu privirea până când ochii începură s-o usture, dar nici urmă de Thorne! încercă să se calmeze spunându-şi că e un excelent înotător, care ştie ce face, dar, în loc să-şi

revină, devenea mai îngrijorată cu fiecare clipă ce trecea.

Curând îşi dădu seama că reacţia ei nu fusese normală. Aproape că nu se mai recunoştea, de mai bine de o săptămână era tot timpul deprimată. Josey ştia însă motivul - se îndrăgostise de Thorne Mocollan. Probabil că acest lucru se întâmplase de mult, dar Josey fusese mult prea mândră s-o recunoască. în momentul în care s-au sărutat pentru prima oară, Josey şi-a dat seama însă că simte o puternică atracţie faţă de el şi că nu era uşor să-i reziste aşa cum îşi închipuise ea. Ce naivitate să creadă că se poate căsători pentru a se răzbuna!

Intră în mare până la genunchi şi, deodată, îl zări în valuri făcându-i semn cu mâna. Purta echipament de scafandru, iar lui Josey îi fu ruşine că se purtase prosteşte, aşa că se întoarse alergând pe mal. Se aşeză pe prosop şi îşi puse ochelarii de soare; trebuia să-şi revină până când el avea să se întoarcă.

Thorne ieşi din apă cu un zâmbet cuceritor pe chip. Pielea arămie, frumos bronzată contrasta puternic cu dinţii albi şi foarte strălucitori. Se aşeză alături de ea pe prosop şi încercă s-o privească în ochi prin lentilele fumurii ale ochelarilor de soare. Josey îi simţi corpul ud şi respiraţia sacadată.

- Foarte drăguţ! spuse el admirativ privind-o cu subînţeles.

îşi scoase ochelarii de soare şi-l privi cu

prefăcută surprindere.

- Bună! A fost frumos în larg?

- Nemaipomenit! Ai mâncat?

- Nu încă. Mă gândeam să înot puţin înainte.

- Vrei să facem scufundări?

- Mai târziu, nu acum.

Mâinile îi tremurau în timp ce încerca zadarnic să deschidă flaconul cu cremă de plajă.

- întoarce-te să te ung pe spate! spuse el apropiindu-se mai mult de ea.

- Nu este... nu este nevoie! spuse ea grăbit.

Thorne îi luă flaconul din mână, se rezemă într-un cot şi dintr-o singură mişcare îi desfăcu sutienul. Josey tresări şi-l prinse exact în clipa când îi cădea de pe sâni.

- Nu! ţipă ea ascuţit privind terasa. Era goală.

- Stai liniştită! George şi Edie nu sunt pe aici. Nu-i scoţi din casă la ora asta decât cu vreo urgenţă. Altfel stau la răcoare... Dar, apropo, nu ştiai că oamenii umblă fără sutien pe-aici pe plajele din jur?

Josey îşi simţea inima în stomac. Thorne zâmbi şi începu să-i întindă loţiunea pe umeri şi pe spate cu mişcări tandre şi apăsate. Pe Josey o cuprinse tremuratul. Mâinile lui coborâră pe spate şi-i cuprinseră mijlocul subţire apoi sânii rotunzi. Trase uşor marginile slipului şi în ciuda protestelor ei, continuă să-i maseze fesele, apoi şoldurile şi picioarele frumos modelate. Corpul ei răspundea înfiorat la fiecare atingere. Când mâinile lui atinseră faţa interioară a coapselor ei, Thorne

începu să respire mai des, aproape gâfâind, şi cu o mişcare sigură o întoarse cu faţa spre el.

O luă în braţe şi începu să alerge spre casă.

- Servitorii... murmură ea.

- La naiba cu servitorii! mârâi Thorne. Sunt plătiţi ca să stea cât mai departe de noi.

Josey roşi la gândul că cei doi servitori mai în vârstă ar fi putut-o vedea pe jumătate goală în braţele lui. în dormitor, Thorne o lăsă jos şi începu să-şi scoată nerăbdător şi vădit excitat costumul de baie. Josey îl privea îngrozită când el ridică ochii şi observă nedumerirea de pe chipul ei.

- Ce este? întrebă el tot grăbit. Nu-mi spune că vezi aşa ceva pentru prima dată.

- Thorne, eu, eu... cred că ar fi mai bine... trebuia să-ţi fi spus mai de mult... încercă ea fără succes.

- Ce? întrebă el neîncrezător.

- Trebuie să ştii înainte de a merge prea departe.

- La naiba! Iar vrei să mă tragi pe sfoară, parşivă mică? Nu încerca să-mi scapi!

O apucă de umeri cu gesturi aproape violente şi o azvârli în pat. Părul ei lung şi ondulat se împrăştie pe perne şi, cu ochii îngroziţi, încercă să rostească ceva pentru a-l face să se oprească. îl împinse neputincioasă, dar, cu o privire sălbatică, Thorne o sărută apăsat oprindu-i cuvintele în gâtlej.

Apoi, gâfâind de plăcere, îi depărtă coapsele şi pătrunse adânc în fiinţa ei. Josey gemu de durere şi

corpul i se contractă spasmodic. Thorne ezită puţin, dar nu se opri, iar în cele din urmă, se ridică într-un cot şi-i privi faţa albă ca varul.

- Doamne, Josey, de ce nu mi-ai spus?

Ochii îi erau întunecaţi, aproape trişti. Josey îl săgetă cu privirea, se întoarse cu spatele şi spuse încet:

- Pleacă!

O atinse tandru, dar ea îi îndepărtă mâna.

- Lasă-mă în pace!

- Nu te las! rosti el cu voce gravă. Nu vreau o mireasă tristă. Puteam s-o fac mai uşor dacă aş fi ştiut, dar de ce nu mi-ai spus că eşti virgină? De ce?

- Dacă ţi-aş fi spus m-ai fi crezut?

Avea dreptate.

- Nu de la început, dar ai fi putut încerca... Şi după ce ne-am căsătorit... La naiba, Josey! Te purtai ca o vampă cu sânge rece! De unde era să ştiu? Cum naiba să-mi dau seama dacă nu spui nimic? adăugă el cu blândeţe. Dar cu John? Credeam...

Ochii ei scăpărau scântei.

- Ştiu, credeai că am fost amanta lui pentru că aşa ţi-au spus cele două babe ramolite. Nici nu te-ai gândit să-l întrebi pe avocatul lui John despre pensia anuală a bătrânei Maggie. Nu! Tu ştiai că sunt vinovată!

- Scuze, Josey, îmi pare rău! spuse el vădit impresionat. De ce nu mi-ai deschis ochii?

- Pentru că eram nervoasă! M-ai umilit încă din

prima zi în care m-ai văzut.

O privi bănuitor.

- Ce vrei să spui?

Josey încercă să continue, dar se opri. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

- Vreau să divorţez. Căsătoria aceasta nu va merge! Vorbesc serios, Thorne, du-mă înapoi la Atlanta şi începe divorţul cât mai curând.

El râse cu blândeţe şi-i mângâie părul ciuflit.

- Nu, Josey, eşti doar un pic decepţionată. Prima ta experienţă sexuală a fost un eşec şi vrei să fugi ca o laşă! Nu pleci nicăieri, frumoasa mea! Vom rămâne împreună şi vei vedea cât de mult are să-ţi placă!

- Vreau să divorţez! spuse ea încercând să pară indiferentă.

- Ascunzi cumva un alt secret în căpşorul acesta frumos? întrebă el cu subînţeles. Dacă da, atunci mai bine spune-l şi te vei simţi mai bine. Josey trase adânc aer în piept. Era atât de aproape!

- Singurul lucru pe care-l ascund, spuse ea distrată, este un mare dispreţ pentru persoana ta! După tot ce s-a întâmplat, nu cred că voi mai putea suporta. îmi faci greaţă!

Faţa lui Thorne se aspri şi ochii îi aruncau văpăi.

- Eşti a mea! Şi vocea îi suna ciudat. Da, ai de ce să fii speriată. Dacă mi-aş fi pus mintea cu tine, te-aş fi distrus în câteva secunde. Nu mă interesează motivul pentru care minţi, atâta vreme cât îţi dai seama că eşti numai a mea. Am plătit

pentru tine, te-am cumpărat destul de scump şi vei rămâne cu mine chiar de-ar fi să te leg de pat. Ai avut nevoie de bani şi de *sex* de la această căsnicie. Bani ţi-am oferit destui; cât despre sex, trebuie doar să mai înveţi. Chiar acum vei primi o lecţie, ca să nu uiţi că eşti a mea!

Ochii îi erau calzi şi plini de blândeţe, în ciuda vorbelor grosolane pe care le rostea. îi dezgoli sânii şi începu să-i sărute încet şi tandru. Josey îl privi amuzată - ştia că nu i se va putea împotrivi. Sfârcurile i se întăriră şi Thorne i le atinse cu buzele din ce în ce mai apăsat, până când ea începu să respire adânc şi să gâfâie. Dorinţa cânta în corpul ei; închise ochii şi înfipse adânc unghiile în umerii lui, rostindu-i numele.

- Uşor, iubito, uşor! spuse el privind-o în ochi.

în cele din urmă, când respiraţia îi reveni la normal, Thorne îi aruncă o privire galeşă printre genele bogate şi-i zâmbi cu dragoste.

- Cred că trebuie să facem un duş! Eu sunt plin de sare, iar tu, frumoasa mea mică, tu eşti acoperită de “roua iubirii”.

- Roua iubirii?

El îşi trecu mâna pe nasul şi pe fruntea ei.

- Vezi?

O purtă în braţe până în baie, deschise robinetul şi intrară amândoi sub duş.

- Aici se face economie la apă! spuse el zâmbind.

Luă săpunul şi începu să-i maseze încet pielea. Corpul ei răspundea cu câte un fior. Apoi îi

şamponă părul apropiind-o mai mult de el şi sărutând-o mereu pe faţă, pe sâni. Când fu gata o aduse înapoi în dormitor şi începu s-o şteargă la fel de tandru, cu un prosop. îi prinse părul la spate şi o privi insistent.

- Ce spui, Josey? Accepţi scuzele mele?

- Scuze?

- Da, pentru că te-am umilit; am greşit mult şi voi regreta tot restul vieţii. îţi promit că nu se va mai repeta. însă, te rog, Josey, de aici încolo să ai încredere în mine. Vocea lui părea aspră, dar ochii îi erau calzi. N-ai avut niciodată încredere, continuă el. Cum crezi că se poate întemeia o căsătorie fără încredere?

- Cum se poate întemeia o căsătorie fără dragoste? El îi şterse uşor sânii de apă.

- Noi avem ceva mai bun decât dragostea. Foarte mulţi şi-ar dori acest lucru.

Josey înţelegea aluzia lui Thorne, dar ştia că dragostea faţă de el devenise acum mult mai puternică decât atracţia fizică.

- Şi este suficient? întrebă neîncrezătoare.

- Este suficient, răspunse el afirmativ. Să nu crezi în dragoste; crezi în ceea ce simţi acum!

îi mângâie coapsele cu degetele şi o sărută pe frunte.

Josey primi sărutul ca pe o binecuvântare. Ştia că nu mai poate pleca - sau cel puţin nu acum. Era îndrăgostită şi nu şi-ar fi permis să-l piardă spunându-i tocmai acum adevărul.

Capitolul 10

Rămaseră o săptămână în casa albă de pe plajă înainte de a se întoarce la Atlanta. Thorne o învăţase să se scufunde şi stăteau ore în şir sub apă în interiorul golfului înotând, sau pescuind, plimbându-se cu barca... Apoi urma siesta lungă şi liniştită din spatele uşilor închise ale dormitorului. După aceea, un cocteil somnoros se continua cu un prânz delicios pregătit şi servit de George şi de soţia lui, Edie. Casa rămânea a lor după cină pentru că servitorii nu locuiau acolo ci plecau în timpul nopţii.

Din când în când mergeau la vreun hotel ca să danseze, dar de cele mai multe ori stăteau acasă jucând cărţi, dansând sau pur şi simplu ascultând muzică înainte de a se întoarce în pat, momentul care le plăcea poate cel mai mult. O existenţă idilică despre care Josey ştia că avea să se termine cândva.

-I se părea foarte uşor acum să discute cu Thorne despre trecutul ei, cuibărită în braţele lui pe canapea şi ascultând muzica preferată. El voia să afle cât mai multe amănunte despre copilăria ei, despre părinţi şi despre viaţa ei din Alabama, iar Josey descoperi că acest lucru îi face chiar plăcere.

Când venea vorba însă despre momentul plecării ei spre Atlanta, începea să fie mai atentă, alegându-şi cuvintele cu multă grijă. Adesea evita

mare parte din întrebările lui.

- A fost o prostie să cred că voi putea cânta ca un profesionist! spuse ea, oarecum îngândurată.

El nu-i povesti nimic despre copilăria lui, iar Josey, cunoscând toată povestea, nu aducea niciodată vorba despre ea.

Găsiră Atlanta în mijlocul celei mai cumplite ierni. Oraşul tremura acoperit de gheaţă, bătut de vânturi reci şi de nisorile ce veneau din nord. Obişnuită cu soarele tropical, Josey dârdâia înfrigurată în haina lungă de blană.

- Draga de tine! Ti-e frig? întrebă Thorne luând-o în braţe grijuliu, dar vocea lui părea distrată. Se întorsese acasă şi gândurile îi zburau deja în altă parte. Josey îl privi tremurând şi se întrebă dacă acesta nu era cumva începutul sfârşitului.

- îţi place? o întrebă el, în timp ce îi arăta apartamentul. Nu primi nici un răspuns. Locuinţa lui Thorne, aflată la ultimul etaj al unui imobil despre care Josey avea să afle că îi aparţinea în întregime lui Thorne, nu avea nimic din intimitatea casei lui John, nici măcar din confortul luxos al lui Maud. Era ceva - impersonal, glacial, gândi Josey fără să rostească un cuvânt. Parcă ar fi fost gol, deşi peste tot atârnau picturi şi obiecte de artă.

- Dacă nu-ţi place, putem să-l schimbăm!

Josey îşi dădu seama că era foarte important pentru Thorne ca ei să-i placă acest apartament.

- Nu fi ridicol! E prea frumos!

- Am angajat o firmă pentru decoraţiuni interioare şi le-am dat mână liberă. Singurul lucru pe care l-am cerut a fost să găsească un loc pentru picturile mele.

Josey observase deja tablourile. Erau amplasate în puncte strategice şi formau o colecţie de artă americană a unor pictori de secol XIX, ştiind că sunt foarte valoroase pentru că recunoştea acolo câteva nume celebre. Când îşi aminti de peisajul marin pe care i-l dăruise de Crăciun, Josey se întrebă unde îl putea agăţa, oare, printre atâtea valori.

- Vino! spuse el luând-o de mijloc. Vreau să-l cunoşti pe Wragge şi apoi să-mi dai o mână de ajutor.

Wragge era un domn în vârstă care-i amintea lui Josey de bătrânul Theodore. Wragge îşi plecă respectuos capul când Thorne făcu prezentările, dar se vedea că se abţine de la orice fel de apreciere până în momentul în care avea s-o cunoască mai bine.

- Dacă ai vreo problemă, să vorbeşti cu Wragge! îi spuse Thorne. El cumpără toate cele necesare în casă, îl îndrumă pe bucătar şi are grijă de felul în care se curăţă apartamentul. Dar, cel mai important, este atent ca nimeni să nu atingă hârtiile de pe biroul meu. Mai faci şi altceva, Wragge?

- Sper să fac tot ce trebuie ca să fiţi mulţumit,

domnule Thorne, răspunse el politicos.

Josey îl privi în ochi pe Wragge şi îi spuse amabil:

- Sper să ne împrietenim.

Wragge îşi plecă din nou capul cu un gest care-o făcu pe Josey să se îndoiască de ceea ce spusese.

în dormitor, Thorne scoase tabloul de la Josey; fusese bine împachetat şi păstrat pe fundul valizei.

- Şi acum... unde să-l aşezăm? Eu m-am gândit că ar sta bine aici...

Josey privi neliniştită împrejur. în mijlocul camerei trona patul mare al lui Thorne, acoperit cu o cuvertură de catifea de culoarea untului şi care, împreună cu pereţii albi şi cu tablourile scumpe, creau o atmosferă deosebit de elegantă. De partea cealaltă a patului erau atârnate nişte portrete, probabil ale străbunicilor lui Thorne, judecând după felul în care erau îmbrăcaţi. Josey era de-a dreptul copleşită - o avere inestimabilă se afla aici, pe aceşti pereţi, şi el avea de gând să aşeze tabloul acela ieftin printre atâtea minunăţii.

- Thorne, te rog, nu se poate să-l agăţi aici în apartamentul tău, protestă ea. Aruncă-l la gunoi, dar nu-l pune aici. Este prea ieftin!

- Şi ce contează? o privi el uimit. Important este că îl am de la tine!

Ea zâmbi recunoscătoare.

- Eşti drăguţ, dar mai bine l-ai arunca!

- La naiba, Josey! Eşti obsedată de bani, nu-i aşa? Ce contează că a costat doar o mică parte din cât valorează celelalte? Crezi că asta e important pentru mine? Nu mă cunoşti deloc...! spuse el furios.

Josey îl privi, cu ochii în lacrimi.

- Dragul meu, agaţă-l unde-ţi place! Iartă-mă te rog, m-am înşelat! Se aplecă spre el şi începu să-l sărute frenetic. Thorne râse şi o luă în braţe; se împăcară, dar Josey ştia că după această mică neînţelegere vor mai veni şi altele. Motivele erau întotdeauna aceleaşi: banii şi încrederea. Nimic nu-i putea zdruncina lui Thorne părerea că Josey se căsătorise cu el doar pentru bani. în ce priveşte încrederea, Josey ar fi putut să-i destăinuiască secretul ei, dovedindu-i astfel că se înşelase, dar asta însemna să-l piardă şi încă nu era suficient de pregătită.

Câteodată se întreba de ce Thorne renunţase la tot pentru a se căsători cu ea. Era o fată ca toate celelalte; s-ar fi putut pierde uşor în mulţime. într-adevăr, era frumoasă, dar nu era singura. Ce văzuse el oare atât de special la ea? Pentru că, dacă ar fi ştiut răspunsul, Josey nu s-ar mai fi temut atât de mult că îl va pierde.

în cele din urmă, Josey ajunse la concluzia că Thorne nu era genul de bărbat care să acorde prea multă atenţie unei femei aşa cum îşi dorea Eve Sanders, de exemplu. După multe ore de lucru la

birou, el îşi dorea să găsească acasă o femeie tandră, care să-i îndeplinească toate dorinţele, o sclavă a iubirii, o amantă perfectă... Poate că aceasta era ea, Josey.

Thorne se purta foarte frumos cu ea dar, uneori, toată această bunătate era atât de rece! Semăna cu un părinte care dă copilului său bani pentru că nu are suficientă vreme să se ocupe de el. îi cumpărase a maşină şi-i deschisese conturi la toate magazinele mari din oraş, la care cândva nici nu îndrăznise să viseze.

Ca orice femeie, Josey era încântată de toate acestea. Cum toate hainele ei erau vechi şi trebuiau modificate, se hotărî să-şi schimbe aproape integral garderoba şi cumpără o sumedenie de lucruri. Portarul o ajută să golească maşina şi să ducă pachetele sus, cu liftul.

- Arată-mi! spuse el glumeţ, tolănindu-se în pat printre perne şi pachete.

- O să defilez pentru tine, răspunse ea nerăbdătoare.

El o privi galeş în timp ce se învârtea prin faţa lui ca un manechin. Păstrase la urmă surpriza cea mare - o cămaşă de noapte transparentă pe care o cumpărase în mod special pentru el.

- îţi place? întrebă ea dulce.

Thorne se ridică în capul oaselor şi o luă în braţe.

- Foarte inteligent! şopti el în timp ce o săruta.

Vreau să spun... că ai îmbrăcat-o la urmă. Face cât toate celelalte la un loc. Eşti sigură că nu ţi-a fost teamă să-mi arăţi nota de plată înainte?

Josey sesiză ironia din vorbele lui şi zâmbi încurcată. Aşa procedaseră oare şi celelalte iubite ale lui? Se purtase mai degrabă ca o amantă decât ca o soţie?

- Nu ţi-a plăcut parada mea? întrebă ea şovăitoare.

- îmm! Stătea cu capul pe pieptul ei, sărutându-i sfârcurile înfiorate. Ţine-o tot aşa că va fi bine!

Dar cel mai mult o deranja pe Josey ironia din privirea lui ori de câte ori îi aducea câte ceva: o bijuterie, un obiect de lenjerie intimă, o poşetă scumpă, câteodată o carte. Şi asta se întâmpla în fiecare zi. Oare îşi trimitea secretara într-o scurtă pauză la magazin în locul lui, sau le cumpăra chiar el, în drum spre casă? Josey nu ştia exact, dar se mulţumea să privească toate acestea ca pe o confirmare a iubirii lui.

Când încerca să-i mulţumească o privea fix şi dorinţa strălucea sălbatic în ochii lui.

- Ştii cum trebuie să-mi mulţumeşti, mârâia el, iar Josey simţea fiori reci pe şira spinării.

Ştia că tot acest cinism din privirea lui avea rădăcini adânci în copilărie, când fusese învăţat să dispreţuiască femeile, să le trateze ca pe nişte fiinţe frivole, fără suflet. Cel mai mult pe lume Josey ar fi dorit să poată schimba la el această

atitudine, dar deocamdată nu vedea soluţia.

Extrem de politicos, Wragge îi arătă pe scurt cum mergeau lucrurile în casă: unde se aflau serviciile de porţelan, paharele scumpe de cristal şi argintăria pe care erau gravate iniţialele lui Thorne. îi explică apoi care erau atribuţiile fiecărui servitor. Totul îi părea acum lui Josey foarte bine pus la punct; nu aveau de ce să se mute până nu apăreau copiii.

Gândul o înspăimânta pe Josey ; Thorne îşi dorea copii - aşa cum spusese - dar el nu cunoştea secretul din viaţa ei! Mai mult ca sigur că, dacă ar fi aflat acest secret, Thorne i-ar fi luat copilul de lângă ea. Nu, nu era însărcinată; se căsătorise doar de o lună! Dar dacă totuşi... ?

Wragge intră în cameră, îşi drese vocea şi o întrebă la fel de politicos ca de obicei dacă nu doreşte să-l ajute la curăţarea paharelor de cristal.

Josey zâmbi şi acceptă bucuroasă; nu era ocupată şi îi făcea plăcere să stea cu el şi să-l ajute. Wragge fu deosebit de încântat.

- Sarah, femeia de serviciu, este cam neatentă, spuse el drept explicaţie. Aşa că întotdeauna spăl eu farfuriile fine şi paharele de cristal.

Câteva minute mai târziu, Wragge simţi din nou nevoia unei explicaţii.

- De fapt nu vă ceream ajutorul dacă...
- îmi face plăcere să te ajut!
- Mă grăbesc puţin pentru cina de mâine seară,

continuă
el.

- Ce cină?

- Cea pe care dumneavoastră şi domnul Thorne o daţi mâine seară! spuse uimit Wragge.

- A, da! încercă Josey să îndrepte lucrurile.

- Vreţi să comandaţi ceva special?

- Nu, Wragge, sunt convinsă că te descurci mult mai bine ca mine cu astfel de lucruri. Am toată încrederea! spuse ea încercând să-şi ascundă uimirea.

Seara, Thorne încercă să-i explice.

- Totul s-a petrecut pe neaşteptate. Verişoara mea a telefonat că vine în oraş cu soţul ei şi vrea să te cunoască.

- Nu ştiam că mai ai şi alte rude în afară de Maud!

Thorne râse amuzat.

- Elaine este verişoara tatălui meu, spuse el grăbit. Probabil ne va aduce un dar de nuntă ; aşa este ea - sentimentală. Am invitat doi colegi cu soţiile lor, ca să nu fim nevoiţi să-i suportăm singuri pe Elaine şi Ralph, mai spuse el zâmbind. Vrei să inviţi pe cineva?

Josey stătu puţin pe gânduri. Domnul Abernathy şi soţia lui fuseseră cei mai buni prieteni ai lui John şi întotdeauna ţinuseră la ea ca nişte părinţi iubitori. Josey rosti ezitant numele lor.

- Am s-o rog pe doamna Pettigru să le trimită o invitaţie - lor, şi poate familiei Vinelli, adăugă Thorne. Stephen şi Zoe Vinelli ar putea înveseli un pic atmosfera.

Josey îmbrăcă o rochie elegantă, dar şi foarte cuminte în acelaşi timp. Thorne o privi în oglindă şi-i legă la spate colierul din jad şi diamante pe care i-l făcuse cadou chiar în aceeaşi zi. Se potrivea perfect cu rochia.

- Eşti foarte frumoasă şi... primitoare, spuse el galant.

- Sunt nervoasă!

- De ce? După cum arăţi îi vei impresiona în mod plăcut pe invitaţi ; în privinţa nervilor însă, te contrazic. Eşti poate cea mai echilibrată femeie din câte am cunoscut!

Complimentul îi dădu lui Josey puterea de a întâmpina cu zâmbetul pe buze cei dintâi musafiri: Elaine şi Ralph. îi antipa- tiză de la bun început. Faţa puternic fardată a lui Elaine părea falsă, iar Ralph, roşu în obraji, degaja un puternic miros de alcool şi loţiune de ras.

Elaine îi întinse mâna, dar Ralph, după ce o privi admirativ din cap până-n picioare, o luă în braţe şi o sărută entuziast.

- Deci, aceasta este noua mea verişoară! mormăi el. Thorne, eşti al naibii de norocos! Mai bine o vedeam eu primul!

Josey cunoştea genul acesta de bărbaţi care, la

vederea unei femei, ar fi făcut orice să-i stea în preajmă.

- Cred că va trebui s-o laşi să plece ca să-i poată întâmpina pe ceilalţi invitaţi! spuse ironic Thorne privind-o în ochi pe Josey.

Ralph râse din nou:

- Bineînţeles, dragul meu! Dar să nu pleci prea departe, scumpo. Vreau să ne cunoaştem mai bine.

Thorne o luă de mână şi o trase de lângă Ralph, afară din hol.

- Crezi că poţi să-l eviţi? întrebă el tăios. Nu vreau s-o văd plângând pe Elaine în seara asta.

Soneria se auzi din nou şi fură nevoiţi să deschidă înainte ca Josey să poată răspunde ceva. Erau colegii de serviciu ai lui Thorne şi soţiile lor. După ei sosiră cei doi Abernathy, moment în care Josey se mai învioră puţin, deşi prevedea o seară dezastruoasă. îi conduse în sufragerie, unde încercă o mică schimbare, destinându-i lui Ralph locul de lângă Zoe Vinelli. Mişcarea implica şi un oarecare risc, deoarece Josey nu ştia nimic despre Zoe, dar era mai bine aşa decât să se simtă pipăită toată seara.

Ieşi din nou în hol pentru a-i întâmpina pe soţii Vinelli. Stephen Vinelli era un bărbat solid, mic de statură, cu părul grizonant şi cu o faţă mare, prietenoasă. îi zâmbi cu bunătate lui Josey şi-l

felicită pe Thorne pentru că se căsătorise cu o femeie atât de frumoasă.

Soţia lui era cu cel puţin treizeci de ani mai tânără decât el, cu faţa pătrată şi părul roşcat. Ochii ei mici şi iscoditori o cercetau cu atenţie pe Josey.

- Unde ai ţinut-o până acum, Thorne? întrebă ea cu un ton afectat. Lumea zice că voiai s-o ţii ascunsă, desculţă şi însărcinată, cum spune un vechi proverb. Chiar aşa, după aproape o lună, noi nici să nu ştim cum arată?

- Au fost în luna de miere, Zoe! o temperă Stephen.

- Ah, da, şi pun pariu că Thorne n-a stat degeaba în tot acest răstimp! Dar doamna Mocollan ştie ce vreau să spun. Unei femei îi face plăcere să mai fie scoasă în lume din când în când.

- Doamna Mocollan, într-adevăr, râse zgomotos Stephen. Dar eu voiam să-i spun Josey şi, dacă ea nu-mi spune Stephen, va avea de-a face cu mine!

- Bine, Stephen! zâmbi Josey.

- Şi eu sunt Zoe, spuse soţia lui apucându-l de braţ pe Thorne. Şi acum, haideţi la bar! Mi-e sete de mor! Thorne, tu ştii ce-mi place!

Zoe nu-şi pierdu vremea cu doamnele în vârstă din sufragerie. îi privi însă cu multă simpatie pe bărbaţi şi ochii îi căzură pe Ralph, care o plăcu din prima clipă. Câteva minute mai târziu, discutau şi râdeau zgomotos împreună. Stephen nu părea

deloc deranjat, Elaine însă reacţionă imediat.

Josey încercă să discute cu ceilalţi invitaţi, dar devenea din ce în ce mai îngrijorată din pricina lui Elaine. înţelegea acum de ce Thorne îi spusese că nu vrea s-o vadă plângând. Totuşi, greşeala era numai a lui. Nu trebuia să-i cheme în această formaţie, dacă ştia ce fel de om este Ralph. Acum, singura soluţie era să aştepte ca totul să se termine cu bine. Nimic nu mai putea să îndrepte lucrurile.

Zoe şi Stephen rămaseră în urma celorlalţi. Stephen şi Thorne discutau aprins, Zoe îl privea fix pe Thorne şi ochii ei spuneau totul.

- Cum este să fii soţia celui mai cunoscut avocat din oraş? întrebă ea vădit ironic.

Josey nu răspunse, iar Zoe continuă pe acelaşi ton:

- Vrei să mă conduci la toaletă?

Josey o urmă în tăcere.

- Văd că nu ai schimbat nimic pe aici, spuse Zoe oprindu-se în faţa unui tablou şi privindu-l cu atenţie.

- Nu puteam să stric atâta perfecţiune!

- Exact aşa spunea şi Eve! râse răutăcios Zoe.

- Eve?

- Da, am uitat să-ţi spun că Eve este cea mai bună prietenă a mea. Şi cred că avea multă dreptate în ce te priveşte!

Josey o urmă, îngrozită cu gândul la cele ce

aveau să urmeze.

- în ce sens?

- Thorne este bărbatul care întotdeauna a umblat cu femei speciale. Ca Eve. Cu tine, lucrurile stau altfel; eşti ultima persoană cu care mă aşteptam să se căsătorească.

- Tu eşti una din acele femei “speciale”? întrebă politicoasă Josey deschizând uşa băii.

- Nu chiar, spuse Zoe în timp ce se ruja în oglindă. Arăţi bine, nimic de zis, dar nu ai acele calităţi care fac o femeie “specială” cum era Eve.

- Sunt sigură că nu mi-ai spus-o ca pe un compliment, dar eu aşa o voi lua, adăugă Josey.

- Vezi? Este exact ce îţi spuneam! Dacă i-aş fi zis lui Eve aceste lucruri s-ar fi înfuriat. Thorne are nevoie de femei dinamice, sexy. O cântări din cap până-n picioare pe Josey. Nu-l vei păstra prea multă vreme, dar cred că ştii deja acest lucru. O mulţime de femei au încercat însă el este mai...

- Pretenţios?

- Da, acesta este cuvântul potrivit. Poate crezi că am un interes anume să...

- Nu-i nevoie să te oboseşti încercând să afli ce gândesc! spuse calm Josey.

- Chiar îmi placi, adăugă fals Zoe, dar vreau să-ţi dau un sfat prietenesc - stai departe de Eve! E gata să te distrugă şi ar face orice ca tu şi Thorne să vă despărţiţi. Ştie că ascunzi ceva din trecutul

tău pentru că păreai agitată când ţi-a pus nişte întrebări. în plus, tatăl ei este judecător şi are acces la înregistrările tuturor proceselor.

Josey simţi toată greutatea plafonului pe umerii ei, dar încercă să-şi ascundă neliniştea de ochii mici şi răutăcioşi ai lui Zoe.

- Cred că te descurci singură aici, spuse Josey închizând uşa în urma ei.

Când intră în sufragerie, Thorne îi privi îndelung faţa foarte palidă. încerca să pară cât mai naturală, deşi îi venea foarte greu. Cea dintâi petrecere la care ea fusese gazda, se dovedise un eşec. Brusc, Thorne se ridică în picioare şi-i dădu de înţeles lui Stephen că vor continua discuţia la birou. între timp, Zoe se întorsese proaspăt rujată şi fardată, gata de plecare.

- Ce ţi-a spus Zoe? o întrebă Thorne.

- Zoe? repetă încet Josey. îmi povestea despre Eve Sanders ; nu ştiam că sunt prietene bune!

- Nimeni nu este prieten cu Zoe Vinelli, adăugă ironic Thorne.

Josey continuă îngândurată:

- Se întreba ce-ai văzut la mine.

Thorne o privi amuzat.

- Şi i-ai spus?

- Cred că nici eu nu ştiu prea bine. Oricum, Zoe crede că, în scurtă vreme, te vei plictisi de mine - totul e o chestiune de timp.

- La naiba! izbucni el violent. Ce scorpii sunt

femeile când se întâlnesc! Rămâi fără replică! Dacă aşa stau lucrurile, frumoasa mea mică, hai în dormitor să-ţi arăt ce-am văzut eu la tine. După aceea îmi poţi spune când mă voi plictisi de tine.

Se iubiră cu pasiune, aproape sălbatic, iar Josey crezu că va muri în braţele plăcerii. La sfârşit, el îi luă mâna şi i-o sărută cu blândeţe.

- Acum înţelegi că nu mă voi plictisi niciodată de tine? Vocea îi era deosebit de caldă.

Ea nu spuse nimic, dar mai târziu, cu capul pe pieptul lui, cu ochii în lacrimi, Josey îşi dădu seama de ce se căsătorise Thorne cu ea.

Capitolul 11

Josey reţinu un singur lucru din tot ce spusese Zoe - nu trebuia să se mai ascundă - desculţă şi însărcinată, chiar aşa! Josey observase cu câtă invidie îi priviseră doamnele de la petrecere mijlocul subţire şi bustul frumos modelat.

După forma şi mărimea plicurilor care soseau pe adresa lui Thorne, multe dintre ele conţineau invitaţii la diferite festivităţi mondene. Probabil că Thorne era anunţat şi telefonic, la serviciu, pentru că, cel mai adesea, plicurile rămâneau nedesfăcute printre cărţi şi dosare pe masa de lucru.

în dimineaţa imediat următoare petrecerii, Josey intră în biroul lui Thorne şi, pentru prima dată, cercetă cu atenţie acele plicuri. Unul dintre ele conţinea invitaţia pentru o serată ce se ţinea săptămâna următoare!

Seara când îi mărturisi lui Thorne că şi-ar dori să meargă acolo, acesta privi neîncrezător numele gazdelor înscrise pe plic, dar acceptă fără ezitare.

Era unul din acele cocteiluri la care te duci pentru a vedea şi a fi văzut, nu pentru conversaţii subtile sau pentru relaxare.
Thorne îi spusese pe drum că organizatorul este un fost client de-al lui pe care-l cunoştea din copilărie. Despre soţia lui, nu pomeni însă nimic.

în momentul în care văzu casa, Josey îşi dădu seama că vechiul prieten al lui Thorne avea foarte mulţi bani. îi părea bine că îmbrăcase cea mai scumpă şi mai elegantă rochie pe care o avea -

amplă, spumoasă, cu cordon lat în talie. Purta colierul pe care Thorne i-l dăruise de curând, la care asortase cerceii de jad şi brăţara cu diamante.

- Sunt miliardari? întrebă Josey în timp ce urcau scările din faţă.

- Da, răspunse Thorne zâmbind. Dar, oricum, relaxează-te. Miliardarii nu muşcă!

Casa era foarte frumoasă, dar de zece ori mai rece decât apartamentul lui Thorne. Camerele spaţioase şi elegant mobilate formau cel mai bun decor pentru toţi acei oameni dichisiţi care veniseră la petrecere.

Fură opriţi de nenumărate ori de prieteni de-ai lui Thorne care voiau s-o cunoască şi, treptat, ajunseră în aripa din stânga a casei, unde se afla mai puţină lume.

Thorne se opri să discute ceva legat de un caz cu un domn mai în vârstă. Josey ascultă o vreme, apoi, zărind o masă încărcată cu bunătăţi se apropie şi după câteva momente de cumpănă alese o ciupercă umplută.

- Eu n-aş alege asta în locul tău!

în spatele ei stătea un bărbat elegant, cam de aceeaşi vârstă cu Thorne, cu acelaşi zâmbet cuceritor pe chip care-l făcea pe Thorne un bărbat fermecător şi atât de diferit de ceilalţi. O privea admirativ în timp ce se apropia de masă.

“Drăguţ! îşi spuse Josey, dar bineînţeles, nu se compară cu Thorne”.

- De ce? întrebă ea ducând ciuperca la gură.

- Ştiu din surse sigure că doamna casei

obişnuieşte să pună lipici în umpluturi.

- Şi ce să fac atunci cu ea? întrebă nedumerită Josey.

- Dă-mi-o mie! O luă şi o aşeză nonşalant pe tavă. Aşa, dacă o faci cu multă îndrăzneală, nimeni nu se va încumeta să-ţi spună nimic.

- Şi îndrăzneala te ajută şi în cazul în care ai muşcat deja din ea? întrebă Josey cu ochii scânteietori.

- Te uiţi cu multă insistenţă dacă cineva pare surprins şi în cele din urmă se vor întreba dacă au văzut cu adevărat sau visează. Râse zgomotos apoi continuă, privind-o din ce în ce mai insistent pe Josey. îndrăzneala este suficientă doar în clipa în care tu eşti gazda.

- A, da? zâmbi Josey şi faţa i se lumină. Am înţeles că eşti un vechi prieten al lui Thorne.

- Da, te-am văzut stând lângă el. Am fost amândoi băieţi bogaţi, dar fără mamă. Nu-i aşa că-ţi pare rău pentru mine?

- Pentru el, poate, dar pentru tine, nu! răspunse Josey încercând să pară serioasă.

- Speram să-ţi stârnesc puţin compasiunea, dar se pare că am dat greş încă o dată! întotdeauna vede el primul femeile frumoase, iar eu mă aleg cu ce mai rămâne. Unde te-a găsit?

Lui Josey astfel de glume îi păreau inofensive, aşa că zâmbi în continuare şi explică în câteva cuvinte:

- L-am cunoscut prin mătuşa lui.

- Maud? Vocea îi părea surprinsă. Este cam ciudată, continuă el. Dar, spune-mi, nu-ţi pare rău că trebuie să-l împarţi cu altcineva?

Josey se întoarse şi rămase uluită. Thorne discuta aprins cu Eve Sanders care-l luase de braţ şi-i zâmbea seducător.

- Se numeşte Eve Sanders, adăugă el în timp ce Josey privea fără să poată scoate un cuvânt.

- Ştiu!

- Nu trebuie să ai încredere în ea, continuă el încet. E o tipă fără prejudecăţi şi nu acceptă prea uşor înfrângerea. De ce nu-l laşi aici, să pleci cu mine? Eu sunt bărbatul unei singure femei - credincios şi foarte tandru. Ce părere ai?

Josey îl privi îngrozită.

- Ai înnebunit? Cum să fac asta? Şi în plus - tu eşti gazda, cum să pleci?

- Nu-ţi face griji în această privinţă. V-aţi cunoscut de curând sau trăiţi împreună?

-De fapt trăim împreună, spuse calmă Josey, deci nu sunt liberă...

- Şi ce dacă? Acest lucru nu-l va împiedica să flirteze în continuare. Uite... Se opri o clipă. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă!

- O cheamă Josey Mocollan, Jake, şi să nu uiţi acest lucru! spuse Thorne luând-o protector de mijloc. Are verighetă, nu se vede? întrebă el ridicând mâna lui Josey.

- îmi pare rău, n-am ştiut că te-ai căsătorit, bătrâne!

- Du-te naibii, “bătrâne“! Josey, draga mea, ţine

verigheta mai la vedere când te afli prin preajma unor indivizi ca Jake Lamton. Nu că s-ar sinchisi el prea mult de inel, dar poate o ia mai încet!

Jake chicoti.

- Nu credeam că ţi se va întâmpla ţie una ca asta ; nu ţie, burlac bătrân! E superbă într-adevăr, dar nu ştiam că te-ai căsătorit. Am fost plecat în California câteva luni. Când s-a întâmplat?

- Luna trecută.

- Mmda! Ai grijă să fie fericită, altfel am s-o iau de lângă tine!

Faţa lui Thorne se întunecă brusc.

- Vrei să fii mai explicit? întrebă el tăios.

- Nu cred, răspunse grăbit Jake. Ai putea să mă scoţi afară şi să-mi tragi o bătaie ca pe vremuri... ă... vii la o partidă de golf duminică?

- Noi dormim până târziu duminică, spuse arogant Thorne, ca un mascul învingător în lupta pentru femelă. Hai să mergem, Josey! spuse el, trăgând-o în urma lui.

Josey îl privi uimită.

- Nu vreau să plec acum!

- Nu mă interesează ce vrei tu! spuse Thorne apucând-o strâns de mână.

Josey izbucni în clipa în care intrau pe uşa apartamentului.

- Să te ia naiba, Thorne Mocollan, nu-mi place cum te porţi! Toată lumea a crezut că sunt o uşuratică după felul în care vă certaţi pentru mine. N-am ştiut cine era, până în clipa în care...

- Da! Până când ţi-a spus că este gazda

miliardară, şi deja au început să-ţi sune clopoţeii de nuntă în urechi.

- Vrei cumva să mă insulţi? întrebă calmă Josey.

- Vreau să fiu realist! spuse el ironic. Ţi-a sugerat foarte clar că te vrea, am dreptate?

- N... da... nu ştiu!

- Te dorea, dar fii liniştită! adăugă răutăcios Thorne. Jake vrea toate femeile pe care le am eu.

Josey îi râse în nas.

- Văd că aveţi aceleaşi gusturi!

- De ce nu i-ai spus că eşti măritată?

- Pentru că totul era doar o glumă în genul celor care se fac la petreceri - la care noi n-am fost în ultima vreme, îi aminti prompt Josey.

- Şi nici nu vom merge până când nu încetezi să mai flirtezi în spatele meu, spuse el.

- Asta crezi tu despre mine, Thorne? se întristă Josey.

- Nu ştiu ce să cred despre tine. Cu un gest obosit, Thorne îşi slăbi nodul de la cravată. Părea decepţionat, iar ochii îi erau neobişnuit de trişti. Nu mi-ai dat voie să te cunosc, Josey. Jake Lamton are o căsnicie foarte modernă cu care eu nu sunt de acord. Rachel Lamton e o femeie rapace, dar lui nu-i pasă câţi bărbaţi aduce în casă atâta vreme cât îl lasă în pace să-şi vadă de glumele lui proaste. Este adevărat că a fost în California şi probabil nu ştia că m-am însurat, dar dacă ar fi ştiut s-ar fi comportat identic. Prietenia lui pentru mine nu e tocmai loială.

- Nu-mi vine să cred ce aud, Thorne! Chiar nu-ţi dai seama că sunt numai a ta şi că nu-mi pasă ce spune Jake sau oricare alt bărbat? Nu ai deloc încredere în mine? întrebă necăjită Josey.

- Tu ai încredere în mine? o privi cu seninătate Thorne. Sau sunt doar bărbatul care-ţi cumpără lucruri frumoase şi te satisface din punct de vedere sexual?

- Nu dau două parale pe lucruri! spuse ea printre dinţi. Ia-le pe toate! Nu am devoie de nimic!

- Deci nu-ţi place colierul pe care ţi l-am dat? continuă el s-o tachineze, trăgând-o spre el. Ai dreptate, Rachel Lamton purta la gât un diamant ce valora o avere.

- N-am nevoie de el! Se agăţă de gâtul lui şi-l sărută pe obraz. Iubeşte-mă, Thorne. Lasă-mă să-ţi arăt că doar tu contezi pentru mine!

- De ce te-ai măritat cu mine, Josey? întrebă el absent, ca şi cum nu auzise cuvintele ei. Ochii îi erau întunecaţi şi faţa i se crispase. în nici un caz pentru că mă iubeai, nu-i aşa?

Josey îi evită privirea.

- Nici tu nu mă iubeai!

- Eu am fost sincer cu tine. Te doream ca un nebun şi încă te mai doresc!

-Asta este tot ce vrei de la mine? întrebă dezamăgită Josey.

- Este tot ce am vrut de la tine şi, trebuie să recunosc, ai depăşit cu mult aşteptările, spuse el calm. înclină puţin capul şi o sărută pe gât. Inima

ei bătea cu putere.

- Cum se deschide chestia asta drăguţă? întrebă el bâjbâind cu degetele prin faldurile rochiei. N-aş vrea s-o rup!

Josey îi arătă cum se desface cordonul şi, cu mişcări lente, Thorne îi scoase hainele apoi se dezbrăcă şi el.

- Cât eşti de frumoasă! rosti el cu emoţie în glas. îmi place cum îţi bate inima! Se aşează în genunchi lângă pat.

- Şi ce-ţi spune acest lucru? şopti ea.

- Că mă doreşti! Atinse uşor colierul cu degetele.

- A, l-am uitat! spuse Josey încercând să deschidă colierul cu mâini tremurânde.

- Nu, lasă-l! spuse el. Când îl privesc ştiu mai bine care este locul meu alături de tine!

Josey îl fulgeră cu privirea, dar el o săltă ca pe un fulg şi o aduse în pat. Se iubiră sălbatic cu o pasiune pe care Josey n-o mai încercase până atunci.

- Ti-e foame? întrebă Thorne când liniştea se aşternu peste ei.

- Da. O să pregătesc ceva, răspunse îmbujorată Josey.

- Nu, lasă-mă pe mine! Avem sigur ceva în frigider, adăugă el tandru. Eu trebuie să aduc mâncarea; drept pedeapsă! Intenţionam să te duc să luăm cina în oraş după petrecere, dar am fost mult prea nervos.

Aduse nişte sandvişuri cu carne, salată verde şi bere. Josey se rezemă de perne, iar Thorne aşează tava între ei şi deschise televizorul.

- Nu-ţi pasă prea mult de bijuteriile acestea, nu-i aşa? o întrebă Thorne când ea îşi scoase colierul ca să-l aşeze pe masă.

- Ti-am spus că nu! îmi place să le port, dar, vezi tu, *lucrurile* nu prea contează pentru mine. Zâmbi trist apoi continuă: Cred că am învăţat acest lucru în copilărie, părinţii mei erau săraci dar foarte fericiţi.

- Da, înţeleg! răspunse el încet. Nu m-am purtat prea frumos cu tine, nu-i aşa? Mai degrabă am vrut să cred toate acestea despre tine.

- Ai vrut să crezi? Fruntea i se încruntă şi uimirea i se citea pe chip. Dacă te face fericit, n-ai decât să crezi în continuare.

Ochii lui străluceau ciudat.

- Abia acum încep să înţeleg. Mă vei ierta, Josey? O sărută pe gât acolo unde sângele se simţea pulsând cu putere.

- Corpul nu poate minţi niciodată, Josey!

- Uneori este chiar foarte înşelător, spuse ea grav.

- Da, poate... Luă din tavă o ceapă verde şi spuse amuzat. Ceapă şi usturoi verde! Nu-i nimic... dacă mâncăm amândoi, totul este în regulă... Vrei?

Capitolul 12

Totul merse bine până în ziua în care, întorcându-se acasă, Josey îl găsi pe Thorne împachetând. Şifonierul era aproape gol, iar pe podea se aflau două valize mari încărcate cu lucruri.

- Unde pleci? întrebă ea.

Thorne îşi ridică privirea şi rosti îngândurat:

- La New York... Probleme de serviciu. Mă întorc în câteva zile, cel mult o săptămână! Luă un pumn de cravate, le cercetă cu atenţie şi alese trei dintre ele.

- Ştiai că pleci? murmură ea. Mai mult ca sigur că ştiai - văd că l-ai trimis pe Wragge să-ţi ducă la curăţat costumele.

- Nu mai face atâta caz, Josey! spuse el iritat. N-am timp de toanele tale!

- Te duc la aeroport!

- Nu, prefer să mă ducă Wragge. Maşina are o mică defecţiune şi poate rămâne în pană la întoarcere.

- Ia-mă cu tine la New York, spuse ea disperată.

- Ai înnebunit? întrebă Thorne. Şi aşa sunt în întârziere!

- Pot să vin mai târziu, cu alt avion. La ce hotel vei sta?

-Josey, aici este vorba despre o călătorie de afaceri. Nu am timp de tine, înţelege! Din cauza

asta nu ţi-am spus; nu voiam scene!

- Nu te voi deranja! spuse ea umil.

- Josey, îmi place la nebunie viaţa noastră sexuală, dar nu cred că voi avea energia necesară să te satisfac aşa cum ai tu nevoie, mai ales într-o călătorie de afaceri ca asta. Am nevoie de toate resursele mele ca să câştig procesul. Deci... îmi pare rău!

Josey se îmbujoră; mai bine primea o palmă decât să audă aşa ceva din gura lui.

- Eu... e... am... nu am vrut... nu din cauza asta... se bâlbâi
ea.

- Hai, Josey, fii serioasă! spuse ironic Thorne. Ştii bine cât mă doreşti! Ridică valiza şi o cântări în mână. Crezi că nu ştiu? Nici n-apuc să mă aşez în pat că te-ai şi încins. Automat! Ştiu că erai virgină când ne-am căsătorit, dar cred că Dumnezeu a vrut aşa - altfel ce s-ar fi întâmplat dacă te-ai fi pornit mai devreme?

Fără să ţină cont de faţa îngrozită a lui Josey, o sărută scurt pe obraz şi se îndreptă hotărât spre uşă. Josey se aşeză în pat, cu ochii în lacrimi. îi era atât de ruşine! Bine că plecase! Devenise atât de vulnerabilă încât vorbele lui o duruseră enorm.

Josey ştia foarte bine că pentru o persoană care nu iubeşte, sexul nu înseamnă absolut nimic. Ce proastă fusese că nu conştientizase acest lucru mai devreme! Thorne n-o iubea şi

probabil îi era o povară. Gândul acesta o înnebunea.

Când şi-o amintea pe Eve Sandres în braţele lui, gelozia îşi înfigea adânc ghearele în inima ei. Trupul lui bine clădit, exprimând atât vigoare, atâta frumuseţe masculină, îi dădea mereu fiori; nu putea să nege. Dar toate acestea se întâmplau pentru că-l iubea atât de mult!

începu să plângă şi trupul i se cutremura spasmodic. Plângea pentru ea, pentru durerea pe care o simţea acum în suflet şi pentru tot ce va simţi când el îi va spune că n-o mai doreşte.

în cele din urmă căzu într-un somn adânc şi nu se mai trezi decât în clipa în care Wragge ciocăni la uşă. în cameră se făcuse frig şi era întuneric. îşi ridică obosită capul dintre perne.

- Ce este? întrebă ea scurt, cu o voce care parcă nu era a
ei.

- Sunt eu, Wragge! Cina este gata, doamnă Mocollan!

- Scuză-mă, Wragge, nu pot să mănânc în seara asta! spuse ea extenuată.

- Nu vreţi nici măcar un ceai sau o cafea?

- Nu, mulţumesc!

Se sculă cu greu, ca o bătrânică obosită, îmbrăcă cea mai groasă cămaşă de noapte pe care o avea şi se întoarse în pat. Fără Thorne, salteaua şi pernele erau reci şi incomode - porni căldura şi

se înveli mai bine cu pătura. în zori, tremurând din toate încheieturile se furişă în bucătărie. Nu dormise bine şi corpul o durea de parcă făcuse gripă. îi trebuia o ceaşcă de cafea şi nu mai putea să aştepte ca Wrage să se trezească.

Speriat de mirosul de cafea, Wragge dădu buzna în bucătărie. Arăta puţin obosit, dar era la fel de corect îmbrăcat ca în fiecare zi.

- îmi pare rău că-ţi fac deranj în bucătărie, se scuză Josey, dar nu mai puteam aştepta să te trezeşti.

- Este bucătăria dumneavoastră, doamnă Mocollan, spuse el turnându-i cafeaua în ceaşcă. Să vă pregătesc ceva pentru micul dejun?

- Ştii să găteşti? întrebă ea încercând să zâmbească.

- Când este nevoie gătesc destul de bine. Odată chiar am pregătit cina pentru tatăl domnului Thorne, dar dumnealui îi plăceau felurile simple, nu era pretenţios ca domnul Thorne.

- îl cunoşti pe domnul Thorne de multă vreme, nu-i aşa? întrebă Josey privindu-l cum punea la prăjit şuncă într-o tigaie cu capac.

- De când era un băieţel. A fost mereu un copil cuminte, curat, tăcut, care nu ieşea la joacă împreună cu băieţii de vârsta lui. îşi dorea cu disperare o mamă, iar golul din inimă i s-a mai umplut când mătuşa Maud a apărut în viaţa lui.

- A, o cunoşti şi pe Maud? întrebă nerăbdătoare

Josey.

- Deci o cunoaşteţi şi dumneavoastră?

- Bineînţeles, de ani de zile. Lucram pentru ea când l-am cunoscut pe Thorne.

- Nu mi-a povestit, păru surprins Wragge. Credeam că sunteţi una dintre... prietenele dumnealui. Ştiţi... ă... una dintre acelea pe care le cunoştea mai de mult. Dar pe Theodore îl ştiţi?

- Bineînţeles!

- Este fratele meu, zâmbi încântat Wragge. Domnişoara Maud l-a angajat prin doamna Mocollan, mama domnului Thorne. Prin intermediul nostru, al meu şi al lui Theodore, domnul Thorne a cunoscut-o pe domnişoara Maud. Avea cam paisprezece ani pe atunci.

- Tatăl lui Thorne nu s-a supărat?

Wragge zâmbi oarecum amuzat.

- A fost foarte supărat pe mine, dar i-a trecut când şi-a dat seama că domnişoara Maud este o persoană drăguţă... Era atât de gelos, de posesiv! Ce era al lui era al lui şi n-ar fi lăsat pe nimeni să-i ia fiul. în privinţa asta, domnul Thorne îi seamănă mult! adăugă el zâmbindu-i cu subînţeles.

Gelos şi posesiv, Thorne? Probabil, dar cu siguranţă nu din cauza dragostei, gândi Josey.

- Era drăguţ cu Thorne? întrebă ea.

- Da, îl răsfăţa foarte mult. Dar şi domnul Thorne se purta frumos cu tatăl său. Singura dată când l-a supărat rău, a fost în momentul în care n-a vrut să intre în firma lui, după ce a terminat

facultatea. Mai târziu, însă domnul Mocollan a fost mândru de el. Cât despre femei - îl sunau zi şi noapte. Wragge scoase ouăle din tigaie şi le aşează pe o farfurie alături de şunca prăjită. Şi încă îl mai sună, continuă el, dar m-a rugat să le transmit că nu mai are nici un ban pentru că i-a pierdut pe toţi. N-a ţinut însă cu toate! chicoti el. Mi-a spus apoi să le transmit din nou că s-a căsătorit şi vrea să fie lăsat în pace. Nici asta n-a prea ţinut! râse el din nou. Pe domnişoara Sanders, de exemplu, n-o poate opri nimic. Femeia asta chiar şi-l doreşte alături de ea!

- Ştiu, spuse îngândurată Josey.

El o privi zâmbind, cercetându-i atent faţa palidă.

- Nu aveţi de ce să vă temeţi, doamnă Josey, dacă îmi permiteţi să v-o spun, adăugă el cu blândeţe în voce. Domnul Thorne este bărbatul căruia nu-i trebuie decât o singură femeie, la fel ca si tatăl său care nu s-a recăsătorit niciodată. O femeie inteligentă ca dumneavoastră nu se va speria de comportamentul nu tocmai elegant al domnului Thorne. O femeie inteligentă ştie întotdeauna să privească dincolo de aparenţe!

- Mulţumesc, Wragge! zâmbi anemic Josey. Ştiu ce vrei să spui, dar nu cred că se potriveşte în cazul meu. N-are nici un rost să încerci să înmoi inima unui bărbat căruia pur şi simplu nu-i pasă de tine.

- Nu-i pasă? De dumneavoastră? zâmbi Wragge.

Nu cred asta, doamnă Josey.

Josey trase adânc aer în piept şi Wragge schimbă subiectul. Un lucru era însă foarte limpede - Wragge o acceptase. Acum era doamna Josey.

Discutară îndelung în zilele ce urmară, nu numai despre Thorne ci despre tot felul de nimicuri. Wragge era un filozof domestic, foarte echilibrat, cu un raţionament simplu şi sănătos. Josey era singură şi-i plăcea la nebunie să asculte poveştile lui despre „micul Thorne“, la care ea nu avusese acces până atunci.

Thorne suna în fiecare zi, la diverse ore, şi întotdeauna voia să discute cu ea. Il interesa fiecare amănunt al vieţii ei de zi cu zi şi Josey începu să creadă că o suspecta de ceva. Ii povesti despre lungile discuţii cu Wragge şi uneori, tristeţea i se citea în glas. La sfârşitul discuţiei, Thornei îi spunea de fiecare dată că se grăbeşte să termine şi să se întoarcă la Atlanta cât mai repede posibil. Dar şederea lui se prelungise; nu lipsea doar de câteva zile aşa cum îi spusese la început - trecuse aproape o săptămână de când plecase.

într-o seară, Josey primi un telefon de la Jake Lamton. Cu o voce languroasă, care dădea probabil fiori multora dintre femeile cu care se întâlnea, o întrebă dacă nu doreşte să ia cina împreună. Josey refuză categoric, şi, pentru că Jake insista, fu nevoită să-i închidă telefonul. Wragge tocmai trecea prin hol şi Josey îi povesti întâmplarea.

- Nu vă enervaţi din cauza domnului Jake! chicoti el. Tot timpul a existat un fel de joc stupid între el şi domnul... Thorne, încă de pe vremea când erau copii - tot timpul îşi furau unul altuia fetele. Nici după ce s-a însurat domnul Jake nu s-a potolit. Domnul Thorne nu s-a supărat niciodată pentru că nu-i păsa deloc dacă Jake îi fura fata sau nu. Probabil nu ţinea destul de mult la ele. De data asta însă, domnul Jake o va încurca dacă află domnul Thorne că vă dă târcoale.

Josey zâmbi. Jake era drăguţ şi poate că ar fi devenit buni prieteni dacă Thorne n-ar fi fost atât de gelos.

Chiar în acel moment se auzi soneria.

- Deschid eu, se oferi Josey, drept pentru care Wragge se întoarse în bucătărie să lustruiască tacâmurile de argint.

Nu era deloc aranjată şi spera să fie luată drept servitoare dacă vizita ar fi fost una pretenţioasă. Purta vechii ei blugi şi părul îi era strâns în dezordine în vârful capului. Simţi că îi îngheaţă respiraţia când, deschizând uşa, îl văzu în prag pe Tony Leydon.

-Jocelyn! şopti el. C... ce faci aici? Se rezemă de tocul uşii. N... nu este casa domnului Mocollan?

De ce oare deschisese uşa tocmai acum?

- Ba da! spuse ea cu răceală. Ce vrei?

Stătea în uşă fără nici cea mai vagă intenţie de a-l lăsa înăuntru. Tony ţinea în mână un dosar şi o privea uimit.

- E... eu, trebuia... şeful meu m-a rugat să-i aduc nişte acte domnului Mocollan... Se opri brusc. Josey, ce cauţi aici?

- Locuiesc aici, dar nu cred că este treaba ta, spuse ea dintr-o suflare.

- Locuieşti aici? O privea uluit. Da, înţeleg!

- Nu cred că înţelegi, spuse ea tăios. Acestea sunt actele?

- Da.

- Dă-mi-le şi ieşi afară! îi trânti uşa în faţă.

Tremura acum din toate încheieturile la gândul că Thorne ar fi putut afla adevărul într-o secundă. Tony era în stare de orice răutate numai ca să se răzbune. Josey îşi aminti cu groază că-i dăduse voie cândva s-o atingă, ba chiar s-o sărute! Acum, Tony nu mai era deloc atrăgător; se îngrăşase mult şi-i părea lui Josey de-a dreptul respingător. Dar nu fusese oare dintotdeauna aşa?

Un ceas mai târziu, când telefonul se auzi sunând, Josey mai tremura încă. Era Tony.

- Cred că ai uitat să-mi vorbeşti despre cel mai important lucru, doamnă Mocollan! spuse el ironic.

Inima lui Josey bătea cu putere.

- Şi ce dacă? întrebă ea dispreţuitor. Eu nu am spus nimic. Tu ai tras concluziile!

- Ştiu, ştiu! Dar mă întrebam... Făcu o scurtă pauză. M-am întors la şeful meu cel roşcovan şi am adus vorba despre Mocollan. Mi-a povestit totul despre tine şi părea destul de entuziasmat. Aţi luat

masa împreună cu el şi cu soţia lui, nu-i aşa?

- Şi...? continuă pe acelaşi ton Josey.

- îşi aminteşti de bătrânul Stephen Vinelli? Are o soţie tânără pe care trebuie s-o supravegheze permanent.

Josey îi auzea respiraţia în receptor.

- Şi, bineînţeles, tu eşti foarte bucuros să-l ajuţi! în regulă, Tony, acum că te-ai distrat destul, te rog să ieşi din viaţa mea! Nici măcar nu vreau să mai aud de tine!

- Cred şi eu! Dar mai bine să discutăm toate aceste lucruri diseară, la cină! spuse el încet. îţi mai aminteşti restaurantul nostru preferat?

Josey trânti receptorul. Rămase împietrită lângă telefon când îl auzi din nou sunând.

- Nu închide până ce nu mă vei fi ascultat cu atenţie! De data asta, vocea lui Tony era mult mai rece şi mai hotărâtă. Am aflat din convesaţia mea cu Vinelli că nimeni nu ştie nimic despre trecutul tău de după gratii. Cred că nici lui Mocollan nu i-ai spus nimic, iar el nu te mai recunoaşte pentru că te-a văzut o singură dată şi pe vremea aceea erai blondă. Altfel nu se însura cu tine ca să afle tot oraşul că soţia lui este o fostă puşcăriaşă, nu-i aşa? Dacă nu-ţi pasă ce se va întâmpla, stai acasă în seara asta. Dar dacă nu vrei să povestesc tuturor întâmplarea, atunci să te găsesc la „Luigi“ la şapte fix. De data asta el trânti telefonul.

Părea foarte mulţumit când o văzu intrând în

restaurantul italian în seara aceea. Nu se schimbase - purta încă blugi şi o haină mai veche din piele; faţa îi era obosită şi foarte palidă.

- Ia loc, draga mea! Se ridică şi-i ţinu scaunul. Ce vrei să mănânci? Spaghetti, ca de obicei? Am văzut că figurează în meniu...

- Doar o cafea, te rog, îi spuse Josey chelneriţei care aştepta politicos comanda. Uite, Tony, continuă ea repede când rămaseră singur. Nu am nici un chef să iau masa cu tine. Sunt aici doar pentru un singur lucru - să aflu ce vrei de fapt!

- Ştii, chiar te-ai schimbat! spuse el şi pe faţa unsuroasă îi apăru un zâmbet larg. Chiar şi cu blugii ăştia vechi eşti mai frumoasă ca oricând, dacă pot spune astfel. Ce-a zis Mocollan când te-a văzut a doua oară? A putut să doarmă bine noaptea? Josey se strâmbă dezgustată, iar Tony puse exact degetul pe rană. Nu ştie, aşa e? Mocollan e un tip arogant căruia nu-i pasă de nimic; i-ar fi povestit lui Stephen şi dacă Stephen ştie, atunci ştie şi Zoe. Dar ea n-a suflat nici un cuvânt despre asta când am întrebat-o de tine.

- Da, Tony, ai aflat că soţul meu nu ştie. Ti-e mai bine acum?

- într-un fel, da. Mi-ar plăcea să-i mai scot aerele din cap nenorocitului! O căuta cu lumânarea! Dar am să amân plăcerea până în clipa în care tu mă vei forţa să dezvălui totul, spuse el răutăcios şi mulţumirea i se citea pe chip. Daa... şi

acum că am stabilit cine ştie şi cine nu, putem trece la lucruri mai serioase.

- Nemernicule! spuse îngrozită Josey. Nu discutăm nimic! E rândul meu acum să te ameninţ! Ce-ai zice dacă i-aş spune şefului tău că eşti un hoţ?

Tony se lăsă puţin pe spate şi începu să râdă zgomotos.

- îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, Josey, dar el ştie deja totul despre mine. A, nu ţi-am spus? continuă el pe acelaşi ton. Stephen Vinelli este naşul meu, un vechi prieten de-al părinţilor, cel care l-a convins pe Mocollan să preia cazul meu. Altfel nu s-ar fi deranjat. Scuze, dar nu-mi poţi face nici un rău în felul acesta! Zâmbi larg şi o privi în ochi. Ce zici, putem vorbi acum?

- Ce vrei, Tony? întrebă ea obosită. Bani? Urmă o scurtă pauză, apoi Tony îi răspunse privind-o fix în ochi.

- Ai o datorie la mine! Josey îl privea nedumerită. Vreau trupul tău, iubito - trupul tău frumos. Ai devenit o femeie superbă. Nu mai eşti virgina aceea frigidă pe care o ştiam. Cred că Thorne te-a învăţat o mulţime de lucruri interesante în domeniu şi care să te ajute să-ţi achiţi datoriile. îşi linse mulţumit buzele.

Josey era galbenă ca ceara şi nu mai putea scoate nici un cuvânt.

- Să te ia dracu'! spuse printre dinţi.

Gura lui Tony se schimonosi într-un fel de rânjet.

- Cum vrei tu, dar o să-ţi pară rău. Primul lucru pe care-l voi face va fi să povestesc tot ce ştiu, ba chiar un pic mai mult unuia dintre acele ziare de scandal care ştiu să scoată lucrurile la iveală într-o lumină „specială“. După toate acestea, domnul Mocollan nu va mai putea scoate capul în lume, te asigur!

- Şi de unde ştiu eu că nu te vei duce oricum la ziare? întrebă senină Josey.

Lui Tony i se păru că înghiţise momeala şi faţa i se lumină.

- Poţi să ai încredere! spuse el curtenitor. Dar toate amănuntele acestea le vom discuta la următoarea noastră întâlnire. Ne vedem mâine la ora opt, la cină. Şi... te rog să porţi ceva mai sexy! Aşa, ca să fiu mândru de tine! îi mângâie uşor obrajii; Josey se scutură.

- N-am să iau niciodată masa cu tine! îi voi spune totul lui Thorne...

- N-ai cum, este plecat la New York până sâmbătă, continuă batjocoritor Tony. După noaptea pe care o vom petrece împreună, vom discuta amândoi mai relaxat. Chelneriţa venise cu nota de plată, iar Josey profită de acest moment pentru a se ridica. Scaunul căzu cu zgomot. O să te sun eu să-ţi spun unde se va întâmpla! strigă în urma ei Tony.

Josey îşi plăti cafeaua şi ieşi cu privirea înceţoşată, albă ca un mort. Străzile erau întunecate, dar mergea înainte ca un robot, fără să ştie unde se află. O maşină trecu pe lângă ea în trombă şi o stropi din cap până-n picioare. De-abia în acel moment îşi dădu seama că ploua şi că era udă leoarcă.

în faţa casei, portarul o privi uimit şi apăsă butonul liftului fără să scoată un cuvânt. Din fericire, Josey reuşi să pătrundă în apartament fără ca Wragge s-o vadă şi, o dată ajunsă în camera ei se dezbrăcă în grabă de hainele ude. încerca zadarnic să găsească o soluţie până a doua zi, deşi ştia că Tony nu s-ar fi mulţumit cu o singură noapte. El voia întotdeauna mai mult.

Să-i spună tot adevărul lui Thorne? Nu, nu asta era problema. Thorne avea să afle oricum adevărul. Ea trebuia să-l împiedice pe Tony să meargă la ziare. Dacă ar fi divorţat de Thorne, lucrurile n-ar mai fi fost atât de grave. O fostă soţie nu prezenta la fel de mult interes ca una actuală. Poate că, în cazul în care Tony ar fi aflat intenţia ei, nici nu s-ar mai fi sinchisit de ziare şi de povestea lor. Dacă părăsea oraşul, ar fi fost cu atât mai bine.

De fapt, întâlnirea cu Tony spusese lucrurilor pe nume pentru că, mai devreme sau mai târziu, Thorne avea să descopere adevărul; şi asta ar fi însemnat divorţul. îşi muşcă nervoasă buzele. Nu, nu trebuia să-l mai vadă; va pleca mâine în zori şi toate se vor limpezi.

Wragge bătu uşor la uşă.

- Doamnă Josey, vă simţiţi bine?

- Da, Wragge, mulţumesc!

- Cina este gata.

Cina? Dumnezeule, nici măcar nu putea să vadă mâncare!

Deschise uşa - ochii plânşi, faţa palidă şi părul în dezordine vorbeau în locul ei.

- Am luat... masa în oraş, Wragge!

- Nu ştiam că aveţi planuri să mâncaţi în oraş, doamnă Josey! spuse el cu blândeţe, ridicând blugii umezi şi tricoul ce zăceau pe podea.

- A, nu a fost ceva premeditat. Am fost la un film şi, în drum spre casă, am luat o pizza.

- Nici o problemă! adăugă Wragge. A sunat domnul Thorne şi i-a părut foarte rău că nu v-a găsit.

Inima lui Josey bătea să-i sară din piept. De ce nu mai vorbise cu el încă o dată? gândi cu părere de rău.

- Ce a spus?

- Nimic... i-am povestit de telefon şi că aţi ieşit.

- Da, m-a sunat o veche prietenă, să mergem la un film.

Wragge ieşi gânditor. Ştia că ceva nu este în regulă, dar nu
putea să pună degetul pe rană. Josey închise repede uşa în urma lui şi începu să se gândească. îi trebuiau bani, dar nu voia să-i folosească pe cei de la Thorne. Avea nişte economii ale ei pe nişte

cecuri, dar nu era suficient. împachetă în grabă hainele subţiri într-o valiză, iar pe cele groase într-un geamantan mai mare. Cele mai multe haine de iarnă fuseseră cumpărate de Thorne, dar era stupid să nu şi le ia. Ar fi avut nevoie de ele pentru o eventuală angajare. Nu luă însă haina de blană şi bijuteriile pe care le lăsă la locul lor, lângă oglindă, în cutia de catifea. Păstră doar verigheta de care nu s-ar fi despărţit nici în ruptul capului.

Brusc, Josey îşi dădu seama că acesta era de fapt şi sfârşitul prieteniei cu Maud. Ochii i se umplură de lacrimi - de şase ani Maud fusese cea mai bună prietenă a ei. Spera totuşi ca aceasta s-o ierte şi să-şi amintească de ea cu drag, aşa cum Josey avea să facă întotdeauna.

Capitolul 13

A doua zi, Josey luă tabloul pe care i-l dăruise lui Thorne şi-l vându într-o galerie de artă din Peochtree Street. Spre surprinderea ei, obţinu mai mult decât se aşteptase, mai mult chiar decât plătise pentru el. Alături de economiile ei, banii i-ar fi ajuns să trăiască două-trei luni, până în clipa în care avea să-şi găsească un serviciu.

Deşi pictura era a lui, Josey ştia că Thorne n-ar mai fi avut nevoie de ea după ce s-ar fi despărţit. Şi în plus, nu stătuse niciodată bine printre acele colecţii de artă atât de valoroase. De fiecare dată când privea peisajul marin, Josey avea senzaţia că şi Thorne gândeşte acelaşi lucru.

Ideea îi venise chiar în acea noapte după ce discutase cu Thorne. O sunase din nou, după miezul nopţii şi, după ce-şi ceru scuze că o trezise din somn, întrebă direct:

- Unde ai fost?
- La film.
- Singură?
- Nu, spuse ea repede, pregătită pentru această întrebare. Doamna Abernathy m-a invitat. Soţul ei era la o conferinţă şi ea se simţea foarte singură. Apoi am mâncat pizza.
- O conferinţă? Ştiam că s-a pensionat, spuse el bănuitor.
- Da, însă face parte din grupările ecologiste

„Salvaţi balenele“, sau cam aşa ceva, minţi Josey fără să clipească.

Thorne nu spuse nimic, asculta fiecare cuvânt, fiecare inflexiune a vocii ei. Continuă apoi pe acelaşi ton:

- Mă bucur că ai mai ieşit; cred că te simţi tare singură! Josey nu răspunse, iar spre sfârşitul conversaţiei, Thorne o întrebă brusc. Şi, cum s-a numit filmul?

Josey încercă zadarnic să-şi amintească un titlu.

- Scuze, nu-mi pot aminti, spuse ea încet.

- Pot s-o întreb oricând pe doamna Abernathy, continuă el ameninţător.

Josey respiră adânc.

- Şi ce mai aştepţi? întrebă ea nervoasă şi-i închise telefonul în nas.

Se aşeză în pat tremurând de furie. La naiba! De ce avea el mereu impresia că-l înşală cât este plecat? Toată săptămâna fusese pentru ea ca un coşmar şi numai din vina lui. O acuzase mai întâi de nimfomanie, apoi că i-ar plăcea să fie amanta lui Jake, iar în cele din urmă - că ar avea pe cineva în perioada cât el este plecat. Ochii îi căzură pe tablou şi în acel moment se hotărî să-l vândă.

Părăsind galeria de artă, se opri la cea mai apropiată staţie de autobuz şi întrebă de orarul curselor spre Medlar’s Mill;
apoi îşi duse pentru ultima dată maşina în garaj.

Lăsă cheile în contact şi urcă în grabă la ultimul etaj, pentru a-l întâlni în hol pe el... pe Thorne!

O privi cu ochi mici, plini de furie, şi o împinse în bibliotecă.

- Nu mai aveai de gând să te întorci? întrebă el cu gura schimonosită de furie. Treci înăuntru! Vreau să discutăm! Trânti cu putere uşa în urma lor. Josey nu-l văzuse niciodată atât de nervos; faţa i se urâţise şi ochii îi scăpărau scântei. Se abţinea cu greu să nu izbucnească.

- Cine dracu' era bărbatul cu care te-ai întâlnit aseară?

Josey păli.

- De... de unde ai aflat? întrebă ea abia şoptit.

O lumină sălbatică apăru în ochii lui.

- Bestie! Nu te aşteptai! spuse el printre dinţi. Credeai că poţi să mă duci cu vorba, dar te-ai înşelat. Nu ştiai că pereţii au urechi? Făcu o scurtă pauză. Te-ai culcat cu el? Pentru că nu primea nici un răspuns, Thorne o cuprinse de umeri şi o scutură cu putere.

-Vreau să-mi răspunzi ca să ştiu dacă vă omor pe amândoi, sau numai pe tine trebuie să te aduc pe calea cea dreaptă! Spune! S-a îngrijit de corpul tău sexy cât am fost eu plecat? O scutură din nou, mai violent. E la fel de bun ca mine? Râse dispreţuitor. Nu poţi să te abţii nici măcar o săptămână, nu-i aşa?

- Lasă-mă să plec, Thorne!

Pentru că el nu schiţa nici un gest, Josey repetă înfuriată, până când mâinile lui o slăbiră din strânsoare. L-ar fi lovit cu plăcere, dar Thorne ar fi putut s-o doboare într-o secundă.

- Da, am fost cu un bărbat aseară, Thorne! spuse ea tăios, privindu-l fix. Şi nu vei afla niciodată de ce, pentru că nu-ţi voi spune. Poţi să crezi ce vrei - nu-mi pasă! Adăugă apoi ironic: Apropo, cred că acesta este cel mai bun moment pentru a-ţi cere divorţul. Vreau să ne despărţim cât mai curând posibil.

- La naiba! Nu vei scăpa aşa de uşor! Va trebui să plăteşti scump tot ce mi-ai făcut! S-ar putea chiar să-ţi placă până la urmă. Râse zgomotos.

- N-ai cum să mă împiedici să divorţez, spuse ea încercând să pară calmă.

- Nu, dar pot să lungesc totul foarte mult. Cunosc legea ca la carte şi voi fi mereu cu un pas înaintea ta. Va trebui să munceşti mult pentru a-ţi îndeplini dorinţele şi nu cred că este nevoie să te învăţ eu cum. Se uită la ceas. Acum te las, dar nu pentru multă vreme. Gândeşte-te bine la ce ţi-am spus şi când mă voi întoarce, să te găsesc în pat, aşteptându-mă. Zâmbi ironic. Ai înţeles?

- Da, bineînţeles. Du-te dracului!

Ochii cenuşii ai lui Thorne se întunecară o clipă, dar nu păru deloc tulburat.

- Cu plăcere, draga mea, dar vreau să vii şi tu

cu mine!

Plecă trântind uşa în urma lui.

Lui Josey i se făcu dintr-o dată frig şi începu s-o doară capul. Wragge, care trecea pe hol cu un şervet în mână, o privi neliniştit:

- Vă simţi bine, doamnă Josey? întrebă el apropiindu-se. L-am văzut pe domnul Thorne foarte supărat şi m-am gândit... dar... totul e în regulă?

- Da, Wragge, totul va fi în curând ca înainte, spuse ea fără vlagă. încercă să zâmbească. Vrei să chemi, te rog, un taxi?

- Un taxi? Dar nu aveţi maşina? Plecaţi chiar acum? Mai bine daţi-mi voie să vă aduc ceva de băut, doamnă Josey!

Josey nu-l mai ascultă şi se duse în dormitor. Aruncă o ultimă privire prin cameră - totul arăta impecabil, numai viaţa ei era acum un haos. Intenţiona să-i lase lui Thorne un bilet în care să-i explice pe larg totul, dar nu se simţea în stare să-l scrie acum. I-l va trimite mai târziu, după ce avea să-şi mai vină în fire.

Tocmai ieşea pe uşă, când auzi telefonul sunând şi se hotărî să răspundă. Era Tony.

-Josey? Vocea îi era limpede şi părea foarte sigur pe el. Mă bucur că te aud. Te aştept la Green Barn. Sunt sigur că ştii unde se află. Am făcut o rezervare pentru ora opt... Să vii la timp! Şi, Josey... adăugă el... nu uita că vreau să fiu mândru

de tine!

- Nu, Tony, du-te înapoi şi contramandează totul. Spune-le apoi, băieţilor la care te-ai lăudat, că nu mai poţi ieşi cu nevasta lui Thorne Mocollan în seara asta. Plec din oraş. Nu ai cum să mă şantajezi!

Tony se înfurie:

- Ascultă-mă bine! Dacă nu apari diseară, o să...

- încetează cu ameninţările! îl opri Josey. Du-te la ziare dacă vrei. Spune-le povestea ta despre domnul Mocollan! Nu va mai impresiona pe nimeni atâta vreme cât este vorba de o fostă soţie. Nu-i poţi face nici un rău, aşa cum nu-mi poţi face nici mie. Voi purta un alt nume şi am să fiu la adăpost de toate mizeriile tale!

Urmară câteva secunde de tacere, apoi Tony izbucni:

- Stai, stai un pic, Josey, draga mea! Nu te grăbi atât de tare! Poate şi eu am fost mai... brutal, dar nu trebuie să mergi atât de departe! Nu fi naivă! Eu am încercat să întorc lucrurile în favoarea noastră şi să profităm amândoi...

- Taci, Tony! spuse dezgustată Josey. îmi faci silă, mi-e greaţă de tine! Eşti un laş nenorocit şi nu vreau să mai aud niciodată numele tău, ai înţeles? Fă-mi ce vrei, dar te asigur că dacă povestea noastră va apărea în ziare, Stephen Vinelli va afla că tu şi soţia lui sunteţi amanţi. Şi după el, tot

oraşul.

- Stai puţin...

Josey închise telefonul, îşi luă valizele şi ieşi în grabă.

- Ai chemat taxiul, Wragge?

- Nu, doamnă Josey, dar...

Fără să spună un cuvânt, ridică receptorul şi vorbi cu portarul. Wragge o privea neajutorat.

- La revedere, Wragge! spuse ea. Mi-a părut bine că te-am cunoscut. Ai grijă de domnul Thorne! îi strânse iute mâna şi dispăru.

*

Cu zece minute înainte de plecarea lui Josey, Thorne nu mai aşteptase ca portarul să-i cheme un taxi. Ieşise în mijlocul străzi, făcuse semne disperate cu mâna şi în cele din urmă reuşise să oprească unul. Se răstise la şofer şi plecaseră apoi în mare viteză.

Totul începuse la ora şase în acea dimineaţă, când părăsise camera de hotel, turbat de furie. Se dusese direct la aeroport şi aşteptase primul avion care să-l ducă înapoi la Atlanta. Vocea provocatoare a lui Zoe Vinelli îi răsuna mereu în urechi.

Femei de genul lui Zoe nu erau pentru Thorne o noutate. îi părea însă foarte rău că vechiul lui prieten se căsătorise cu o asemenea persoană.

îl trezise în zori cu un telefon. Era foarte sigură

pe ea şi în spatele falsei compasiuni pe care i-o afişa lui Thorne, se ghicea satisfacţia.

- Thorne? Zoe la telefon, dragul meu. Eşti suficient de treaz ca să auzi nişte veşti proaste?

Thorne mârâise ceva, aproape convins că Stephen are probleme cu firma. într-un fel, ar fi fost minunat s-o vadă pe Zoe în mizerie, dar Stephen nu merita acest lucru; era un om prea bun.

Orice îi trecea lui Thorne prin cap, numai povestea cu Josey, nu. Zoe pretindea că nu ştie despre cine anume este vorba, dar, pe de altă parte, dădea atâtea amănunte încât Thorne devenise bănuitor. Se sărutaseră la venire, apoi Josey îl luase de braţ şi-i şoptise ceva la ureche. Thorne era prea nervos ca să se mai întrebe ce căuta Zoe la acea oră într-un restaurant italian - nu era deloc stilul ei.

Proprietarul localului devenea foc şi pară când clienţii plecau fără să-şi achite consumaţia. Thorne îi oferise bani, dar el îi refuzase categoric.

- Nu, signor, îl cunosc bine pe acest nemernic. Este un client vechi, dar nu de bună calitate, mă înţelegeţi?

Era cunoscut ca băutor înrăit, falsificator de cecuri şi mare scandalagiu, dar Luigi avea de gând să-şi recupereze banii cu orice preţ.

în legătura cu fata... a, da, lucrurile stăteau

altfel! îi sărutase numai vârfurile degetelor. Din spusele chelneriţei, comandase o singură cafea pe care nici măcar nu o băuse. Era nervoasă, chiar speriată, iar cei din local auziseră cum bărbatul o ameninţase. Un lucru era sigur: o doamnă atât de drăguţă nu avea ce căuta lângă un nenorocit .

Thorne părăsise în grabă restaurantul şi se întorsese la taxiul ce-l aştepta în faţa intrării. Simţea că trebuie să lămurească mai întâi lucrurile cu acel bărbat, al cărui nume îl aflase acum, aşa că îi spusese şoferului să-l ducă la biroul lui Stephen Vinelli unde se afla probabil Tony la acea oră.

Treizeci de minute mai târziu se întorcea acasă. îl văzu pe Wragge foarte agitat în faţa uşii de la intrare şi află că Josey plecase.

Capitolul 14

Josey îşi petrecu prima noapte într-un hotel din Atlanta, plângând tot timpul. A doua zi de dimineaţă se trezi şi luă o hotărâre - nu avea de ce să mai plângă pentru vise deşarte. Va învăţa să trăiască din nou, fără Thorne. Dar mai întâi, avea nevoie de un loc liniştit în care să se retragă pentru a-şi pune gândurile în ordine.

Pe măsură ce autobuzul se apropia de Medlar’s Mill, Josey îşi dădu seama că orăşelul se schimbase atât de mult încât aproape nu-l mai recunoştea. Nimic familiar. în cei şapte ani de când nu mai fusese aici apăruseră magazine noi pe strada principală, iar cele vechi îşi schimbaseră denumirea. Pizzeria unde mânca împreună cu colegii de liceu se transformase acum în spălătorie de maşini, iar primăria, proaspăt renovată, arăta ca o clădire dintr-un film ştiinţifico-fantastic.

îşi lăsă bagajele într-unul din centrele amenajate în staţia de autobuz şi o luă pe jos către agenţia imobiliară. Deasupra uşii, Josey văzu o firmă nouă şi se bucură că înăuntru n-o recunoaşte nimeni, nici măcar tânărul chipeş care-i notă numele şi câteva date personale într-un registru voluminos. Căuta o cameră mobilată, ceva mai retras - poate chiar izolat... Ca să poată scrie în linişte, adăugă ea încurcată, când tânărul o privi bănuitor.

- Să scrieţi? îşi ridică el sprâncenele.

- Da, îmi pregătesc lucrarea de diplomă, spuse ea în grabă. Ceva despre declinul populaţiei în oraşele mici, de ţară.

- A! şopti plin de interes tânărul. Dar, ştiţi.. oraşul acesta nu este în declin. S-au schimbat foarte multe lucruri de când au deschis aici fabrica de maşini de gătit. Pur şi simplu oraşul a înflorit! continuă el încântat. Toată lumea cumpără maşini de gătit pentru a face economie la combustibil!... Din câte înţeleg preferaţi o casă? Josey dădu afirmativ din cap. Cred că am exact ce vă trebuie - o căsuţă retrasă, mobilată în stil vechi şi înconjurată de verdeaţă.

- Cât este chiria? întrebă grăbită Josey.

Când află preţul, îl privi dezamăgită.

- Nu aveţi ceva mai ieftin?

Tânărul dădu neputincios din umeri.

- Pe moment, nu. Aş putea vorbi însă cu domnul Clark să reducă puţin chiria. Cred că i-ar conveni mai mult un chiriaş de calitate decât un preţ foarte mare, dar...

- Domnul Clark?

- Heywood Clark. Căsuţa despre care vă spuneam se află peste drum, în spatele casei lui... aceasta mare din faţă. Trebuie să treceţi prin grădină ca să ajungeţi acolo. Dacă vreţi, îl pot chema chiar acum!

- Cred că-l cunosc pe domnul Clark, spuse

Josey.

Un băiat subţire, cu figură delicată, mai mare decât ea cu câţiva ani îi apăru în faţă.

- Da? se miră tânărul. Vreţi să vorbiţi dumneavoastră cu el?

- Nu, mai bine chemaţi-l dumneavoastră.

Josey luă încet hârtia.

- Aceasta este vechea casă a familiei Smiley, nu-i aşa?

- Da, Heywood Clark s-a căsătorit cu Ruth Smiley acum cinci ani, cu doi ani înainte de moartea părinţilor ei. Casa este foarte frumoasă; are un farmec aparte.

Josey merse până la vechea casă a lui Ruth Smiley, care, deşi foarte aproape de centrul oraşului, era totuşi foarte retrasă, înconjurată de copaci înalţi şi de o grădină mărginită de un gard viu. Era ceva deosebit; o căsuţă contruită în stil vechi, cu acoperişul şi veranda vopsite în aceeaşi culoare şi foarte curată.

Heywood Clark o aştepta în grădină şi, spre surprinderea ei, o recunoscu.

- Micuţa Josey Stewart, nu-i aşa? întrebă el zâmbind. Cea mai drăguţă fată din oraş.

- Acum sunt Josey Mocollan, Heywood, dar în curând mă voi numi Stewart din nou. Divorţez. îşi răsuci nervoasă verigheta pe deget. Am spus o minciună ca să evit discuţiile, se scuză ea. M-am dat drept studentă.

- Da! spuse el hotărât. Şi nu este adevărat?

- Nu, voiam doar să fiu lăsată în pace, fără să mi se pună prea multe întrebări despre divorţ. Nu-mi pot permite să rămân aici prea mult - o lună, două, până mă hotărăsc ce am de gând să fac.

- Poţi sta aici cât vrei, spuse el. Chiria este acum de trei ori mai mică. îţi convine?

- Mie da! Eşti sigur însă că îţi convine şi ţie? întrebă Josey. Adică... eu... nu vreau să pierzi un eventual chiriaş mai bun din pricina mea.

Heywood zâmbi.

- Fii fără grijă!

îi arătă casa pe din afară apoi intrară în verandă şi Clark deschise uşa din faţă. Prin lumina slabă dinăuntru, Josey desluşi o mică sufragerie cu podea de lemn acoperită cu un covor de lână. în spate se ghicea o bucătărie. Majoritatea pieselor de mobilier erau antichităţi - lemn şi piatră, dar totul părea familiar din pricina pernuţelor moi şi a perdelelor ce înveseleau atmosfera.

- Acum este puţin răcoare aici, dar se va încălzi în câteva minute. Se aşează în genunchi în faţa sobei şi aprinse un chibrit. Uită-te puţin prin jur până aprind eu focul.

Când se întoarse, Josey era profund impresionată.

- îmi place foarte mult căsuţa ta, Heywood! Este foarte frumos aranjată, spuse ea cu sinceritate.

- Mulţumesc, dar eu nu am nici un merit. Soţia

mea s-a ocupat de toate!

- Ruth?

O privi nedumerit.

- Ştiai?

- Da, şi poţi fi mândru de ea - casa este superbă.

- Ai dreptate.

Heywood se oferi s-o conducă până în staţia de autobuz pentru a-şi lua bagajele, dar la întoarcere, după ce o ajută să-şi care geamantanele, Clark îi dădu cheia şi Josey rămase singură. Era tot ce-şi dorea.

în ciuda aparenţelor, Ruth lăsase casa în paragină. Tigăile agăţate deasupra sobei se înnegriseră şi un strat gros de praf se aşezase peste ele. A doua zi, Josey începu să le cureţe frenetic, după care lustrui podeaua şi spălă geamurile. îi părea bine că are de lucru. îşi dorea să fie obosită pentru a se odihni bine peste noapte. Când totul fu gata, Josey încercă să-şi omoare timpul ascultând muzică, citind sau, pur şi simplu, visând cu ochii deschişi. Cel mai greu îi era atunci când ar fi dat orice ca să se afle în braţele lui Thorne. Ca să uite îşi găsea ceva de lucru sau ieşea să se plimbe.

Mergea pe jos kilometri întregi - în oraş şi prin împrejurimi, lăsând privirea în jos când întâlnea pe cineva cunoscut. Medlar’s Mill era o localitate situată mult spre sud, aşa că zăpada lipsea

aproape tot timpul anului, dar vremea era foarte rece şi vântul bătea cu putere scuturând crengile copacilor desfrunziţi.

îi plăcea oraşul, dar nu putea rămâne aici pentru că avea nevoie de o slujbă; pe de altă parte însă, nici în Atlanta nu se putea întoarce. O durea gândul că se află atât de aproape de el fără să mai fie a lui.

Pe Heywood îl văzu din nou a treia zi de la venirea ei în Midlar’s Mill. Era seara târziu şi tocmai se întorcea dintr-o lungă plimbare, când maşina lui se opri în faţa casei şi el coborî cu servieta în mână.

- Cum te descurci?

- Foarte bine! spuse Josey încercând să zâmbească.

- Nu vrei să bem o cafea la mine?

Josey ezită o clipă, apoi spuse hotărât:

- Ba da! Mi-ar plăcea s-o cunosc pe Ruth.

Vorbele ei îl loviră ca un ciocan.

- Credeam că ştii! Ruth e moartă.

- O, nu...! Nu ştiam! şopti Josey. îmi... îmi pare rău... scuze... nu trebuia!

- Fii liniştită! Deschise uşa, aprinse lumina şi intrară în bucătăria spaţioasă. A murit acum un an. Şase luni a fost bolnavă. A decorat casa cu ultimele puteri. îi plăcea foarte mult.

- Da, sigur, spuse mecanic Josey, observându-i tristeţea din priviri.

Cu toate acestea însă, când cafeaua fu gata,

chipul lui
Heywood se mai înveseli puţin şi începu să-i povestească lui Josey câte ceva despre slujba lui. Era inginer, avea mult de lucru şi călătorea aproape tot timpul. Cât fusese bolnavă Ruth, renunţase la serviciu dar acum, acesta era singurul lucru care-l putea face să uite de ea. Casa îi amintea mereu de chipul ei, dar nici nu se îndura s-o vândă - era tot ce-i mai rămăsese de la ea.

După o vreme, Josey se ridică brusc şi realiză cu uimire că afară se întunecase de tot. Vorbiseră câteva ore bune... sau, mai degrabă Heywood vorbise şi ea îl ascultase. Ştia că numai aşa îl poate ajuta.

O luă încet spre casă, gândindu-se la el. Când deschise uşa pe care din greşeală o lăsase descuiată, un miros extrem de familiar îi gâdilă nările... loţiunea de ras a lui Thorne şi băutura lui preferată... Josey aprinse lumina.

- Bună, Josey! spuse el calm.

Capitolul 15

- Ce cauţi aici? Aveai de gând să mă sperii de moarte? Nu ştii că este ilegal să pătrunzi astfel în locuinţa cuiva?

Vorbea cam mult, dar prezenţa lui acolo în camera aceea micuţă o tulburase profund. Ce bine, ce lucru minunat că venise! gândi Josey. Şi el zâmbea ca de obicei, aşezat comod în fotoliul ei preferat - pentru că întotdeauna găsea cel mai bun scaun dintr-o încăpere - cu picioarele depărtate şi cu un pahar de scotch în mâna. Când se ridică încet, dar cu mişcări sigure, Josey l-ar fi îmbrăţişat bucuroasă.

- Dacă mă vei asculta un minut, vei înţelege! spuse el încet luându-i haina şi agăţând-o în cuier lângă a lui. Uşa era descuiată şi am intrat. N-am pătruns prin efracţie, ci cât se poate de corect.

- Şi se pare că te simţi foarte bine aici... ca acasă, continuă ea, încercând să se trezească la realitate.

Thorne se afla acolo pentru a discuta despre divorţ şi ar fi fost periculos ca ea să uite acest lucru.

- De ce nu? rânji el. Trebuia să te aştept undeva şi nu puteam rămâne stingher în faţa uşii. Vrei un scotch?

- Nu. De ce nu ai aprins lumina?

Thorne zâmbi cu subînţeles.

- Credeam că o să te sperii şi ai să fugi după ajutor... Mi s-a părut mai înţelept să păstrăm secretă această primă întâlnire a noastră.

-A, da? îl privea cu un aer solemn, cu ochii scânteietori şi mari. Şi cum ai dat de mine?

- Am sunat-o pe Maud pentru că nu-mi puteam aminti numele oraşului tău natal. Din fericire ea ştie totul despre toată lumea şi astfel am putut veni să te caut.

- Ce mai face Maud?

-îngrijorată... îi este dor de tine!

Josey coborî ochii.

- Nu trebuia să-i spui!

- Ştiu, dar era singura persoană care mă putea ajuta.

- Şi de unde ştiai că sunt aici?

- Trebuia să fii undeva, Josey, şi când nu eşti cu Maud sau cu doamna Abernathy

- Ai fost şi la ei? întrebă îngrozită Josey.

- Am fost peste tot. Am sosit aici foarte devreme astăzi de dimineaţă şi a trebuit să aştept să se deschidă afurisita aia de agenţie imobiliară, când mi-a venit ideea să te caut la toate hotelurile din oraş. Am umblat ore întregi, iar la întoarcere, funcţionarul acela nemernic n-a vrut să-mi dea nici o informaţie. Când a plecat la masă, am rugat-o frumos pe una dintre fete să-mi arate registrul.

- Da, înţeleg! spuse ironic Josey, dar ochii îi erau strălucitori. Se bucura că Thorne făcuse tot

posibilul s-o găsească - mai ţinea încă la ea? Ti-ai folosit farmecul personal ca de obicei, nu-i aşa?

Thorne zâmbi mulţumit.

- Cam aşa ceva şi în plus un mic bacşiş.

îl întrerupse brusc.

- Vrei o cafea? Sau poate un alt scotch?

- Aş vrea ceva de mâncare, spuse el cu sinceritate. N-am pus nimic în gură toată ziua. Eram în maşină când ar fi trebuit să iau micul dejun, iar la prânz aşteptam să plece imbecilul acela...

-îmi pare rău, dar n-am decât nişte ouă, spuse ea. Nu prea ţin mâncare în casă.

- Este foarte bine. îmi plac ouăle, o întrerupse el urmând-o în bucătărie.

Josey deschise frigiderul.

- A, mai am şi nişte brânză, lapte şi... bineînţeles, pâine...

Thorne se aşezase pe unul dintre scaunele înalte de la bar
şi o privea atent cum spărgea ouăle într-un castron şi pregătea brânza pentru omletă. Josey îi simţea privirea aţintită asupra ei, deşi nu ridicase ochii din tigaie. De ce venise oare? Pentru divorţ, bineînţeles, dar de ce fusese nevoie să vină personal? După discuţia dură pe care o purtaseră, Josey crezuse că nu aveau să se mai întâlnească niciodată. Ridică privirea şi ceva din aerul lui o făcu să spună:

- Arăţi de parcă n-ai fi dormit noaptea trecută.
- N-am dormit de trei nopţi. Tu nu mănânci?
- Nu mi-e foame!
- îţi mănânc toată mâncarea, Josey? întrebă el zâmbind.
- într-un fel, da, spuse ea cu răceală. Dar oricum aveam nişte datorii la tine.

Răsturnă omleta rumenă pe farfurie, apoi turnă cafea într-o ceaşcă şi i-o aşeză în faţă. Nu scoase nici un cuvânt în timp ce mânca, dar Josey putu să observe că-i plăcea omleta.

- Eşti mulţumită de casa asta?

Josey îi răspunse după o scurtă pauză:

- Este foarte drăguţă, dar chiria e puţin cam... mare. Heywood mi-a făcut o reducere substanţială, totuşi nu pot să abuzez de bunătatea lui.

Thorne dădu uşor din cap şi-şi duse farfuria în chiuvetă. Josey îl privi nervoasă.

- Ai venit pentru divorţ, nu-i aşa? întrebă ea, deşi ar fi vrut ca el să deschidă primul discuţia. Intenţionam şi eu să-ţi scriu de îndată ce aveam o adresă cât de cât stabilă.

Thorne se aplecă puţin şi-i atinse buzele cu vârfurile degetelor. Faţa i se luminase şi pe buze îi apăru acel surâs care o făcea de fiecare dată să tremure în faţa lui.

- De ce ai venit, Thorne? şopti ea înlăturându-i mâna.

- Să te iau cu mine. Josey îl privea uluită. Să trăieşti cu mine. Să fii soţia mea, iubita mea - la fel ca înainte. Vreau o căsnicie în toată regula!

Josey trase adânc aer în piept.

- Este imposibil, spuse ea hotărâtă. Dacă ai şti adevărul despre mine, ai vrea şi tu să divorţăm.

- Josey, draga mea!

Cu mişcări tandre o strânse în braţe; pielea îi mirosea atât de familiar, încât Josey se relaxă imediat.

- Nu cred că există ceva care să mă determine să cer divorţul; absolut nimic, poate doar că nu mă mai iubeşti, şi nici atunci n-aş înceta să te doresc.

- Nu vorbi aşa! spuse ea cu vocea gâtuită de emoţie. Te rog, tre... trebuie să divorţăm.

- Vino şi povesteşte-mi! spuse el relaxat, aşezându-se în fotoliu şi urcând-o pe genunchii lui. îi luă mâna. Spune-mi!

- Am fost multă vreme căutată de poliţie, începu ea, fără să-l privească.

- De ce?

Nu părea surprins şi ceva din vocea lui o făcu pe Josey să-l privească în ochi de această dată.

- Sunt o fostă puşcăriaşă. M-au condamnat pentru furt; victima era Tony Leyden, iar tu îl apărai. îl privea atent, urmărind fiecare expresie a feţei lui. Lucrurile acelea pe care le-ai spus atunci despre mine nu erau adevărate - poate unele erau - dar eu n-am ştiut nimic despre bani. Tony mi-a cerut să-i păstrez o cutie cu lucruri personale... dar

a cheltuit într-adevăr bani cu mine şi mi-a plătit de câteva ori chiria, spuse ea cu tristeţe. Avocatul meu m-a sfătuit că ar fi bine să susţin că sunt vinovată şi să mă încred în clemenţa judecătorului.

Faţa lui se întunecase de furie şi Josey se opri speriată.

- Continuă, adăugă el, aparent calm.

- Eu credeam că tu mă vei apăra pe mine. Caraghios, nu? şopti ea cu tristeţe în glas. Tu îl apărai pe Leyden, iar eu credeam că eşti de partea mea!

Thorne îi strângea mâna cu atâta putere încât degetele i se albiseră. Faţa îi era dură, fără expresie, ca o mască.

- Continuă, şopti printre dinţi.

- De aceea am ţipat la tine, spuse ea obosită. Mă simţeam într-un fel trădată.

- Ai fost trădată. Vocea îi era aspră, dar în ochi i se citea tristeţea. Trădată de întreg sistemul, de noi toţi, de Tony care a minţit şi de avocatul tău leneş şi incompetent. Iar eu am fost cel mai idiot pentru că am crezut toate minciunile pe care mi le-a servit Leyden. Iar judecătorul nici nu s-a obosit măcar să verifice spusele mele. în spatele femeii frivole de care vorbeam eu, se ascundea o fiinţă inocentă, care n-a avut nici măcar şansa de a se apăra.

- Vorbeşti de parcă ai cunoaşte problema! şopti ea neîncrezătoare.

El zâmbi şi o privi în ochi.

- Draga mea, am ştiut cine eşti cu o săptămână înainte de a ne căsători.

Josey făcu ochii mari.

- Vrei să spui... tu ai ştiut tot timpul? Eu treceam prin chinurile iadului, iar tu ştiai? Cum este posibil?

- Egoism, spuse el cinic. Aveai dreptate, dar pentru mine era foarte important să-mi spui adevărul. Asta însemna că mă iubeşti cu adevărat şi că ai încredere în mine.

- Nemernicule! şuieră Josey. M-ai lăsat să mă chinuiesc atâta vreme!

- Este adevărat. Devenise un fel de obsesie a mea. Dacă mă iubeai destul, mi-ai fi spus adevărul. Dar nu s-a întâmplat aşa, deci nu mă iubeai. Mai simplu nici că se poate!

Zâmbi fără urmă de veselie, privind-o atât de insistent, încât lui Josey i se făcu frică. El tăcea aşteptând explicaţia ei care sosi cu oarecare întârziere.

- Nu ţi-am spus pentru că îmi era teamă că te voi pierde.

Throne clipi des; nu se aştepta la un asemenea răspuns.

- Să mă pierzi?

- Dacă aflai că sunt femeia care l-a înşelat pe Tony, m-ai fi alungat cu siguranţă. Ştiam că mă vei urî în clipa aceea!

El o privea îngrozit, cu faţa albă ca varul.

- Dumnezeule! spuse el. Nici nu mi-a trecut prin

minte... Ştiam adevărul de atâta vreme! Se opri şi continuă după o scurtă pauză. Ştiam că eşti nevinovată. Când mi-ai spus că sunt un avocat prost, m-a durut, bineînţeles, dar mai târziu mi-am dat seama că erai îndreptăţită să spui acest lucru... Da, am fost un avocat prost.

- Vrei să spui că nu m-ai fi alungat? întrebă Josey, deşi aflase cel mai important lucru pe care-l dorea.

Thorne se aşeză în genunchi în faţa ei, îi cuprinse mâna şi i-o aşeză pe obraz.

- Iubita mea, spuse el simplu. Nu te-aş alunga niciodată. Ai fost şi eşti cel mai bun lucru din viaţa mea, începând chiar cu prima noastră întâlnire de pe plajă. Felul în care te-am tratat după aceea, continuă el, a fost un mijloc de autoapărare, pentru că deveneai din ce în ce mai importantă pentru mine. Nu pot să-mi concep viaţa fără tine, nici măcar nu mă simt bărbat în lipsa ta. Este ca şi când mi-aş fi pierdut cea mai importantă parte a corpului şi m-ar durea atât de rău încât n-aş mai putea merge. Am nevoie de tine ca să trăiesc!

Faţa i se schimbase şi devenise de nerecunoscut. Gura îi era crispată şi ochii înlăcrimaţi. Josey nu-l mai văzuse niciodată aşa... Părea speriat.

Thorne *speriat*?Josey îi mângâie obrazul, dar el îi luă mâna şi i-o sărută.

- Thorne? murmură ea. Şi eu simt la fel pentru

tine.

El o sărută pe gură, pe ochi, pe obraji. Josey îi mângâie umerii puternici şi pieptul lat.

- Nu! spuse el hotărât. Dacă printr-o minune vrei să mă ierţi, vreau să-ţi explic totul!

- Nu este nevoie să-mi explici nimic, spuse ea tandru.

- Ba da! Josey, am ştiut că eşti nevinovată, la câteva luni după ce ai ieşit din închisoare. Tony mi-a spus totul, continuă el. Lucra pentru Stephen Vinelli şi i-a furat nişte bani din seif. în declaraţia lui, pe care eu şi Stephen l-am obligat s-o semneze, recunoştea că dăduse toată vina pe tine. Eu şi Stephen am fost îngroziţi şi am încercat să dăm de tine. O privi întrebător. L-am găsit pe avocatul tău şi i-am dat nemernicului o lecţie pe care nu cred că o va uita vreodată! Josey, continuă el încet, nu mai ai cazier de acum cinci ani. în faţa legii eşti nevinovată!

Deci toate suferinţele ei fuseseră zadarnice! Schimbarea numelui, cei cinci ani petrecuţi cu John departe de oameni, totul fusese inutil!

- N-am ştiut! şopti ea şi faţa îi era udă de lacrimi.

Thorne întinse mâna şi-i şterse obrajii.

- Nu aveai de unde, iar eu m-am temut să-ţi spun, pentru că ştiam că ai motive întemeiate să mă urăşti.

- Am fost doi fraieri! Eu m-am căsătorit pentru a

mă răzbuna, iar în luna de miere am realizat că te iubeam ca o nebună.

în ochii lui Thorne licărea o lumină ciudată.

- Nici nu ştii ce emoţii am avut! Nu puteam rămâne în preajma ta mai mult de cinci minute pentru că simţeam furnicături în tot corpul. Te uram şi te doream în acelaşi timp. Zâmbi întristat. Mi-am spus că va fi uşor pentru că răspundeai bine, dar nu mai eram atât de sigur pe „metodele“ mele. Nici măcar nu mi-am dat seama dacă mă dispreţuiai cu adevărat sau încercai doar să mă provoci!

- Şi m-ai lăsat să mă refugiez în braţele lui Brian!

Thorne se strâmbă dezgustat.

- Maimuţoiul ăla? Ai idee ce-a fost în sufletul meu când mi-ai spus că te-ai culcat cu el în seara aceea? Dragostea mea, chiar nu ţi-ai dat seama? Râse zgomotos. Numai Dumnezeu ştie cât de mult te doream. în seara când ţi-am stricat întâlnirea cu Brian ştiam că mă urăşti, iar tot ce puteam să mai sper era că într-o zi vei fi a mea... în pat, după care, treptat, să te fac să mă iubeşti. Când ai pomenit despre căsătorie, am crezut că mi-a pus Dumnezeu mâna în cap. Ştiam că nu mă iubeşti, dar speram că totul va fi bine dacă între noi există atracţie fizică.

Josey zâmbi melancolică.

- Eu încercam să scap de tine!

- Iar eu nu te-am lăsat, spuse el parcă mai vesel.

- Credeai că m-am căsătorit cu tine pentru bani, nu-i aşa?

- Nu chiar. începusem să te cunosc mai bine; nu pentru bani neapărat, dar pentru un anume standard de viaţă, da. Oricum, mult mai bine decât să trăiesc cu gândul că te-ai căsătorit cu mine pentru a te răzbuna. Am folosit orice metodă: bani, sex, vorbe dulci ca să rămâi a mea. Dar aşteptam să-mi spui adevărul; voiam să-l aud numai de la tine. Te încercam tot timpul - făceam dragoste şi mă bucuram să văd că-ţi place. Pe de altă parte însă, gândul că numai sexul contează pentru tine, mă durea îngrozitor.

Josey înţelegea perfect. Şi ea simţise acelaşi lucru.

- Cum ţi-ai dat seama cine eram de fapt?

- Când am terminat cazul din Charleston, m-am întors în Atlanta şi am răsfoit de unul singur nişte dosare mai vechi, care mă interesau. Zâmbi în colţul gurii. Când computerul a scos la iveală numele lui Tony, mi-am adus aminte. O privi îndurerat. Iubita mea, de-ar fi să trăiesc o mie de ani, tot n-aş fi vrednic de iertarea ta!

- Nu, Thorne, nu a fost vina ta!

- Nu există scuze! continuă el tăios. Am fost

orb, credeam că-i cunosc prea bine pe oameni şi de fapt nu ştiam nimic! Când mi-am dat seama cât greşisem, am renunţat la astfel de cazuri şi m-am specializat în drept civil - asigurări, moşteniri - chestii de genul ăsta!

- Thorne! şopti Josey. Nu a fost numai vina ta... Părinţii...

Ochii lui păreau mai blânzi acum.

- Da, Josey, părinţii mei au şi ei o parte din vină, dar mi-am făcut-o cu mâna mea. Şi nici n-am învăţat din greşeli - am tras ulterior nişte concluzii pripite în legătură cu locul pe care-l ocupai în viaţa lui Maud. Am nevoie de tine să văd lumea aşa cum este ea; să mă ajuţi în acele momente în care cinismul şi prejudecăţile îmi întunecă minţile!

- Ca Elaine şi Ralph! zâmbi ea provocator.

- Este inofensiv şi nu te poţi supăra pe el. Dar în seara aceea, *eu* am fost un nemernic. Ti-am stricat buna dispoziţie cu gelozia mea stupidă!

- Şi Zoe Vinelli are partea ei de vină! spuse ea mâhnită. Obrajii îi păliră brusc. Thorne, am uitat să-ţi spun! Tony...

- Te referi la prostia cu ziarele de scandal? întrebă el calm luând-o în braţe.

Ea îl privi uimită.

- Ştiai?

- Da, spuse el grav. Şi i-am stricat planurile cu ajutorul lui Stephen.

- Cum? întrebă ea neîncrezătoare.

- L-am obligat să-şi semneze declaraţia în care tot el relata cum îl jefuise pe Stephen. Poate să-l trimită oricând în spatele gratiilor! zâmbi Thorne.

- Dar Zoe ştie totul! spuse îngrijorată Josey. Cu siguranţă îi va povesti lui Eve Sanders şi...

- Nu! Faţa lui deveni aspră şi ochii scăpărau scântei. Zoe n-o să vorbească, dacă vrea s-o mai ducă bine! Viaţa ei luxoasă depinde numai de generozitatea lui Stephen, care a început să mai deschidă ochii. Dar, oricum, ca să te liniştească, vom povesti prietenilor experienţa ta cu închisoarea. Le vom spune cât de nemernic am fost. Va deveni un fel de poveste de iubire cu final fericit. Zâmbi cu bunătate. Nu-ţi face griji, dragostea mea, am trecut peste ce-a fost mai greu. De-acum încolo, totul va fi bine!

Rămaseră aşa îmbrăţişaţi şi, pentru prima dată după atâta vreme, Josey se simţi în siguranţă.

- Crezi că mă vei putea ierta vreodată pentru tot ce ţi-am făcut? şopti el mângâindu-i părul.

Ea îl privi uimită.

- Dragul meu, te-am iertat de mult! Şi dacă toate acestea nu s-ar fi întâmplat, poate că nu ne-am fi cunoscut niciodată şi n-am fi stat unul lângă celălalt, acum, aici.

El zâmbi obosit.

- Nu cred că merit vorbele tale, dar îi

mulţumesc lui Dumnezeu pentru bunătatea cu care m-a înconjurat întotdeauna. Te iubesc, Josey, şi nu vei mai fi niciodată nefericită alături de mine. îţi promit!

- Să nu mă răsfeţi prea mult! îl dojeni ea.

- Nu există „prea mult“. Se ridică şi o duse în braţe până în dormitor.

- Te porţi ca şi când ai cunoaşte foarte bine casa! zâmbi ironic Josey.

- Ţi-am spus că te aştept aici de cel puţin două ore. Suficient ca să găsesc patul şi să mă hotărăsc; aveam să dorm aici, fie cu tine, fie singur în fotoliu.

Valiza era deschisă în mijlocul patului. Cu o singură mişcare a braţului o azvârli pe podea şi îngrămădi cuvertura într-un colţ.

- Dă-mi voie! spuse el grăbit şi începu să-i scoată hainele cu mişcări sigure, însoţite de mângâieri. Josey se agăţă de gâtul lui şi-i acoperi faţa şi umerii cu sărutări fierbinţi. în ochii lui se citea dorinţa; pe culmile plăcerii îi jură dragoste veşnică. Josey îşi dădu seama că, pentru ea, nu există bucurie mai mare.

Târziu, cu capul pe umărul lui, spuse prozaic:

- Mi-e foame!

El izbucni în râs.

- Ştii vreun magazin deschis non-stop aici, în oraş?

- Probabil că există, dar cred că mai am nişte supă.

Când încercă să se ridice, Thorne o strânse cu

putere în
braţe.

- Pe de altă parte, însă, adăugă ea zâmbind, pot mânca supă oricând. Avem toată noaptea la dispoziţie să mâncăm supă!

Sfâr[it